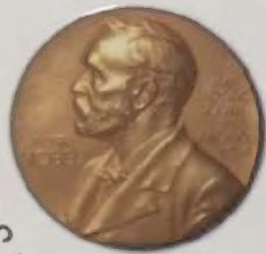

◀ نیر نیست هیمنگوان

پیره میرد وزه ریا

◀ عیسا عوسمان

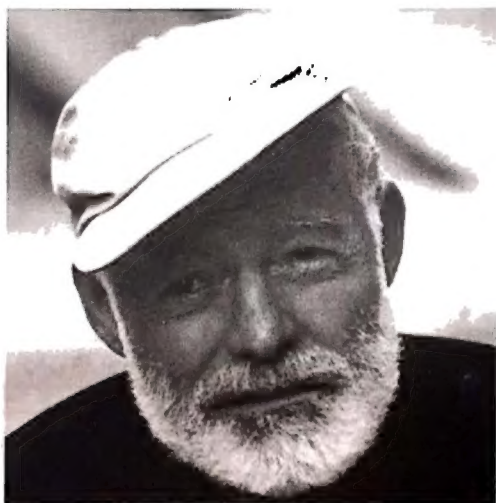
له ئینگلیزییه وه کردوو یه به کوردی

هراوهی خه لایقی سێهێهێ
3061

پیره میڤرد و زه‌ریا

ئیرنیست هیمینگوهی

وه‌رگێپانی: عیسا عوسمان

پێداچوونه‌وه: که‌یوان هه‌ورامی

ناوهندی روشنبیری ئعدیبان

بەرپرسی گشتی: ئاراسی مەلا محمد

ئاوێشان: سلێمانی، شەقامی نێبراهیم پاشا، فۆلەکی گۆزەکان، نزیک ناوهندی رۆژەلاتی کۆمان.

تەلەفۆن: 07501696369 - 07731974646 - 07501590032 - 07701974858

Email: bookadiban@gmail.com

Facebook: <https://www.facebook.com/eadiban/>

ناسنامەی کتێب

ئاوێشان: پیرمێرد و زەریا.

نووسەر: ئێرنیست هینیکرە.

وەرگێڕانی لە ئینگلیزییەوە: عیسا عوسمان.

بابەت: ئەدبیاتی سەدی 20 زایینی.

پێداچوونەوە: کەپوان مەوراسی.

ژانەر: رومان.

پەخشانگە: ناوهندی روشنبیری ئعدیبان.

سالی چاپ: 2019 یلادی.

لە بەرپرسیارێتی گشتیی کتێبخانە گشتییەکان، ژمارە یەكەم (1992) سالی (2019) پەس دراوه. ئەم کتێب لە بلاوکراره‌کانی ناوهندی روشنبیری ئعدیبان، مافی لە چاپدان و کۆیکردنی پارێزراره‌وه بوو ناوهندی روشنبیری ئعدیبان.

بېنښه کی

ټیرنېست هېمینګوهی له سالی ۱۸۹۹دا له «نوک پارک» ی ویلايه تی ټیلینزس له دایک بووه. هر زو و له ته مېنکی که مډا راوکردن له باوکیه وه فیر بو و ټاکاری بهرز و دابونه ریته ټایینه کانیش له دایکيه وه. هېمینګوهی به دریزایی ته مېنی ژيانیکی سهخت و سرکېشانه ی پر له پرودا و پېنښهاتی سهیر و ناجوری به سر برد. له سالی ۱۹۲۱دا بو یه کم جار ده بیته رڼوژنامه نووس و دواتریش له کوتاییه کانی چنگی جېهانیدا وهک شوفیزی ئوتومبیلی فریاکه وتن ده چپته بهر هکانی چنگ. هر له وی چندين جار به سهختی بريندار ده بیت و ناچار چنډ نه شته رگه ریه کی بو ده کړیت، وهلی هر له پای هم هول و ټیکوشان و خزمه تانه دا پله یه کی بهرزی سه ربازی وهک ریزلینانیک پی ده به خشریت. سهروهختی مانه وهی له نه خوشخانه دا، ده که ویته داوی ئه وینی کچیکی په رستاره وه و تا ماوه یه که له گهل یه کدی په یوه نډیان ده بیت، وهلی ئه فسوس په یوه نډیه که بهر جوړه کوتایی نه هات که هېمینګوهی ده خواست و کچه که به جنی ده هیلې و، کاریگه ریی سهختی هم دابرانهش له هه نډیک له کتیه کانیدا رهنگ ده داته وه. ده کړی بلین کوی پروداوه کانی ژيانی، کاریگه ریه کی راسته وخزبان له سر ته ده بی هېمینګوهی هه بووه و به جوړیک له جوړه کان، پروبه پروبوونه وهی خوی بهرانه ر نه هامتیه کانی ژيان، نه زمونه کانی چنگ، کوشتن، ویرانکاری، ئه وین، راو، شاخوداڅکردن و کوی پېنښهاته کانی

دیکەش، پاشخانیکى مەعرىفى و پالەنرىكى سەرەکیى ئەو بوون
 بۇ نووسىن و ھەنگاۋ ھەلەپنەن بەرەو دونىای ئەدەب.
 ھىمىنگوۋى لاۋىكى جوانخاس بوۋە و بە قەدوقامەتى رېنک و
 لەشۋلارىكى پتەو و بە ھىز ناسراۋە، ئەمە جگە لەۋەى كە
 ۋەرزكارىكى جددى و خۇشتاقەت بوۋە و بە وردى پابەندى
 بەرنامە و پىنمايى ۋەرزشىيەكانى يارىي بۇكسىن بوۋە. لە
 لايەكى دىكەشەۋە گەپان و ئەزموونکردنى سىرووش و راو
 بوۋبوۋە سەرگەرمى ھەمىشەيى ئەو. سالى ۱۹۲۱دا ۋەك
 پەيامنير لە «تورىنتو ستار» دەستبەكار دەبىت و ھەر لەۋىش
 بە يەكەم ھاۋسەرى داھاۋى خۇى شاد دەبىت بە ناۋى
 «ھادىلى رېچاردسۇن». لە دوابەدۋاى ئەمانەدا ھىمىنگوۋى
 ۋەك پەيامنير دەچىتە فەرەنسا و ماۋەيەك لەۋى دەمىتتەۋە و
 بە چەندىن كەسايەتى بەناۋبانكى جىھانى ۋەك مۇسۇلىنى و
 پابلو پىكاسۇ ئاشنا دەبىت، كە بى گومان لەو كاتەدا فەرەنسا
 لە ترقىكى ئەدەب و سەردەمى زىپىنى ھونەرى خۇيدا بوو.
 بەلام دەرکەۋتن و ئاشناۋونى خەلكى بە ھىمىنگوۋى
 دەگەرپتەۋە بۇ سالى ۱۹۲۳ كە يەكەم كۆمەلە چىرۇكى خۇى
 بلاۋ كەردەۋە و بەمەش تا رادەيەكى باش بە خوينەرانى ئەو
 سەردەمە ناسىترا. ۋەلى دەكرى ئاۋردانەۋەى جددى
 رەخنەگران و ئەدەبۇستان و خوينەرانى ئەمريكا بۇ
 ھىمىنگوۋى بگەرپىننەۋە بۇ سالى ۱۹۲۶؛ كاتىك كە يەكەمىن
 رۇمانى خۇى بە ناۋى «خۇرىش بە ھەمان شىۋە ھەلدىت»
 بلاۋ كەردەۋە و پىشۋازىيەكەى باشى لىن كرا. خۇشى و
 شادىيەكانى ھىمىنگوۋى تا سەر درىژەيان نەكىشا و پاش
 گەرانەۋەى بۇ فلۇرىدا، بۇ لاي خىزانەكەى، باۋكى ئەو، خۇى

ده‌کوژیت و ئەمەش کاریگەرییەکی نەرێنی لەسەر ھێمینگووی
 دادەنێت و دەبێتە گرێی سەر دلی، بە جۆریک کە لە
 قوناغەکانی داھاتوویدا بە زەقی کاریگەری ئەم پرودووەی
 باوکی پێوە دیار دەبێت. لەنێوان سالانی ۱۹۳۶-۱۹۳۸ دا وەک
 پەیا مێتریک بۆ دامرکاندەوێ شەری نیوخوویی ئیسپانیا کار
 دەکات و ئەمەش ھەلیک دەبێت بۆ ئەو تا بە ئاشکرا داخی دلی
 خۆی بەرانبەر فاشیست و نازییەکان دەربڕێت و دژایەتییان
 بکات. پاش ئەمانە، ھێمینگووی دەچێتە کوبا و لە خانووە
 تاییەتەکی خۆیدا بۆ ماوەیەک دەمێنێتەو و پۆمانیکی دیکەی
 بەناوبانگ و گرنگی خۆی بە ناوێشان «براوہ بە دەستی
 خالی دەگەڕێتەو» دەنووسێت و سەرباری ئەمانەش جینی
 باسە کە بلیین مانەوێ لە کوبا، کاریگەری لەسەر پەوتی
 نووسین و گریچن و ڕشتەیی ئەدەبی ھێمینگووی دەبێت. تا
 دواتر پۆمانی «زەنگەکان بۆ کێ دەزینگینەو» بلاو
 دەکاتەو و بە شیوەیەکی چاوەڕوانینەکراو و لە ئەندازە
 بەدەر، پێشوازیی لێ دەکێت و لە ماوەی کەمتر لە سالیکیدا،
 یەک ملیۆن دانەی لێ دەفرۆشرێت، کە ژمارەییکی پێوانەیی
 میژووی تۆمار دەکات بۆ ئەو سەردەمە. ھەر زوو و دواتریش
 داوای لێ دەکێت کە کاری دەرھێنانی بۆ بکێت و وەک
 فیلمیک بە خوێنەرەکان و خەڵکی ئاشنا بکێت، لەبەرانبەر
 فرۆشتنی مافی کتێبەکە و پێگەدان بە دەرھێنانی وەک فیلم،
 بۆ سەدوپەنجا ھزار دۆلار وەرەگرێت. لێرەدا ھەرچەند
 قسە لەسەر ھێمینگووی بکەین کەمە و ناھەقیمان بەرانبەر
 ماندووبوون و ھەولەکەکانی کردووە لە ژيانیدا، بە جۆریک کە
 ناكریت باس لە ئەدەبیاتی ئەمریکی بکەین بەبێ ناوھێنانی

هیمینگوهی. هرچند شوینکه وتوان و لاساییکه رهوانی
هیمینگوهی زور بوون، وهلی هیچیان نه یانتوانی جینگهی نهو پر
بکهنه وه و جزره نه ده بییک بخنه بهر دیدهی خوینهران،
هاوشیوهی نه ده بی هیمینگوهی توکمه و بههیز و کورتنر بیت.

هیمینگوهی له نیو خوینهرانیدا وهک که سیکی بوونگه را ناسراوه
و، کاریگریی نه م پهوته فکریهش به زهقی له بهرهمه کانیدا
پهنگی داوته وه. به جزریک که پرسه سه رهکی و
وجودیه کانی مرؤف له ژياندا دهروژینیت، وهک: نامانجی
ژيان چیه و بوچی هین! بهرهو کوئ دهچین و گوهه ری
خولقاندن و هاتنه بوونی مرؤف له چ شتیکدایه؟ راستیه که ی
ژيان له خویدا مانایه که ی نییه و خو گهر مانایه کیشی هین،
نه وه خومان داومانه ته پالی و نه مهش به تیه پبوونی کات له
میشکی مرؤفه کاندا ده په ویته وه و که سه که ده که ویته وه نیو
همان بوشایی پوچی ژيانه وه. واته مرؤف ناکرئ تا سه،
هر له نیو وه همیکي تاییهت به خویدا بژی که سازی داوه و
هیچ په یوه ندیه کی سه رهکی و قوولی به جهوهه ری بوونی
نه وه نییه. ههلبهت ده کرئ بلتین نه مانه پرسیارگه لیکن که
زوریک له بیرمندان و فهیله سوفانی بوونگه رای وهک ته لیتر
کامو و سارته ره له سه رده می خویاندا وروژاندوویانن.
سارته ره پئی وابوو که پرسی بوونی مرؤف، له پیش جهوهه ری
خودی مرؤفه که خویه وه دیت. هرچی ته لیتر کاموشه، به
وردی و تیزوته سه لی تاوتویی نه م جزره پرسانه ی کردوه و
ده کرئ له م سونگه په وه کتییی نه فسانه ی سیزیفه که ی به
یه کیک له باشتیرین کتیه کانی له قه له م بدهین. چونکه سیزیفی
کامو به جزریک له جزره کان بووبوه سیمبول و شیوه یه کی

گشتی تاکی سدهی بیست. چەندین فەیلەسوفی دیکەش لێرە و لەوێ جەخت لەسەر ئەوە دەکەن، کە کردار و چالاکیەکانی مرۆف، تەنها پێگەچاریەکی ناچارانەی مرۆف بۆ پرکردنەوی ئەو بۆشاییە کە لە ئەجاسی نەبوون یان دەرەکەوتنی خوداوە خولقاوە، وەک چۆن نیتچەش دەیگوت:

خودا مردووە و ئێمە کوشتمان!

زۆر دوور نەکەوینەو و بێینەو سەر باسی ئەوەی کە هێمینگۆیش بیروبۆچونەکانی سەبارەت بە ژیان و بوونی مرۆف بە دەوری فەلسەفەی بوونگەراییدا دەخولیتەو، بە تایبەت بوونگەرای نیهلستی. هەلبەت وەک پیتشتیش باسمان لێوە کرد، زۆربەی زۆری نووسینەکانی هێمینگۆی و جەوهەری فەلسەفەکان، لە ژیاانی راستەقینەی خۆیەو سەرچاوە دەگرن، ئەمەش وا دەکات کە نووسینەکانی زیاتر واقعی دەر بکەون، چونکە هەلپەنجرای ژیاانی خۆیین. لێرەدا گرنگە بلێن کە فەلسەفەی هێمینگۆی لەسەر ئەوە دەوێست، کە تاکی پێویستە سیستەمیکی وەها لیوانلیو لە بێروا و بوێری دورست بکات، کە بە ئاسانی نەهامەتیەکانی ژیان ملی پێ نەدن و بە هەموو توانای خۆیەو بگوشیت و هەرگیز کۆل نەدات و بوونی راستەقینەی خۆی و مرواری ژیاانی لە گەرمەیی ئەم کێشەکێش و بەرەنگارییانەدا بدۆزیتەو. بێ لە پۆمانەکانی، چیرۆکەکانیشی سیخناخن لە جوانیی دەرستن و گێرانیوە و روژاندی پرسگەلی گرنگی ژیان، بە تایبەت چیرۆکی «بەفرەکانی کالیمانجارۆ»ی کە بە قوولی چووته نیو وردەکاری و پرسیارەکانی مرۆف سەبارەت بە بوون و ژیان. هەر لەم پووەشەو دەکری لیکچوونیک زۆر هەبێ لەنیوان

هەندى كەسايەتتى نىۋو كىتەبە كانى كامو و ھىمىنگرەي، چونكە
وېرپاي ئەۋەي سىزىفېش بەناگايە لەۋەي كە تاھەتايە بەردەكە
ناگەيىنئە تروپك و كارەكەي تەۋاۋ ناكات، كەچى كۆل نادات
و ھەموو جارىك بە ورەيەكى بەرز و سەرسەختانە ترەۋە
سەرى دەختات، چونكە پىنى وايە كە پرسى خوشبەختى و
جوامىزى و شىكز و شەرەف، بىي لەۋەي كە دەرەنجامىكى
كوشش و ھەۋلى مروث بن بۇ بەدەستەيتيان، ھىچى دىكە نىن!

خوينەرى ئازىز، ئەم پۇمانەي بەردەستت، تەنھا كىتەبىكى نىۋو
دونيائى ئەدەب نىيە، بەلكو يەككىكە لە شاكارە ئەدەبىيەكەن، كە
لە سالى ۱۹۵۴دا بلالو كراۋەتەۋە و نووسەر لەپاي جوانى و
ئاستەبەرزىي ئەم پۇمانە خەلاتى نۆبلى پىي بەخشرە. ھەلبەت
قسەكردن لەسەر وردى و جوانىي گىرپانەۋە و ناۋەپۇكى
پۇمانەكە كاتىكى زۆر دەخايەنىت و، بە قسەي چەند
كەسىكىش نەبوۋە بە يەككىكە لە باشتەين پۇمانەكان. بەلكو بە
درىژايسى مېژوو لەلايەن پەخنەگر و كەسى شارەزاي نىۋو
دونيائى نووسىن و ئەدەبىيات ھەلسەنگىتەراۋە. سانتياگورى پېر،
كەسايەتتى سەرەكىي پۇمانەكە، پراۋچىيەكى بەتەمەنە و وا بۇ
ھەشتاۋچوار پۇژ دەچىن، كە چارەپەشى بە جۇرىك بەرۋكى
گرتوۋە كە وا ديارە ھەر وا بە ئاسانى بەرى نادات. سانتياگو
كەسىكى خاۋەن ئەزموون و وردە لە كارەكەيدا، ۋەلى بەھۋى
بەدبەختى و ئەۋ گەمەيەي كە سىرووشت و ژيان پىنى دەكەن،
بە جۇرىك لە جۇرەكان لەنىۋو پراۋچىيەكانى دىكەدا ناۋى زپاۋە.
ھەر بۆيەش بېريار دەدا بەرەۋ پانتايى زەريا، دوور لە ھەموو
ئەۋانى دىكە مىلى پىي بگرىت و ماسىيەكى گەۋرە پراۋ بىكات...
دەكرىي بلىين ئەم كىتەبە پۇمانىكى دەروونىيە، كە لە پىنى

خذواندنی ناوهکی و دهرهکییهوه، که لکه له و ختوره کانی
 دهر وون و ناخی مرقفمان له زور لایه نه وه بسو پروون
 دهکاته وه، جا چ ئایینی بیت یان فلهسه فی. ههروه ها ئه مه
 پرمانیکی سیمبولیه، واته ئاماژه تیندا دهستیکی بالای هیه و
 هه ته نیک، که رهسته یان که سایه تیه که تیندا کراوه به
 ئاماژه ی پرسیکی گرنک و قول، که به شیوه یه کی
 ناراسته و خو نووسه ر بزمان شی دهکاته وه. فلهسه فی
 هتینگوه ی له م پرمانه دا وه که چون باسما ن کرد، فلهسه فی
 خو بنیادنان و کولنه دانه، مرقف دهکری هه میشه له لایه ن
 سروو شته وه تیک بشکیت و ملی بو پیشهاته سروو شتییه کان،
 که له سه رووی توانای نه وه وهن، که چ بکات، وه لی هه رگیز
 نابەزیت! هیوا و ئاره زووی نه به ردی سیفانگه لینک که له گه ل
 له دایکبوونی هه ر مرقفیکدا دینه ئاراوه، یان با بلین که
 دوانه یه کن به وجوودی مرقفه وه به سستراون، سانتیاگوی
 پاله وانی ئیمه ش، به هوی هه ندی پیشهات و بارودوخه وه، که
 دهکری وه که پوهه ئایینی که ی به قه ده ر لیکدانه وه ی بکه ی ن،
 دوو چاری شکست هاتوه، وه لی هه رگیز نوو شووستی
 زه فیری پی نه بر دوه، چونکه شکست و نوو شووستی له
 هیوای مرقفیکدا دوو پرسی ته وای جیا ن. لیره دا سانتیاگو
 نمونه یه کی بالای مرقفه؛ نمونه یه که که له و پوه وه بالا یه
 که ئه م مرقفه ده رک به توانا و بوونی خوی دهکات له نیتو
 سروو شندا و به رده وام له ململانیده له گه لی، سروو شتی که
 به رده وام مرقف تیک ده شکینیت، به لام ئامانچ و نه رکی
 مرقفه که شه که دوو باره هه ستیته وه و به وره یه کی زیاتره وه
 به ره و ئامانجه که ی هه نگاو بنیت. دهکری تر ناوی بنیت ئامانچ،

من پتی ده لیم ململانیی ژیان، چونکه هر له بنه په توه ژیان
 بهرز و نرمی و ململانییهک بووه، که زور کات ململانیکه له
 ناخی مروفدا دهکات. لیره دا گرنګ نییه که نه م کینېکښه چوڼ
 کوتایی دیت، چونکه سبهی نه زانراوه و هه موو نه وهی تپیدا
 دهژین نیسته یه، هر بویه ش گرنګ پاراستنی نه وه دستګوته
 نییه که بوی دهکوشین، گرنګ به ده سته پتانیته ی، خوشی له
 خودی نامانجه که دا نییه، به لکوو له پروسه ی که یشتن به
 نامانجه که دایه. پالوانه کانی هیمینګوهی هه رده م که سانیکن، که
 نه وانی دیکه پزگار ناکه ن، به لکوو له سرووشتدا ململانیی
 پزگار بونی خویان ده که ن. جهنگی که سایه تییه کانی
 هیمینګوهی، جهنگیکه بق دوزینه وهی جهوه ری خویان و
 به رهنکار بونه و هیان له گهل ژینگه که ی ده ور و به ریاندا. واته
 که سانیکن له ململانییه کی به رده و امدان بق سهلمانی خودی
 خویان، جا نه م سهلماندن و سه رکه و تنه ش هه روا سانا نییه و
 که لیک لایه ن و پیکه ی هه یه بق پیکه یشتنی، که نه گه ر ورد
 سه رنج بده ی، له م پزمانه دا نو سه ر یه ک به یه ک سه رنجی
 خستوونه ته سه ر، چ پر سه نایینه کان، چ کاریکریی دهره وه
 له سه ر مروف. چوڼ سرووشت دهکریت به هاندریک؟ چوڼ
 دهکریت نیمه که سپک بکه یه سه رمه شق و نمونه ی خومان، تا
 له پیه وه وزه و تاقه تی خومان بدوزینه وه؟ نه مانه و چه ندین
 پرسپاری گرنګی دیکه ش، که ته نگ به مروف هه لده چنن له
 گهرمه ی هه ولدان بق وده سته پتانی خه ونه که یدا. زیاتر نه م
 پیشه کیه دریز ناکه مه وه و له کوتاییدا شرقه یه ک به جی
 ده هیلم، که زیاتر کتینیکه به تاییه ت له سه ر پیره میرد و زهریا
 نوو سراوه و من ناوی ده نیم شرقه، که به دلنیا ییه وه

یارمه‌تیده‌ریکی باش ده‌بیت بو خوینهر، تا به که‌شی کتنبه‌که،
فیکر و نه‌ده‌بی هیمینگوه‌ی ناشنا بیت و کوره‌کانی نینو
رومانه‌که به ناسانی بکاته‌وه.

عیسا عوسمان

۲۰۱۹/۸/۲۱

پیره‌میزدیک هه‌بوو که به تاقی ته‌نیا و له به‌له‌میکدا به‌سه‌ر
 ئاوی گولف ستریم‌وه^۱، پاره‌ماسی ده‌کرد. نه‌وه هه‌شتاو‌چوار
 پوژی ره‌به‌ق بوو ماسییه‌کی نه‌گرت‌بوو. له چل پوژی
 سه‌ره‌تا‌دا کوپ‌یزگه‌یه‌ک یاوه‌ری ده‌کرد، وه‌لی پاش تینه‌پ‌بوونی
 چل پوژ و راوه‌کردنی هیچ ماسییه‌ک، دایبایی کوپ‌یزگه‌که به
 کوپ‌ه‌یان گوت، گومان له‌وه‌دا نییه که پیره‌میزده‌که له کوتاییدا
 بووه‌ته سالو، که خراپ‌ترین جوری چاره‌پ‌ه‌شی و شوومیه، جا
 هه‌ر به‌پنی فه‌رمانی ئه‌وان له به‌له‌میکی دیکه‌دا ده‌ست‌به‌کار بوو
 و هه‌ر زوو له یه‌که‌مین هه‌فته‌یدا سنی ماسی چاکی راو کرد.
 کوپ‌ه زور دل‌گران و خه‌م‌گین بوو که ده‌ییینی پیره‌میزده‌که
 هه‌موو پوژ به ده‌ستی به‌تال ده‌گه‌رێته‌وه، وه‌لی هه‌موو جار
 ده‌ست‌بردیکی ده‌کرد، خێرا ده‌چوو به‌ده‌مییه‌وه و له هه‌ل‌گرتنی
 قول‌به‌ گرمۆله‌کراوه‌کان، نێزه، چارۆگه له نه‌ستوون پێچراوه‌که
 و گرچانه قول‌به‌یه‌که‌یدا کۆمه‌کی ده‌کرد. چارۆگه‌که‌ی
 شروشی‌تالی نه‌ما‌بوو و له چه‌ندین لاوه به پارچه‌ی
 گونیه‌ئاردی کۆن پینه‌کرا‌بوو، هه‌ر له ئالایه‌کی به‌زیو و
 شکسته‌ی نه‌به‌دی ده‌چوو.

^۱ Gulf stream: ته‌وژمه ئاویکی ئوقیانوسی گه‌رمه، درێژه‌پ‌ن‌ده‌ری
 ته‌وژمی یه‌ک‌سانه‌هێلی ئوقیانوسی نه‌تله‌سییه. وه‌ک چۆن ته‌وژمه‌ئاوی
 یه‌ک‌سانه‌هێلی باکووری تیکه‌ل بووه، پاش پێک‌دادانی به‌که‌ناره‌م‌کانی باکووری
 پوژه‌ه‌لاتی ئەمریکای باشوورد. به‌ره‌و که‌نداوی مه‌کسیکی ده‌ییته‌وه و
 له‌وێشه‌وه به‌ئاراسته‌ی باشووری پوژه‌ه‌لات به‌تک که‌ناره‌م‌کانی
 به‌ریتانیادا راد‌ب‌وریت، تا‌کو هێلی ۴۲ی پانی باشوور، که له‌وێهه‌ له‌ژیر
 کاریگه‌ریی بای باشووردا، به‌ره‌و پوژه‌ه‌لات ده‌ییته‌وه.

پیره‌میرده‌که جه‌سته‌یه‌کی له‌ر و لاوازی هه‌بوو، چهند چرچ و لوچیه‌ک که‌وتبوونه پشته‌ملیه‌وه و کومه‌لن په‌له‌ی قاوه‌بیش که له‌ده‌رئه‌نجامی تیشکدانه‌وه‌ی خۆری سه‌ر زه‌ریاکه‌وه دروست بووبوون و به‌شیرپه‌نجه‌ی پیتستی بیه‌ی ناسرابوون، هه‌ردوو لای‌ر‌وو‌خساریان ته‌نیبوو. ده‌سته‌کانی شه‌قارشه‌قار بووبوون و چهندین جیبری‌نی قولیان پیوه‌ دیاربوو که له‌ ئاکامی داب‌پینی ئه‌و په‌ت و گوری‌سانه‌وه چن بووبوون که ماسیی گه‌وره‌گه‌وره‌ی پ‌ن راکیشابوون، وه‌لی هیچ یه‌ک له‌م برینه‌ تاز‌ه‌ نه‌بوون و کۆن بوون، هینده‌ی بیابانیکی کاک‌ی به‌ کاک‌ی وشکوبرینگ، که به‌ ته‌مه‌نی ماسیه‌کی به‌ خۆیه‌وه نه‌دیقب‌ن کۆن بوون.

ب‌ن له‌ چاوه‌کانی هه‌موو ئازای جه‌سته‌ی پ‌یر و که‌نه‌فته ده‌بینواند، ره‌نگ‌ی چاوانی کتومت به‌ ره‌نگ‌ی زه‌ریا ده‌چوون و تا بلینی دره‌وشاره‌ و نه‌به‌زیو دره‌ده‌که‌وتن. به‌له‌مه‌که‌یان له‌ که‌ناردا له‌نگه‌ر دا و به‌ده‌م هه‌لگه‌پان به‌سه‌ر هه‌ورازی که‌نار ئاوه‌که‌دا کوپه‌که‌ گوئی:

- سانتیاگو! ده‌توانم دووباره‌ له‌گه‌لتدا بیه‌وه، هه‌ندئ پاره‌مان چنگ که‌وتوه.

پیره‌میرده‌که کوپه‌ی فیر راوه‌ماسی کردبوو، کوپه‌که‌ش به‌ ته‌واوی هۆگری بووبوو و خۆشی ده‌ویست. پیره‌میرد گوئی:

- ئیسته له‌ به‌له‌میکی به‌به‌ختدا کار ده‌که‌ی، باشته‌ره هه‌ر له‌وئ بمینیته‌وه.

- به‌لام ئه‌وه‌شت له‌ یاد ب‌ن که‌ پیتستر هه‌شتاوه‌وت پوژت به‌سه‌ر برد ب‌ن ئه‌وه‌ی یه‌ک ماسیش راو بکه‌ی، دواتر ده‌رچه‌ی

به ختمان کرایه وه و هه موو پوژئی بهرده وام تا سنی ههفته
ماسیی گه وره گه وره مان لی راو ده کردن.

پیره میزد گوتی:

- باش بیرمه! خو ده زانم جیابوونه وت له من، خوانه خواسته
له نه نجامی گومانخرایی و دلکرمییته وه نه بووه.

- باوکم ناچاری کردم جیت بهیتم، خو ت ده زانی هینشتاکه
مندالم و ده بن گوپرایه لئی بکم.

پیره میزد گوتی:

- ده زانم، نه وه شتیکی ته واو ناساییه.

کوچه گوتی:

- نه وه که مبروایه.

پاشان پیره میزده که گوتی:

- نا! وه لی نیمه برومان پته و بهه یزه نه ی وا نییه؟

- به لی وایه، حز ده کم له بانیزه که^۱ بیره یه کت بق بکرم،
ده لیت چی؟ دواتریش که لوپه له کان ده بهینه وه مالی.

پیره میزده که وه لای دایه وه:

- بق نا؟ هر له نیو ماسیگره کانیشدا هلی ده قورینم.

له بانیزه که دانیشتن، هه ندی له ماسیگره کان که وتنه لاقرتی و
کالته کردن به پیره میزده که، وه لی نه وه هر به بای خه یالیشیدا

^۱ بانیزه: سمکزی دانیشتن، بهر هیوان، شونی دانیشتن له فارمخندا.

نەدەھات. ھەرچى ماسىگرە بەتەمەنەكانىش بوون، تەماشايان دەكرد و بەزەبييان پىندا دەھاتەو، ھەلى ئەم بەزەبىي و ھەسرەتەيان دەرنەدەخست. بەلكو دەكەوتنە باسوخواسى شەپۇلە دلگىرەكان و ئەو ئاۋە قوولانەي كە پۇژاننىك قولايان تىن ھاويشتىبوون، كەشۈھەۋاي ساز و دلگىرى بەردەوام و گىشت ئەو شىتانەي كە پۇژگارنىك بىنيىويىانن. ئىدى ئەو ماسىگرانەشى كە پسقى پۇژەكەيان ھەلال كىردبوو، پىشۈەختە لەۋى سىكى ماسىيەكانيان ھەلدېبوو. دواترىش دەيانخستە سەر دوو پارچە تەختە و دوو پىاۋ لەمسەر و لەوسەرەو تەكەتەك بەرەو ماسىگەكەيان دەبىردن، لەيىندەرىش چاۋەپوئ دەبوون تا سەيارەي بەفرەكە دەگەيشت و دەيگواستەو بۇ بازارى ھافانا. ئەوانەش كە قرشيان پراو كىردبوو، دەيانگواستەو بۇ كارگەي قرشەكانى ئەوبەرى كەنداۋەكە، تا لەۋى بخىرنە سەر بەرزكەرەۋەكان و ئەشقىمەيان^۱ دەرەپىنرىت، پەرەكانيان بىرەردىن، پىستەكەيان دامالرىت و سەرئەنجامىش سوپىر بىكرىن.

ھەر جارىك با لە خۇرەھەلاتەو ھەلى بىكردبا، بۇنوبەرامەي كارگەي قرشەكان بەندەرەكەي دەتەنيىو، ھەلى ئەمىق با لە باكورەو ھەلى كىردوۋە و تەنھا ھەست بە سوۋەكەبۇنىك دەكرىت، ھىندەشى نەخاياند بە جارىك سەرەوت و كپ بوۋەو. كەشۈھەۋاي خۇرەتاۋى و لەبارى بانىژەكەش تەۋاۋ خۇش و دلگىر بوو.

كۆپەكە گوتى:

^۱ 'نەشقىمە: ورگى گىلدار كە ھىشتا پىسىمكى تىدا فرى نەرايلىت.

- سانتیاگو!

پیره میرد وهلامی دایه وه:

- به لن!

په رداخه که ی به دهسته وه بوو، بیر و خه یالی نیشتبوو وه
سه ر سالانی رابردووی ته مهنی.

- ده کړی بچم هه ندی ماسی سه ردینت^۱ بۆ به ینم، تا به یانی
بیانکه ی به چه شه؟

- نا، برق یاری به یسبؤل بکه، هیشتا که به شی نه وه م به
به روه ماوه سه ول لن بدهم، رۆجیریش که میکی تر توره که
هه لده دا.

- زور حه ز ده کم برقم، وه لن که ناتوانم یاوه ریت بکه م بۆ
راو، ده مه وی به جوری له جوره کان هیچ نه بن یارمه تییه کت
بدهم.

- بیره یه کت بۆ کړیوم، له وه زیاتر چی! پینشوخته بوو یته ته
پیاویکی پیاوانه و ماقوول.

- چهند سالان بووم کاتی بۆ یه کم جار سواری به له مت
کردم؟

^۱ Sardine: جوره ماسیه که له ئوقیانوسسې نه تله سیدا ده ژی، وهک چن
له هه ندی به شی خورناوایی ده ریای سپی ناوه راستدا هیه و، له
خوره لاتی به شیوه یه کی به رچاو که مترن. یه کم جار ناوړا سه ردین،
چونکه له تزیک دوورگی سه ردینای خورناوایی ده ریای سپی
ناوه راستدا راو کړا.

- پینچ سالان بووی، هر خه ریکوو تیا بجی. نو دهمی
ماسیه کم راکیشایه ناوهره هیشتا گیانی دهرنه چوو بوو،
زوری نه مابوو به له مه که هه لاهه لا بکا، خو له بیرته؟

- به لن بیرمه، هر که کلکی دا به جیگی سه وللیدانه دا
وردوخاشی کرد. زرمو کوئی پیداکیشانه کانی کلکیشیم له یاده،
نوه شم له بیره که فریت دامه پیشکوی به له مه که، لای کلافه ی
په ته خووساوه کان، نه ودهم ههستم ده کرد سه راپای به له مه که
ده لرزی، گویم له زرمی پیداکیشانه کانی توش بوو،
به ربوو بوو یته گیانی و ده تگوت به ته ور له قه دی دره ختی
ده دی، جا بونی شیرینچی خوینه که ش، که به چوارد مورمدا
ده پزا.

- هر به راست تو هه موو نه وانهت بیره یان خوم بوم باس
کردووی؟

- له یه که مین جارمانه وه که پیکه وه رویشتن، تا ئیسته هه موو
شتیکم بیره.

پیره میزده که به دوو چاری لیو ریژ له بره و سوز - چاوانیک
که هه تاوگاز^۱ بوو بوون - ته ماشایه کی کرد و گوئی:

- گهر کوپی من بوو یته یه له گهل خوم دهم بردی و بیناگانه
خزمان ده دایه ده ست چارمنووس، وه لن نه فسووس، کوپی
دایبایی خوتی و له م نیوهنده دا هیچ به دهستم، هارکات له
به له میکی به به ختیشدا کار ده که ی.

^۱ هه تاوگاز: تاو مسروت: خوربردوو: شتیک که خور سووتانینی.

- نیسته سهر دینه کانت بڼ بهینم؟ ده توانم چوار چه شته بڼ
پیدا بکهم، شوینه که یان پیده زانم.

- هینستا نه وانه ی نه مړوم ماون، له سندو و قیکم ناوون و خویم
به سهر دا کردوون.

- با بړوم و چوار دانه ی ته پ و تازه ت بڼ بهینم.

پیره میزد گوتی:

- هر یه ک دانه بهینه به سه.

له خورابینی و وره ی پیره میزده که هر گیز تووشی نوشووستی
نه بووبوو، به پیچه وانه وه، نیستاکه به چه شنی ه لکردنی
شه مالیک تا ده هات زیاتر ده بووژایه وه.

کورده که پیداکریی کرد:

- نه خیر، دووان ده هینم.

- باشه، با قسه ی تو بڼ، خو نه تدزیون؟

- خوت ده زانی گهر ناچار بام ده ستم له دزینیان
نه ده گنیرایه وه، وهلی نه مانه خوم کریومن.

پیره میزده که گوتی:

- سوپاس.

له وه دلسافتر بوو بیر بکاته وه و له خوی بهرسیت، خیره! له
که یه وه فیزی نه م ملکه چی و گویزایه لیه بووه، وهلی ده یزانی
که تازه فیزی بووه و چ شهرمیکی تندا نییه و، زیان به شکو و
جوامیزی راسته قینه ی نه و ناگه یه نیت. پاشان گوتی:

- دواى ئەم تەۋزمانە، سېبەي كەش تەۋاو خۇش و لەبار دەين.

كۆپە پرسىي:

- تەماي كۆيت ھەيە؟

- تا چاۋ بىر بىكا دەپۇم، بۇ ئەۋەي پىنش گۆرانی ئاراستەي با
بگەپىمەۋە، دەمەۋى بەر لەۋەي دونيا پرووناك دابى، بەپى
بگەۋم.

- منىش ھەۋل دەدەم كەلكەلەي چوونە پانتايى زەريا بخەمە
سەرى خاۋەن كارەكەمەۋە، تا گەر ھاتوۋ ماسىيەكى گەرەت
پاۋ كرد زوۋ بىن بەدەمتەۋە و دەستبارىكت بدەين.

- ئەۋ كەيفى بەۋە نايەت بەرەۋ پانتايى زەريا مل بىنى و دوۋر
بگەۋىتەۋە.

كۆپە گوتى:

- راستە، ھەۋل دەدەم شتى لە دوۋرەۋە بەدى بگەم كە ئەۋ
نەتوانى بىيىنى، با بلىن بالندەيەك كە لە دوۋر شتىكى گىر
ھىناۋە، جا پاشان بە كەۋتە دوۋى دۇلفىنىك دەيخەلەتتىم.

- يانى بەۋ جۆرەش بىيىنى كز و لاۋازە؟

- كەم تا زۆر كۆپرايى داھاتوۋە.

پىرەمىزدەكە گوتى:

- سەيرە، خۇقەت پۇژى لە پۇژان كىسەلى پاۋ نەكردوۋە،
تەنھا ئەۋە چاۋى مۇڧ كز دەكا.

- به لام خو تو چه ندين سال خه ريكي راوه كيسه ل بووي له
كه ناري ميشردا، نه وه تا چاوه كانيشته هه روهك هي بازنيك
دووربين و ساغن.

- من پيره ميژديكي نائاساييم.

- پنت وايه تينوتاو و هينزي گرتني ماسيه كي گهورهت مابئي،
قه ستم دانه يه كي زور گهوره يه؟

- له خو م راوه بينم، سه رباري نه وهش هه ر فيل و ته له كه
زوره.

كوړه گوتي:

- جاري با هم كه لويه لانه به رينه وه مالي، نه و جا ده توانم
توږي تاييه ته به ورده ماسيه كان به رم و بچه سؤراخي
سه ردينه كانم.

كه ره سته كانني نيو به له مه كه يان گرموله كردن، پيره ميژده كه
نه ستوونه كه ي دا به شانيدا و كوړهش سندووقي نه و كلافه
به يه كدايچ دراوانه ي هه لگرت، كه گريي توند تونديان لي
درايوو، له گه له نيزه و گوچانه قولاييه كه دا. سندووقي
چه شه كانيش له پشته وه ي به له مه كه و له په ناي كوته كه كه دا
دانرايوو، جا هم كوته كه تاييهت بق كوتين و ته ميژديكي نه و
ماسيانه دروست كرابوو كه راوه كي شترانه ناوه وه و به ئاساني
مليان نه ده دا. هيچ كهس كه لويه لي نه و پيره ميژده ي نه ده دزي،
وه لي بق نه وه ي شه ونم زيان به چاروگه و په ته نه ستووره كان
نه گه يه نيت، باشتر و ابو بيانبا ته وه مالي، گه رچي پيره ميژده كه
له خه لكی نه و دهر و ناوه خاترجه م بوو كه شته كانني نادزن.

ولهی ختورهیهک به دلیدا هات و بیرى کردهوه، گەر گوچهانه
قولاپی و نهیزهکه جى بهیلنیت، کن نالئ یهکیک چاویان تی
نابری و نایانبات.

دوبه‌دوو به‌رهو کوختی پیره‌میزده‌که کهوتنه‌ه‌ی و به‌ده‌رگا
والاکیدا چوونه‌ ژووری، پیره‌میزد ستون و چارزکه
تیوه‌پنچراوه‌که‌ی به‌دیواره‌که‌وه‌ه‌لسپاردن، کورپ‌ش سندوق
و شمه‌که‌کانی دیکه‌ی خسته‌په‌نایانه‌وه. دریزی کوله‌که‌که
که‌م تا ژور باته‌قای دریزی کوخیک ده‌بوو. کوخته‌که‌له‌و ماده
ره‌قه‌ درووست کرابوو که‌ پشان ده‌گوت‌گوانو که‌ بی‌له‌که‌لا
خورمای شاهانه‌ی^۱ له‌سهریه‌که‌ه‌لچنراو چیی تر نه‌بوو.
ژووره‌که‌ تخته‌خه‌و و میز و کورسییه‌کی تیندا‌بوو، له‌گه‌ل
کونجیکی پیسوپوخل له‌سهر زه‌وییه‌که‌، که‌ به‌خه‌لووز چیشتی
تیدا لیده‌نرا، به‌سهر‌ پووی دیواره‌ ره‌نگیزکا‌و و قاوه‌ییه‌که‌وه
که‌ لیره‌ و له‌وی‌ چهند‌ گه‌لایه‌کی‌ گوانوی ره‌قی‌ تیکئالاو
سهریان ده‌ره‌تینابوو، دوو‌ وینه‌ی‌ ره‌نگاو‌ره‌نگ‌ه‌لواس‌رابوون.
یه‌کیکیان وینه‌ی‌ دلی‌مه‌سیح^۲ و‌ئو‌ی‌ دیکه‌شیان وینه‌ی‌

^۱ Royal palm: ناوه‌ زانستییه‌که‌ی «roystonya regia». یه‌کیکه‌ له‌
جوره‌کانی دارخورما، که‌ له‌ بنه‌چه‌دا، دارخورمایه‌کی‌ مه‌کسیکیه. قه‌دیکی
باریکی‌ هه‌یه‌ و‌ نزیکه‌یی ۲۰-۲۰ متر‌ گه‌شه‌ ده‌کات. تژوه‌که‌ی‌ وه‌ک
سهرچاوه‌یه‌کی‌ پون و‌ خورانی‌ ناژه‌ل‌ به‌کار‌ ده‌برین، گه‌لاکانی‌ بۆ‌ داپۆشینی
بانی‌ کوخت و‌ خسانوو، قه‌ده‌که‌شی‌ بۆ‌ بنیاتنانی‌ خسانوو و‌ شوینی
نیشته‌جیپوون‌ سوودی‌ لێ‌ ده‌بنریت، هه‌روه‌ها‌ ره‌گه‌کانیشی‌ وه‌ک‌ ده‌رمانیک
بۆ‌ نه‌خۆشی‌ میزگیران‌ له‌ لایه‌ن‌ خه‌لکبه‌وه‌ که‌لکی‌ لێ‌ وه‌ده‌گیریت و‌ هاوکات
له‌ هه‌ندێ‌ شویتیشدا‌ بۆ‌ چاره‌سهری‌ نه‌خۆشی‌ شه‌کره‌ به‌کار‌ ده‌بری.

^۲ Sacred heart of Jesus: وینه‌ی‌ دلی‌مه‌سیح؛ وینه‌یه‌کی‌ پیرۆزه‌ له‌
به‌رستگه‌ کاسۆلیکیه‌کاندا، هه‌روه‌ها‌ لای‌ هه‌ندی‌ گروپی‌ مه‌سیحیی‌ دیکه‌، که‌

مريه می پاکیزه بوو، نه مانهش پاشماوه و ياده وهری
هاوسه ری کوچکردوی بوون. پژانیک وینه ی پهنگاوپهنگی
هاوسه ره کی بهم دیواره وه کردبوو، وه لن هر جار سه رنجی
ده چوره وه سه ری، باریکی خه م و ته نیایی و بیکه سی
سه راپای داده گرت. هر بقیه ش ناچار به دیواره که وه دایگرت
و خستیه سه ره فیه سووچه که و له ژیر کراسه خاوتنه که پدا
هه لی گرت.

کوړه که پرسى:

- چیت هیه بیخوی؟

- مهنجه لیک برنجی زهره، له گه ل ماسی. چه ز ده کی هه ندیکی
لی بخوی؟

- نا، له ماله وه نان ده خوم. ده ته وئ ناگره که ت بق هه لکه م؟

- نا دواتر خوم ده یکه م، پهنگه برنجه که هه روا به ساردی
بخوم.

- ده توانم توری ورده ماسیه کان به رم؟

- بین گومان.

پیره میرده که هیچ توریکی پاوه ماسی نه بوو، کوړه که ش به
باشی نه و گاته ی له بیر بوو که فروشتی. وهک چون ده یزانی
که هیچ مهنجه له برنج و ماسیه کیش له ئارادا نییه، وه لن

لی ماسیه نیشان ده دات، وهک ئاماژیه که بق سوز و خوشه ویستی
به تینی عیسی ماسیه بق خلکه که ی. سه ره تای بیرو که که ده گه ریتوه بق
سه دهکانی ناوه راست، وه لن ده کری بلین له سه ره دهستی قه شه ژنی
فه ره نیسی «مارگریتا ئه لاکوک» ناسیترا.

تیکرای قسه‌کان به‌شیک بوون له و نمایشه چکوله
پیکه‌نیننامیزه‌ی که دووباره و دووباره هه‌موو پوژیک
ده‌یانگتیا. پاشان پیره‌میرده‌که گوتی:

- هه‌شتاو پینچ ژماره‌یه‌کی به‌خته‌ینه، چو ده‌لینی گه‌ر
له‌وسه‌ره‌وه به‌خۆم و به‌له‌مه‌که‌وه بگه‌راینه‌وه و ماسیه‌کم
راوکردی که هه‌زار په‌تل زیاتر بی؟

- تو‌په‌که ده‌بهم و ده‌چمه‌ راو، توش حز ده‌کی بپو و له
پیشکوی کوخته‌که‌دا که‌من خۆت به‌ره‌ به‌ر خۆر و دابنیشه.

- هه‌روا ده‌که‌م خه‌مت نه‌بی. پوژنامه‌که‌ی دوینیم لایه، گه‌لنک
که‌یفم به‌خویندنه‌وه‌ی پوژنامه‌ی به‌یسپۆل دی.

کو‌په‌که دلنیا نه‌بوو له‌وه‌ی که‌ ئه‌م پوژنامه‌یه‌ش به‌شیکه‌ له
نمایشه‌که‌یان یاخود نا، وه‌لن پیره‌میرده‌که ده‌ستی کرد به‌ ژیر
قه‌ره‌ویله‌که‌دا و ده‌ری هیتا. پاشان پوونکردنه‌وه‌ی دا:

- بریگه‌ پنی دام، له‌ بو‌دیگا.

- هه‌روه‌خت سه‌ردینه‌کانم ده‌ست که‌وتن ده‌گه‌پیمه‌وه،
به‌شه‌که‌ی هه‌ردوو‌کمان له‌ به‌فره‌که‌دا هه‌لده‌گرم و بۆ پوژی
دواتر به‌شیان ده‌که‌ین، جا که‌ هاته‌وه ده‌توانی باسی
به‌یسپۆلم بۆ بکه‌ی.

- مه‌حاله‌ یانکیه‌کان بدو‌پین.

- به‌لام من ترسم له‌ هنده‌کانی کلێفنده.

- به‌روات پته‌و و به‌هیز بی به‌ یانکیه‌کان کو‌پم، بیر له‌ دی
ماگنوی مه‌زن بکه‌ره‌وه.

- له په ک کاتدا له هردووکيان دهرسم، پلنگه کانی دیترویت و
هینده کانی کلیندیش.

- وریا به، نه گینا له سووره کانی سینسیناتی و گوره ویه
سپییه کانی شیکاگوش دهرسی.

- تو شه نوکه وی بابه ته که بکه و، که هاتمه وه هه موویم بؤ
باس بکه.

- پیت چونه بلیتکی یانسپ بکړین که به ژماره هه شتاوپینچ
کوتای هاتین؟ ناخر سبه یین هه شتاوپینجه مین پوژه.

کوپه که وه لامي دایه وه:

- نه مهش بؤ خوی بیروکه یه که، وه لن چی ده لئی سه بارهت به
ژماره هه شتاوحت، ژماره پیوانه ییه که ی خوت؟

- دووباره بوونه وه ی مه حاله، تو بلئی بلیتکمان ده ست بکه وی
به هه شتاوپینچ کوتای هاتین؟

- ده توانم دانه یه ک داوا بکه م.

- ده یه کی په په یه که نرخه که ی، که ده کاته دوو دؤلار و نیو، جا
نهم بره پاره یه له کن قهرز بکه یین؟

- کاریکی ئاسانه، قابیله یه کیک نه دوزمه وه دوو دؤلار و نیوم
باتی.

- پیم وایه منیش ده توانم، وه لن نه سلی مه سه له که نه وه یه
نامه وی بکه ومه ژیر باری قهرز و قوله وه، پیاو هر نه وه نده
فیری قهرز بوو، بؤ پوژی دواتر فیری ده ستپانکر دنه وه و
سوالیش ده یی.

- باش خۆت داپۆشه باپيره! بيرت نه چي له مانگي نه يلوداين.
 - مانگي هاتني ماسيه گوره كانه، ئيدي هه موو كهس
 ده توانيت له مايسدا بيته ماسيگر.
 كورپه كه گوتي:

- با بچم به لاي سهردينه كانه وه.

كاتيك كورپه گهرايه وه، خۆر به تهواوي ئاوا بووبوو.
 پيره ميرده كه له سهر كورسييه كه خوي ليكه وتبوو. كورپه كه
 په تووه سهر بازيه كونه كه ي له سهر ته خته خه وه كه هيتا و
 شانوملي پيره ميرده كه ي پي داپوشي. شانكاني تا بلي
 عه نتيكه و سهر بوون! گهرچي خاوه نه كه يان پير بوو، كه چي
 هيشتاش ههر به هيز و توكمه مابوونه وه. ئه و ساتانه شي
 پيره ميرده كه به سهر ي نه وييه وه خوي لى ده كه وت،
 چرچولو چيه كانى پشته ملي دهر نه ده كه وتن. كراسه كه ي
 به ريشي مه گهر ههر خوا بزاني چهند جار پينه كرابوو، وهك
 چارۆگه ي به له مه كه ي ليهاتبوو، جا پينه و په رۆكانيش به
 جۆريك خۆربرده و كال بووبوونه وه كه هه زار رهنگ
 ده ياننواند. بيجم و سهر و كه لاهي گه ليك پير و كه شهنگ ده هاته
 پيشچاو، به جۆريك كه له م ساهدا چاوانى نووقاندوه، ئه وه ي
 پي بليت تروسكايي و سيماي ژيان له رووخساريدا به ديي
 ناكه يت. هه روا به پيخاوسى لى خه وتبوو و پۆژنامه كهش
 له سهر ئه ژۆكاني گيرسابووه وه و له ژير قورسايي مه چه كيدا
 مت بووبوو و نه يده هيشت شه نه باي ئيواران جمه¹ پي بكات.

¹ جمه: جوله؛ جموجزل.

كۆپرەك ھەر بەۋ جۈرە ۋازى لېھىتا، پاشان لىندا ۋ رۇيشت. كە
گەرايەۋە بىنىي ھىشتا نووستوۋە، بانكى كىرد:

- مامەپىرە ھەستە!

كۆپرەك ئەمەي گوت ۋ دەستىكى لەسەر ئەۋنۇي پىرەمىردەكە
دانا.

پىرەمىرد چاۋى ھەلھىتا، تاۋىك ھەروا ۋەك ئەۋەي لە
سەفەرىكى دووردىژەۋە گەرايىتەۋە ۋاقى ۋپما، جا
زەردەيەك نىشتە سەر لىۋانى ۋ پىرسى:

- ئەۋە چىيە پىت؟

- خواردەمەنىيە، شىۋ دەخۇين.

- مەن زۇر بىرسىم نىيە.

- دەي ۋەرە نانەكەت بخۇ، خۇ ناكىرى بە زكى خالىيەۋە بچىتە
پاۋ.

- خەمت نەبىن، پۇژگارى لەۋ جۇرەشم زۇر دىۋە.

ئەمەي گوت ۋ ھەستا بە لولكىردىنى پۇژنامە ۋ قەدىكىردىنى
پەتۈكەي.

كۆپرە گوتى:

- پەتۈكە باش بېيىچە بە خۇتدا، تا مەن مابىم نايەلم بە زكى
خالىيەۋە بچىتە پاۋ.

پىرەمىردەكە گوتى:

- که وایه ته مەنیکێ درێژ بژی و بە باشی ئاگاداری خۆت بە،
چیت هێناوه بیخۆین؟

- ماشە پەشه و برنج و مۆزی برژاو و بریک گۆشتی کولار.
کۆرەکه له سه‌فه‌رتاسیکێ دوو چیندا له بانێژه‌که‌وه هێنا بوونی،
دوو چه‌قز، دوو چنگال، دوو که‌وچکیشی له کاغه‌زیکه‌وه
پنچابوون و به دوو به‌شی جیا جیا کردبوونییه گیرفانی.

- کێ ئه‌مانه‌ی پیدای؟

- مارتین، خاوه‌نی بانێژه‌که‌.

- ده‌بی سوپاسی بکه‌م.

- پنیست ناکا، من له‌بری تۆش سوپاسم کرد.

- که‌وایه هه‌رکات ماسیه‌کی گه‌وره‌م راوکرد بریک گۆشتی
چاکی سه‌که‌کی بۆ ده‌نێرم، ئه‌وه‌نده‌ی من بیرم بێ گه‌لی جاری
تریش شتی بۆ ناردووین، ئه‌ری؟

- به‌لێ، وابزانم.

- که‌واته گۆشتیکێ باشتر له‌ هێ سکی بۆ ده‌نێرم، خوا
هه‌لناگرێ پیاویکی به‌خشنده و ده‌ستکراوه‌یه.

- دوو شووشه‌ بیره‌شی بۆ ناردووین.

- من چه‌زم له‌ بیره‌ی قوتوه‌ زیاتر.

- ده‌زانم، وه‌لێ چار چه‌یه! له‌ شووشه‌دان، ئه‌مه‌ بیره‌ی جو‌ری
هاتوییه. ده‌بی شووشه‌کانیشی بۆ به‌رمه‌وه‌.

پیره‌مێرده‌که‌ گوتی:

- ئەمەيان لە بەخشندەیی خۆتەوہیہ. چییہ دەست بگەین بە
خواردنی؟

- بەلسی لەوہ دابوو داوات لیبکەمەوہ. خۆم سەفەرتاسەکەم
نەکردەوہ، گوتم نەوہک ئامادە نەبێ.

پیرەمیزدەکە گوئی:

- من ئامادەم، تەنہا ویستم دەستوێلێک بشۆم.

کۆرہ لە دلی خۆیدا گوئی: «لە کوێ دەیشوێت؟» ئاوہکە دوو
کۆلان دوورترہ لە کوختەکەوہ. «دەبوو بڕیک ئاوم بۆ بەینایە،
لەگەل سابوون و خاویییەکیشدا، ئای چەندە مرقۆنکی هێر و
بیئاوہزم، ھەر ئوہەندەش نا، بەلکو کراس و پالتوێکی
گەرموگۆری زستانی و جووتیک پێلاو و پەتوێەکیش.»

پیرەمیزدەکە گوئی:

- بە راستی ئەم گۆشتە کۆلاوہت بەلەزەتە.

کۆرہ گوئی:

- باسی یارییەکانی بەیسبۆلم بۆ بکە.

پیرەمیزد بە ھوونکی خوشەوہ گوئی:

- ھەرۆک پێشتر پێم گوئی، لە یانە ئەمریکییەکاندا، یانکییەکان
بێرکابەرن.

- بەلام خۆ ئەمەرق دۆران.

- ئىدى يارىيه و دۇرانيشى تىندەكەوئ، وەلى ئەمە هيچ لە
مەسەلەكە ناگورئ، چون دى ماگىزى مەزن گەراوہتەوہ
ئاستى جارانى.

- خۇ يارىچى دىكەش ھەن لە تىپەكەدا.

- بى گومان، وەلى وەك ئەو پۇلىكى گرنىگان نىيە و
جىاوازيەك دروست ناكەن. لە يارىيەكەى نىوان بروكلين و
فيلادلفيا، ھاندەرى بروكلين دەبىم، گەرچى ناتوانم بىر لە لىندانە
مەزنەكەى دىك سىسلەر نەكەمەوہ لە يارىگە كۆنەكەدا.

- بە تەمەنم هيچ يارىچىيەكم نەبىنيوہ لەو دورتر تۆپ بەھاوئ.

- بىرت دئ ئەھا جارەن دەھاتە بانىژەكە؟ دەمويست لەگەل
خۇمدا بىيەمە راوہماسى، وەلى شەرم و كەمپروويم رىگر بوو.
پاشان پەنام بىردە بەر تۆ تا داواى لى بكەى، كەچى سەير
دەكەم تۆ لە من وىرانترى!

- دەزانم، ئەوہ ھەلەيەك بوو چاوپۇشى لى ناكرى، خۇ
ئەگەرى ھەبوو كە بىن! لە بارىكىشدا گەر بەھاتايە، يادگەرييەكەى
واى بەجى دەھىشت كە تا دونيا دونيا بوو بىرمان
نەدەچوہوہ.

پىرەمىزد گوتى:

- ئاى چەندە خوازيارم دى ماگىزى مەزن بىيەمە راو. دەلەين
باوكى ماسىگر بوو، رەنگە ھەروەك ئىمە بىلانە و گەدا
بووبىن. دەكرا ئەو لىمان تىنگا.

- باوکی سیسله‌ری مه‌زن هرگی‌ز دهردی هه‌ژاری
نه‌چه‌شتووه، نه‌و له‌ته‌مه‌نی مندا به‌ژداری یاریه‌ گه‌وره‌کانی
ده‌کرد.

- کاتی له‌ته‌مه‌نی تودا بووم، له‌پیش‌کوی به‌له‌مینکی
چاروگه‌داردا وه‌ستا‌بووم و به‌که‌ناره‌کانی نه‌فری‌قادا
ده‌سوورپامه‌وه، ده‌مه‌وئێوارانی‌ش سه‌روه‌ختی تاریک داهاتی
دونیا، شیزه‌کانی رۆخ زه‌ریام ده‌دی.

- ده‌زانم، بۆت باس کردووم.

- که‌واته‌ له‌سه‌ر چی بدوین؟ نه‌فریقا یاخود به‌یسبۆل؟

کو‌په‌که‌ وه‌لامی دایه‌وه:

- پێم خۆشه‌ به‌یسبۆل بێ. باسی جۆن ج. ماک گراوی مه‌زنم
بۆ بکه‌.

کو‌په‌که‌ له‌بری نه‌وه‌ی بێ «جی» وتی گوتا.

- جاروبار سه‌ردانی بانیژه‌که‌ی ده‌کرد، وه‌لێ قسه‌په‌ق و
جینی‌فروش بوو، هر بۆیه‌ش نه‌و کاتانه‌ی به‌ده‌سته‌ بوو
که‌س خۆی له‌قه‌ره‌ی نه‌ده‌دا. چهند بیری به‌لای به‌یسبۆله‌وه
بوو، نه‌وه‌نده‌ش به‌لای پیش‌برکێی نه‌سه‌په‌وه‌! هه‌میشه‌
گیرفانه‌کانی به‌لیستی ناوی نه‌سه‌پ ناخنی‌وون، سه‌ری زمان
و بنی زمانی باسوخواسی نه‌سه‌پ بوو. ته‌نانه‌ت له‌په‌یوه‌ندییه‌
ته‌له‌فونییه‌کانیشیدا هر باسی ناوی نه‌سه‌پ و نه‌م
به‌زموره‌زمانه‌ی ده‌کرد.

کو‌په‌ گوتی:

- پښخهريکي مه زن بوو، نه وهی راستی بی باوکم پښی وایه
که مه زنتړین پښخهري میژووه و کهس شان له شانی نادا.

- تنیا له بهر نه وهی ناموشوی ښیره ی زور ده کړد! کهر هه موو
سالیګ دوروشنیریش سهردانی ښیره ی بکړدایه، نه وساکه
باوکت نه ویشی به مه زنتړین پښخهري داده نا.

- نهی کی به راستی پښخهريکي مه زنه؟ لږک یان مایک
ګونزالیز؟

- به پای من هه ردوکیان وهک په کن.

- ئی باشتړین ماسیګریش کڼه قابیله! هه ر توی.

- وا ښیه، کهسانیکي دیکه ده ناسم که له من باشتړن.

کوړه ګوتی:

- 'que va'، ماسیګری به توانا زورن، وهلی که دپته سه
مه زنه کان به په نجه کانی ده ست ده ژمیردرین، هه رچونی بی
کهس ناګاته تو.

- سوپاس، تو شادمانم ده کی، هیوادارم ماسیه کی نه وهنده
ګوره و به هیز نه بی به تووشمانه وه که به درومان بخاته وه.

- کهر هیتشاکه له سه ر شنه ګ و ګوړوتینی جارانت مابی،
ماسیه کی له و جوړه بوونی نابین!

- ده شی به و جزره ش به هیز نه بم که بیړی لینده که مه وه، وهلی
فروفیلی زور شک ده به م و خاوه ن بریاری خوم.

^۱ به زمانی ښپانی واته «مهاله».

- ئىستە پىنويستە بنووى، تا بەيانى خەوالو نەبى و
چوستوچالاک بىدار بىتەو، منىش شتەکان دەبەمەو بەنیزەکە.

- کەواتە شەوشاد، سبەى زوو دىم بەئاگات دىنم.

کوپەكەش گوتى:

- تۆ کاتژمىرە بىدارکەرەكەى منى.

پىرەمىزدەكەش وەلامى دايەو:

- پىرىش بووئە کاتژمىرى بىدارکەرەوئەى من. سەر لەو
دەرناکەم بەسالچوان بۆ زوو بەئاگا دىن؟ دەكرى لەبەر
ئەو بىن كە پۆژىكى درىژتر بەسەر بەرن و کاتىكى زياتريان
بۆ بمىنىتەو؟!

کوپەكە وەلامى دايەو:

- نازانم، ئەوئەندە دەزانم کوپژگەکان تا درەنگانى شەو
ناخەون و بۆ بەيانىيەكەشى بە ئەستەم بەئاگا دىن.

- خەمت نەبىن بىرم ناچى، لە کاتى خۇيدا بەئاگات دىنم.

- حەز ناکەم بەيانيان ئەو هەلم بىستىنى، چونكە ئەوكات
هەست دەكەم بىن لە بارگرانىيەك هىچى تر نىم.

- دەزانم.

- باش بخەو مامەپىرە.

كوپە كوختەكەى جىن هىشت، هەر لەنىو تاريكىي چەر و
ئەنگوستەچاوى شەو و بىن هەلكردى هىچ پروناكىيەك لەسەر
مىزەكە، نەكەيان خواردبوو. پىرەمىزد پانتۆلەكەى داكەند، جا

لولی کرد و بۆ ئه وهی بیکاته سه رین، پۆژنامه که ی ترنجانده
 ناوی و، هه روا به نێو تاریکییه که دا به ره و تخته خه وه که ی
 ههنگاوی هه لگرت. دواتر خۆی له په تۆکه وه ئالاند و له سه ر
 ئه و پۆژنامه کۆنه پزیوانه راکشا که زه مه له کی
 تخته خه وه که یان دا پۆشیبوو.

هێنده ی نه خایاند خه وی لیکه وت، خه ونی به ئه فریقاوه ده بیینی،
 به پۆژانیکه وه که ئه وکات میزمندالیک بوو، به پۆخه
 ئالتونیه کانی ئه فریقاو و به و که نار ئاوانه وه که به راده یه ک
 سه ی و بێگه رد بوون په ونه قیان ئاوی له چار ده هینا. خه ونی
 به مله و به نده نی شاخه که نه مه نگیه زه به لاهه کانه وه ده دیت،
 بووبووه خه وی که هه موو شه ویک به چینه وه ئه و پۆخه
 دلگیره ی ئه فریقا و له وی بژی. گر مه و هاشوه ووشی
 شه پۆله کانی ده بیست و به له می په شپسته کانی ده بیینی که
 تیز په و به سه ر شه پۆله کاندایان ئاژوو. بۆن و به رامه ی
 قه تران و گوریه گو شه کۆنه کان که مرۆف به سه ر
 به له مه کانه وه لووتی لێیان په ده کات، خه ونه که یان گولاو په رژین
 ده کرد. به یانیانیش سهروه ی ده شتوده ر بۆنی خۆشی ئه فریقای
 بۆ ده هینا.

خه وی پێوه گرتبوو که هه ر کات ئه و بۆنه ی هه لمبژیا، گورج
 له خه و راده په پی و جله کانی ده پۆشی و ملی په یی ده گرت تا
 کۆپه که بێدار بکاته وه، وه لێ بۆن و به رامه ی سهروه ی
 ده شتوده ر ئه مشه و که مه کن زووتر گه یشت، خۆشی ده یزانی
 جارێ زوه بۆ بێدار بوونه وه، هه ر بۆیه به رده وام بوو له
 بیینی خه ونی خۆشنوود و قه وولی خۆی، تا ئه و گهردۆکه
 سپانه ی دورگه کان ببینیت که له پانتایی زه ریادا سه ره تانکتیان

دهکرد، دواتریش له ننگه رگه و پوڅه جياوازه کانی دوورگه ی که ناری. چیدی خه ونی به گنجه لووکه و وهیشوومه و ئافره ته وه نه ده بیننی، ته نانه ت خه ونی به ماسییه گه وره کانیش وه نه ده دیت، نه ده مه قالی و گوبه نده کان، نه یارییه مه زنه کانیش، ته نانه ت خه ونی به هاوژینه نازیزه که شیوه نه ده بیننی. ئیستا که بی له جیگه و شیره کانی پوڅه زه ریا هیچی تری به دی نه ده کرد، ته ماشای ده کردن که ههروهک پشیل له تاریکی شه ودا ته راتن بیان ده کرد، به نه ندازه ی کوپه که خوشی ده ویستن، گهرچی هه رگیز خه ونی به کوپه که وه نه دیتبوو.

پیره میزده که راپه پری و له ده رگه والا که وه ته ماشایه کی مانگی کرد، جا پانتوله که ی کرده وه و له پنی کرد. پنی نایه ده ره وه ی کوخته که و له وی میزکی کرد و به هه ورازه که دا ملی پنی گرت تا بچن کوپه که له خه وه سستینیت. له تاو سه رمای به ره به یاندا سه راپا چرکو هور هه لده له رزی، وه لن دلنیا بوو که نه م هه لله رزیه که مه کی جه سته ی گهرم داده هینیت و که میکی تریش ده که وینته سه ولیدان. ده رگه ی نه و خانووه ی کوپه ی تیدا ئاکنجی بوو بوو، نه لقه پیزی نه بوو، پالی به ده رگه وه نا و هیواش هیواش و به پنخاوسی چوه ژووری. کوپه له ژووری په که مدا و له سه ر ته خته خه ویکي وهک خزی چکوله خه وتبوو، له بهر تریفه ی کزی مانگی نیوه گیاندا دهیتوانی به ئاسانی کوپه که بناسیته وه. به ئه سپایی دهستی خسته سه ر قاچی و هه ر به و جزره هینشتیه وه تا له خه و راپه پری و ئاوپری له پیره میزده که دایه وه. پیره میزد سه ری له قاند و کوپه ش دهستی

گه یانده پانتوله‌ک‌ی که له‌سه‌ر کورسیی ته‌نیشته
ته‌خته‌خه‌که‌وه دانراپوو، ئینجا دانیشته و له پتی کرد.

پیره‌میزده‌که چووه ده‌رئ و کوپه‌ش که هیشتا‌که خه‌ به‌ری
نه‌دابوو، دوا‌ی که‌وت، جا پیره‌میزده‌که ده‌ستی کرده‌ ملی و
گو‌تی:

- بی‌وره، له خه‌ویشم کردی!

کوپه‌ش گو‌تی:

- هه‌ر گوتیشی مه‌ده‌رئ، زوو هه‌ستان به‌س له پیاوان
ده‌وه‌شیته‌وه.

به‌ره‌و کوختی پیره‌میزده‌که دا‌گه‌پان و به‌ درێژایی پینگه‌که و له
تاریکیی نووته‌کی شه‌ودا، هه‌ر پیاوی پینخاوس بوو به‌ر ناوه‌دا
ده‌هات و ده‌چوو و، ئه‌ستوونی به‌له‌مه‌کانیان خستبووه‌ سه‌ر
شان.

هه‌ر که‌ گه‌یشتنه‌ کوختی پیره‌میزده‌که، کوپه‌ په‌ته‌کانی له‌نینو
سندوو‌قه‌که‌دا هه‌لگرتن، له‌گه‌ل گۆچانه‌ قولاییه‌که و نیزه‌که‌دا،
پیره‌میزده‌که‌ش چارۆکه‌ له‌ ئه‌ستوون پینچراوه‌ک‌ی به‌ شانیدا
دا. جا کوپه‌ پرسیی:

- قاوه‌یه‌کت بۆ به‌ینم؟

- با سه‌ره‌تا ئه‌م که‌لوپه‌لانه‌ به‌رینه‌ به‌له‌مه‌که‌وه، ئه‌وسا به
ئیسراحت شتیک ده‌خوین.

- له‌ یانه‌یه‌که‌دا که‌ ده‌مه‌ریه‌یانیان پینشوازی له‌ راوچیان ده‌کرد،
سه‌روو قاوه‌یه‌کیان له‌ قوتوی شیردا خواردوه‌وه.

کوربه لینی پرسى:

- شهو باش خهوتى باپيره؟

نه گهرچى به خه بهر بوو، وهلى هيشتاكه قورس بوو تا
يه كجاره كى خه له چاوانيدا بهر تينت. جا پيره ميرده كه وهلامى
دايه وه:

- بهلى، باش خه وتم مانولين، نه مبرق گه ليك بهروام به خوم
ههيه.

- منيش به هه مان شيوه، ده بى ئيسته به شه سهردينه كى
خوم و خويشت بهينم، له گهله چه شه ته و تازه گانت. چونكه
خاوه نكاره كه خوى شته كان هه لده گرى و نايه وى كه س
ده ستيان لى بدا.

پيره ميرد وتى:

- ئيدى هه كه سهو خده و خوى خوى، من ته نانه ته
كاتش كه پينچ سالان بووى ريگه م دده كه لوپه له كان هه لگرى.

كوربه كهش گوتى:

- ده زانم. با بهروم، ئيسته ده گهر نيمه وه. قاوه به كى ديكهش
بخوره وه وه، پيشوخته ليرانه هه ق و حسابيكمان ههيه.

به پخواوسى به سهر بهرده مهر جانييه كاندا بوى ده رچوو،
به رهو نهو كوكاي سههوله كه وته رى كه چه شه كانى تيدا
دانابوو. پيره ميرده كه له سهرخو قاوه كهى خوارد وه، باش
دهيزانى پيوستى پنى دهبيت و نه مه تاكه شت دهبيت كه به
درى ژايسى پوژده كه به گهرويدا ده چينه خوار. ده ميكه هازى

خواردنی نه ماوه و هيچ خوراكنيك له گډل خويدا ناباته زه ريا.
شووشه يک ناوی له پيشکوی به له مه که دانابوو و هر
نه و هس بهس بوو تا پوژده کي پي به پي بکات.

کوربه که گه رايه وه و سهردين و چه شه کاني پي بوون، پارچه
پوژنامه يکي له چه شه کانه وه پيچا بوو. هر دوو کيان داگه پرانه
نو توله پيښي که پيک و راست به رهو به له مه که ده پوښت،
به دم داگه پرانه وه هس تيان به زيخه به رد و لمي ژير پيښان
ده کرد، ټينجا پاليان به به له مه که وه نا، تا له نيو ټاوه که دا
گيرسايه وه. کوربه گوتي:

- به هيوای به ختيکی باش باپيره.

پيره ميترده که ش وه لامي دايه وه:

- منيش هيوای به ختيکی باشت بز ده خوازم.

په تي سه وله کاني به ميخه که وه گري دا و نووشتايه وه، له
تاريکي نه ونگوسته چاوي شه و دا که و ته سه ولليدان، تاکوو
به نده ره که ي ټپه پراند. لينره و له وي و له پوڅه جياوازه کاني
ديکه ي زه ريا که دا چه ندين به له م به رهو پانتايي زه ريا به پي
که و ټبوون. گرچي مانگ له پشت شاخه کانه وه ټاوا بوو بوو و
نه ميس دوور و نزیک هيچ شتيکي به دي نه ده کرد، وه لي له گډل
نه و هدا گوني له شلپه شلپي سه وله کانيان بوو که بهر پووي
ټاوه که ده که و تن.

هه نديکيان جار جاره ورته ورتيکيان لينره ده هات، وه لي
زور به يان مته قيان نه ده کرد و ده نكي سه وله کاني لي ده رچي
هيچ ده نكيکي ديکه نه ده بيس ترا. زور به ي زوري هم به له مانه ش

هر که له بهندهره که ږد دهبوون، به هیوا و نیازی
دهسته و ټیکې باش و چهوره وه بلاوه یان له دهکرد و هر
یهکو به لایه کدا بهرو پانتایی زه ریا ده که وته پړی.

نه ونه ندهی نه خایاند پیره میړده که زانیی که زور دور
که و توه و ته وه و بون و بهرامه ی زهویه کانی جی هیشتوه.
بیوچان سه ولی لیده دا و بهمهش پتر له بونی بیگرده ی
دهمه و به یانی زه ریا نژیک ده که و ته وه. له و جینه دا که سه ولی
لیده دا چاوی به و گژوگیا زه ریا ییانه که و ته که به چه شنی
فوسفور ټاورینگیان ده دا. ماسیگره کان ناوی نم شوینه یان
نابو بیرمه مزنه که، چونکه قولیسه که ی ده که یشته چه و ته ده
بالا^۱، سه ده ها جوری ماسی له بنی نم ته مباحفه دا کز
دهبوونه وه، نم ته مباحفانهش به رنه نجامی شو ته ورژمه ټاوانه
بوون که ده یانکیتشا به بنی دیواره توو شه کانی زه ریا دا.
لیزانده رپویان و سهر دین کز ده بوونه وه، هه ندی جاریش له
قولترین کون و که له به ره کاند ماسی جوری سکرید ده
ده که و تن. پیکرای ټه مانهش به شه و دا نژیک پرووی ټاوه که
ده بوونه وه و بهم جورهش ده بوونه قوت و خوراکی ماسیه
چلیس و که ږوکه کان.

له تاریکی ټه نگوسته چا و دا پیره میړده که سقسه ی
نژیک بوونه وه ی گزنگی کرد. به دم سه ولیدانه وه گوئی له
فره کی ده رپه پینی بالنده ماسیه کان و فره ی باله توکه کانیان
بوو، که به نیو تاریکیدا ده فرین. زور که یفی بهم ماسیه

^۱ Fathoms: بالا، پټوانه ی که زه ریا یی، که ده کانه شمش ټین، یان مه تریک
و هشتاوسن سم.

دهات، چونکه تاكه هاوډهم و دۆستى ئو بوون له زهريادا. له هه مان كاتدا به زههه به چۆله كه كانيشدا دههاته وه و دلى پينان دهسوونا، به تايهت چۆله كه بهجوو كه جيغن و رهقه له كانى زهريا، كه هه ميه سه مائه پووچ و يئو قرا نه عه و دالى كه پان و دهستخستنى ئهچيرى كن، بى ئوهه ههچيان چنگ بكه و يت. له دلى خۆيدا گوته: «ژيانى ئهه بالنده زور له هه ئيمه دژوار تره، هه له بهت چكه له باشووك و هه لۆ و بالنده دز و به لاشخۆر و دهره كانى تر. خۆزكه به خۆزگاي خوا دهه مانى ئهه چۆله كانه بق به جۆرى ناسك و كه مده سه لات ئافرىندراون كه زهريا هه په لوشيان بكا، له كاتى كدا ئوقيانووس بهه رادهيه دهرنده و بيهه زههيه؟ گومانى تندا نيهه ئوقيانووسيش جوان و نه رمو نيهه، وه لى دهكرى له چاو تر و كانيدا بگۆرئ بق دهرنده يهك، دهرنده يهك تا ئه وه پى سنوور. جا ئهه بالنده به سه زمانانهش كه به دههه جوو كه جوو كه وه په يتا په يتا دههه رن و خويان له پووئ ئاوه كه دههه شين تا شتىك پاو بكن، زور له وهه ناسكرن كه له زهريادا هه له بكن و بهر كهه بگرن.»

ئو زهرياي به لا مار بانگ دهكره، كه ناوئكه خه لكى به ئيسپانىي زهرياي پى گاز دهكن ئو دههه ئاشقى دهبن، جار چارهه ههه ئهوانهه كه ئاشقين، وهك ئوهه ئافره تىك بيت، جنيو و ته شهري لى دههه. ژماره يهك له ماسيگره لوهكان، ئهوانهه كه له كيان بهكار دهههئا و خاوهن به لههه بوخارى بوون و، به له مه كانيشيان سه رده مانىك كرپيوون كه سى و جگهري قرشه كان پاره يهكى ئهچكار زۆرى دهكره له بازاردا، زهريايان به ئيل مار بانگ دهكره، كه ناويكى نيرينه به هه ردهه وهك ناحهز و دژمنىك ياخود جيگه يهكى شووم له

باره‌یه‌وه ده‌دوان، وه‌لی پیره‌میزده‌که وه‌ک گیانیکی مینه‌ لینی ده‌روانی، وه‌ک گیانیک که هم ده‌بخشیت و هه‌میش ده‌ستینیت، گه‌ر جاروباریش پینگه‌یه‌کی ناقولا و توند ده‌گریته به‌ر، له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که چاری ناچاره و هیچ پینگه‌یه‌کی دیکه شک نابا. له به‌رخویه‌وه گوتی: «هه‌روه‌ک چۆن ئافه‌رت سه‌ر ده‌نیتته سه‌ری پیاو و میتشکی ده‌با، به هه‌مان شیوه‌ش مانگ زه‌ریا له تینوتاو و هۆش ده‌خات.»

به‌رده‌وام و بیوچان سه‌ولی لیده‌دا، ئه‌مه‌ش بۆ ئه‌و کاریکی گران نه‌بوو، چونکه به‌له‌مه‌که‌ی له یه‌ک ئاستی خیراییدا هه‌شتیوه‌وه و، جاروبار نه‌بووایه که ته‌وژمه نه‌مباقه‌کان ئاوه‌که‌یان شیطوو ده‌کرد، ئه‌وا به گشتی پرووی ئاوه‌که ساف و بیگری بوو. ئیدی ته‌وژمه ئاوه‌کانیش سنی‌یه‌کی کاره‌که‌یان بۆ رایی ده‌کرد و به‌ره‌و پیتشه‌وه پالیا به به‌له‌مه‌که‌وه ده‌نا. له‌گه‌ل ده‌رکه‌وتنی یه‌که‌م پرشنگی گزنگدا پیره‌میزده‌که زانیی که زۆر دوورتر له‌و جێیه‌ رویشتوو که مه‌به‌ستی بووه له‌م کاته‌دا بیگاتی. له دلی خۆیدا گوتی: «یه‌ک هه‌فته‌ی ره‌به‌ق قولاه‌م هاویشه‌ بیره‌ قوله‌کان و هیچم به هیچ نه‌کرد، قه‌یدی چیه ئه‌مه‌و قولاه‌په‌کان ده‌هاویمه‌ مۆلگه‌کانی بۆنیتو و ئه‌لباکور، کێ نالی به‌خت یاوه‌رم ده‌بین و دانه‌یه‌کی گه‌وره‌ پاو ده‌که‌م.»

به‌ر له‌وه‌ی تیشکی خۆر ته‌واو دونیا پووناک بکاته‌وه، پیره‌میزد چه‌شه‌کانی ده‌ره‌ننان، له‌گه‌ل ته‌وژمه‌کاندا به‌له‌مه‌که‌ی ده‌هات و ده‌چوو، یه‌که‌م چه‌شه به قوللایی چل بالا چوو خوارێ، دووه‌میشیان به قوللایی هه‌فتاپینچ بالا، ئه‌مه له کاتیکدا سینیهم و چواره‌م چه‌شه به‌ره‌ودوا له قوللایی سه‌د و سه‌دوبیستوپینچ بالا له ئاوی شینی زه‌ریادا چوونه خوارێ.

چەشەكان سەربەرەوخوار و توندوتولانە بە قولاپەكانەوه
 كرابوون، هەرچی كهوان و نووكی قولاپەكەش بوو، بە
 سەردینی تەپوتازە داپۆشراپوو. گشت سەردینهكان لە چاوهوه
 پێوه كرابوون، تاكوو بە تەواوی كهوانی قولاپەكە دانەپۆشن و
 نیوهی داگیر بکەن. بە كورتی سەراپای قولاپەكە وهك هیشوو
 تریهك چەشە كرابوو، بە جۆریك كه مه‌حال بوو ماسیه‌کی
 گه‌وره‌ پنی بکه‌وێته‌ ئه‌و ناوه‌ و به‌ تام و بۆنبه‌رامه‌ی خۆشی
 ئه‌م ماسیه‌نه‌ تێ نه‌که‌وێت و په‌لاماریان نه‌دات.

كوپه‌كه‌ دوو ماسیه‌ی تهنه‌ی بچووكی تەپووبی بۆ هینابوو،
 پیره‌مێرده‌كەش كرده‌بوونی به‌و دوو قولاپه‌وه‌ كه‌ له‌ هه‌موویان
 زیاتر به‌ بنی زه‌ریادا پزچوووبوون. هەرچی قولاپه‌كانی تریش
 بوون، شینه‌ ماسیه‌کی گه‌وره‌ی جۆری شینه‌راکه‌ر و
 زه‌رده‌ماسیه‌کی جۆری کراکی پێوه‌ كرده‌بوون، كه‌ له‌وه‌پیش
 به‌كار هینراپوون، وه‌لێ هەر به‌شی ئه‌وه‌یان به‌ به‌ره‌هه‌ ما‌بوو
 كه‌ دووباره‌ بکرینه‌وه‌ به‌ چەشە، چونکه‌ دواچار ئه‌وانیش
 بۆنبه‌رامه‌ی خۆشی سەردینه‌كانیان ده‌گرت. هەر یه‌ك له‌
 په‌ته‌كان باته‌قاي پینووسیک نه‌ستوو بوون، له‌ سەریشه‌وه‌
 یه‌کی توولیکیان پێوه‌ كرابوو، تا له‌ نه‌گه‌ری هەر جووله‌ و
 په‌لاماریکا ده‌مۆده‌ست بخزین و بکه‌ونه‌ نیو ئاوه‌كه‌. سەره‌رای
 ئه‌مانه‌ش پیره‌مێرده‌كه‌ چوار گلۆله‌ په‌تی زیاده‌ی پینوو، كه‌
 درێژی هەر یه‌که‌یان چل بالا ده‌بوو، تا گه‌ر ماسیه‌ك پێوه‌ بوو
 و په‌تیکێ سێ سه‌د بالایی خواست، ئه‌وا فریای بخات و
 ده‌سته‌پاچه‌ نه‌ییت.

پیره‌مێرد له‌ لایه‌کی به‌له‌مه‌که‌وه‌ چاوی بریپوه‌ سێ تووله‌كه‌ و
 به‌ ئه‌سپایی سه‌ولی لێده‌دا، تا په‌ته‌كان پێك و راست، قیت و

هاوسهنگ له هه مان ئاستی قولییدا بمیننهوه. تاریکی به
 تهواوی پهویبووهوه و خوریش له شان و ساتینکدا هه لدهات.
 هیندهی نهبرد خور له پانتایی زهریاوه، کز و بن تین سهری
 دهرهینا. ههنوکه پیره میرد به جوانی به له مهکانی تری به دی
 دهکرد، که نزم به سهر پروی ئاوه که وه و له ژیر کاریکه ری
 تهوژمه کاند، له نزی که نار که پهرش و بلاو بوو بونه وه. جا
 به ره به ره خور دره وشاوه و به تینتر هه لهات و پروی ئاوه که
 شهوقی پرشنگه کانی په خش دهکرد. کاتیکش خور زیاتر
 به ره و ئاسمان هه لکشا، پروی سافی زهریا تیشکه به تینه کانی
 به ره و چاوانی پیره میرده که پیچه وانه کرده وه و وه ختبوو
 بیانسووتینیت. پیره میردیش بن ئه وهی چاویک له خوری
 هه لکشای به تین بکات، سهولی لیندها و سهری به سهر
 ئاوه که دا شۆر کردبووه وه، به وردی چاودیری په تهکانی
 دهکرد که راسته و راست به نیو تاریکستانی زهریادا
 رۆچووبوون. هیچ کهس وهک پیره میرده که لیزانانه و
 هاوسهنگ په تهکانی نه ده هیشتنه وه، به جۆریک له هه ر ئاستیکی
 قولی ئاوی زهریادا، بهو جۆرهی که خزی دهیویست،
 خوراکیکی به له زهت چاوه پروانی ئه و ماسیانه بوو که به ویدا
 رهد ده بوون، ئه مه له کاتیکدا ماسیگره کانی تر هیچ باکیان
 به وه نه بوو و تهوژمه کان ئه مدیو و ئه و دیو که مه یان به
 په تهکانیان دهکرد. زور بهی کات قولا په کانیان له قولی شهست
 بالادا بوون، که چی خویان وایان ده زانی له قولایی سه
 بالادان. پیره میرده که له دلی خویدا گوتی: «خو من رینک و
 راست له شوین خویاندا ده یانه یلمه وه، تنها ئه وهیه کابرایه کی
 به دب ختم و چیدی به خت یاوهرم ناییت، کن چووزانی؟ رهنه

نەمروز ھەر شتیک پاو بکەم. ھەموو پوژئی لاپەرەیهکی تازەیه
لە ژیاڵی مەوێدا. خۆ گەر مەوێ بەبەخت بیت باشتەر، وەڵی
من ھەمیشە وای بە باش دەزانم جدی و وردەکار بێ، تا گەر
پوژئی لە پوژان بەخت یاوەرم بوو، ئەوا بە تەواوی تیار و
ئامادە بێ.»

دوو کاتژمێر تێپەڕی و خۆر پتر ھەلکشا، ئێستە گەر سەرنجی
پوژەھەلاتیشی بدایە چاوەکانی ئازاریان پێ نەدەگەیشت. تەنھا
سێ بەلەم لەو ناوہ دیاربوون، کە نەزم نەزم و دوور لەو بە
نزیک کەنارە کەدا پێیان دەکرد. لە بەرخۆیەوہ گوتی:
«ئەو تەوی ھەم خۆری بەرەبەیان ئازاری چاوەکانم دەدا، وەڵی
ھێشتاکە ھەر ساغ و تیزبین، دەمەوێ ئواران دەتوانم بە ئاسایی
بێ ئەوہی چاوەکانم بسووتینەوہ، چاوی سەیری بکەم. خۆ
تینی خۆری ئیواران بەو پادەیش کز نییە، وەڵی نازانم،
خۆری بەیانیاں ئیجگار بەتینە و ھەموو جار چاوەکانم ئازار
دەدا.» لەو ساتەدا چاوی بە بازیکی زەریایی بالدریزی پەش
کەوت کە بەسەر سەریەوہ دەخولایەوہ، لە پەر بالەکانی بە
پشتیەوہ نووساندن و بە پرتاو بەرەو خوارەوہ زەفەری ھینا،
جا ھەمدیس بەرز بووہوہ و کەوتەوہ خولخواردنی خۆی.
پاشان پیرەمێردە کە بە دەنگیکی بەرز گوتی:

- ھەبێ و نەبێ شتیک دۆزیوہ تەوہ، ھەروا بە گالته بەو
ئاسمانەوہ ناخوولیتەوہ.

ھینا شەوێش کەوتە سەولێدان بەرەو ئەو شوێنە یالاندە کە
بەسەریدا دەسووپرایەوہ و لە خەمی ھێشتنەوہی پەتەکان لە
ئاستی خۆیاندا زاتی نەدەکرد خێرا بڕوات. نەمروز کەمیک پیش

ته وژمه‌کان که وتبوو، هر بویه‌ش که شوینی بالنده‌که نه‌که‌وتایه، نه‌که‌ری هه‌بوو خیزاتر راو بکات. بالنده‌که هه‌نوکه باله‌کانی مت کردبوون و به‌رزتر به‌ه‌واوه، ده‌ستی به‌خولخواردن کردبوو. له‌پر به‌گوژمه‌وه به‌ره‌و خواره‌وه زه‌فه‌ری هینا، پیره‌میرده‌که ماسیه‌بالنده‌کانی بینین که نا‌ئومیدانه له‌ئاوه‌که‌دا هه‌لبه‌ز و دابه‌زیان بوو. هاواری کرد:

- دۆلفین! دۆلفینیکی که‌وره.

سه‌وله‌کانی له‌قوولفه‌کان ده‌رک‌نشا و په‌تیکی کورتی له‌بن ته‌خته‌که‌ی ژیریدا ده‌ره‌ینا، که‌وه‌ک ئه‌وانی دیکه‌نه‌بوو و ته‌ل بوو، قولاپیکی قه‌باره‌مامناوه‌ندی پتوه‌بوو. به‌سه‌ردینیکی کرده‌چه‌ش‌ی قولاپه‌که‌و له‌لایه‌کی به‌له‌مه‌که‌وه‌فرنی دایه‌زه‌ریاوه، جا به‌ئه‌لقه‌ی پشت به‌له‌مه‌که‌وه‌گری دا. ده‌ستی دایه‌قولاپیکی دیکه‌و چه‌ش‌ی پتوه‌کرد و به‌همان شیوه‌به‌نیو ئاوه‌که‌دا شو‌پی کرده‌وه. ئینجا که‌وته‌وه‌سه‌وللیدان و چاودیری‌کردنی بالنده‌که، که‌نزم به‌سه‌ر‌پووی ئاوه‌که‌وه‌ه‌ول و ته‌قلای چنگ‌خستنی نیچیریکی بوو. پیره‌میرده‌که‌ده‌بیینی که‌چلۆن به‌ده‌م شوینکه‌وتنی ماسیه‌کانه‌وه، زوو زوو به‌پرتاو شالاری بۆ ده‌بردن و بیناکانه‌له‌شه‌قی بالی ده‌دایه‌وه‌و به‌رز ده‌بووه‌وه. دۆلفینه‌کانیش‌پاوه‌دووی بالنده‌ماسیه‌کانیان ده‌نا و پیره‌میرده‌که‌ش‌چاوی له‌و‌بلقانه‌بوو که‌به‌سه‌ر‌پووی ئاوه‌که‌وه‌دروستیان ده‌کردن. دۆلفینه‌کان تیژ‌په‌و به‌نیو ئاوه‌که‌دا شوین ماسیه‌کان ده‌که‌وتن و جاروباریش‌خوین مه‌لاس ده‌دا، تا‌که‌ر ماسیه‌کان خوین به‌نیو ئاوه‌که‌دا کرده‌وه، په‌لاماریان به‌دن.

له دلی خۇيدا گوتى: «ئەمە رەۋە دۆلفىنىكە، ئەۋەتا بە ھەموو لايەكدا بلار بۈۈنەتەۋە و بالندەماسىيەكانىش لەم نىۋەندەدا قوتارىيان نابى، ۋەك چۈن بالندەكەش دەبى مایەپوچ و دەستبەتال بگەپىتەۋە، چۈنكە بالندەماسىيەكان زۆر لەۋە گەۋرەتر و خىراتىرن كە ئەم بىتوانى زەفەريان پى بەرى و راويان بكا.»

تەماشای بالندەماسىيەكانى دەکرد كە يەك لەدۋای يەك لە ئاۋەكدا دەردەپەپىن و لەۋلاشەۋە بالندەكە كە بىتھودانە دەيكۆشى تا ماسىيەك چنگ بخت. لە دلی خۇيدا گوتى: «تازە ئەم رەۋە دۆلفىنەش فت، گەلىك تىژرەو و دوورن، ۋەلى كى نالى دانەيەكى وىل و سەرلىشىۋاويان لى راۋ ناكەم! دەكرى ماسىيە گەۋرەكەى خۇيشم ھەر لەم ئاۋەدا بى. ئاى ماسىيە گەۋرەكەم، ھەر دەبى لەم ئاۋەدا بى.»

گەۋالە ھەور ھەروەك شاخ بەسەر زەۋىيەكانەۋە بەرز بوۋىۋونەۋە، كەنار زەرياش بە گردۆلكە خۆلەمىشىيەكانى پىشتەۋەى، تەنھا ھىلىكى شىنگارى درىژى بە بەرەۋە ماپو. ئاۋى زەرياكە شىنىكى تىر بو، ھىندە تىر كە ۋەنەۋشەى دەچۈۋەۋە. پىرەمىردەكە بەدەم تەماشاكردنى نىۋ ئاۋەكەۋە، گيانلەبەرى پۈۋەكى و كەفەژىلكە سوورەكانى نار ئوقيانۋوسى بىنىن، ئەۋ پۈۋناكىيە ئەفسۈۋناۋى و سەپرەشى كە خۇر ئاراستەى دەکرد. سەرنجى بە وردى خىستېۋە سەر ئەۋ تىشكانەى كە راستەۋراست بەرەۋە بنى زەرياكە پىنى خۇيان دەگرتە بەر، تا بە تەۋاۋى لە تارىكىستانى زەريادا لە چاۋ و ن دەپوون. ھەركات چاۋى بەم كەفە ژىلكانە دەكەوت شاد و كەيفخۇش دەپو، چۈنكە لە ھەر شۈيىنىك ئەم گياندارە

سەرئاوکه وتوانه بوونيان هه بڕوايه، ژماره يه کي ئينجگار زۆر ماسيش له وي کۆ ده بوونه وه. ئيستاکه خۆر به ته وای هه لکشابوو، تيشکه په رتبه وه کاني سەر ڕووی ئاوه که و گه واله هه وری سەر زه وييه کانیش، مژده ی که شينکی له بار و سازيان ده دا.

بالنده که ڕوشتبوو و هينده ی نه ما بوو به ته وای له چاو ون ببيت. پتده چوو بيجگه له زه رده گياي ڕهنگ بزرکاوی سیرگاس و فوکه رهي ئه رخه وانی ليقی په لکه زيرينه یی سیه زه ریا هيج شتيك به سەر ڕووی ئاوه که وه ديار نه بيت. له ته ک به له مه که وه سەرئاو ده که وت، زوو زوو خوی وه رده چه رخاند و خيرا راست ده بووه وه و به سروشتی شاد و که يفخوشانه ی خوی وه ک بلقی سابوونیک سەرئاو ده که وته وه و، کلکه بړنده ئه رخه وانییه که ی که دريژيه که ی ده گه يشته مه تريک، به شوین خويدا کيش ده کرد. پاش که ميک پيره مي رده که گوتي:

- ئه گوا مالا، ون به له بهرچاوم هي سۆزانی!

بئ ئه وه ی ده ست له سه وله کان بهر بدات که ميک به پيشدا نووشتايه وه و زه قزه ق چاوی بړيه ئاوه که، ئه و ماسيه ورديلانانه ی بينيين که ڕهنگی سیه زه ریايان گرتبوو، له نيو ئه وندا و له سایه ی سيپه ري بلقه کاندا مه له يان ده کرد. ئه م ورده ماسيه يانه به چه شنيک خولقاون که ژه مه ري سيپه زه ریايه کان کاريان تي ناگات، وه لی مرؤف ئه م تاييه ته ندي و توانايه ی نيه. جاريکیان و ئه و کاته ی پيره مي رده که سه رقالی ڕاوکردنی پانکه ماسيه ک بوو، هه ندي له م کلکه ئه رخه وانییه ليقانه خويان به په ته که وه ئالاندبوو،

پیره‌میرده‌که بیئاگا لیان ده‌ستی لی دان و ده‌موده‌ست
 سه‌راپای قو‌لی بووه لیر و که‌وته ئالوش، ده‌تکوت ده‌ستی له
 له‌ولاو و داربه‌روویه‌کی ژه‌ه‌راوییه‌ره داوه، وه‌لی ئه‌و ئیش و
 نازاره‌ی ئه‌گوامالا ده‌یگه‌ینیت کتوپر و له‌ناکاوه، ئاگات له‌ دونیا
 نییه و هر ئه‌وه‌نده ده‌زانسی وه‌ک قامچییه‌ک چهره‌ت لی
 هه‌لده‌ستینیت. تا بلییت له‌به‌ردلان و نازدار بوون، له‌گه‌ل
 ئه‌وه‌شدا له‌ هر گیانداریکی تری زه‌ریا به‌پنج و ته‌له‌که‌بازتر
 بوون، کاتی پیره‌میرده‌که ده‌بیینی کیسه‌له‌ گه‌وره‌کان یه‌که‌یه‌ک
 قوتیان دده‌ن و ده‌یانماشنه‌وه خه‌نیی ده‌بوو. هر که
 کیسه‌له‌کان ده‌یاندرزنه‌وه، ده‌چنه‌ به‌رده‌میان و توند چاویان
 ده‌نووقینن تا خویان له‌ ژه‌هره‌که‌یان به‌دوور بگرن، جا
 یه‌که‌راست په‌لاماریان دده‌ن و به‌لش و کلک و هه‌موو
 شتیگه‌وه هه‌په‌لووشیان ده‌که‌ن. پیره‌میرده‌که گه‌لیک که‌یفی به‌م
 دیسه‌نه ده‌هات و سه‌رباری ئه‌مه‌ش حه‌زی ده‌کرد هر کات با
 له‌ پو‌خی زه‌ریادا سه‌ره‌وت، خزی هه‌لداته سه‌ریان و به‌ده‌م
 پلیشاننده‌وه‌یانه‌وه به‌ پاژنه‌ی پین، گوئی له‌ جلق و فلقیان بگریته.

بیئه‌ندازه شه‌یدای کیسه‌له‌ سه‌وزه‌کان بوو، هه‌روه‌ما ئه‌و
 کیسه‌لانه‌ش که‌ قه‌پوزیان له‌ ده‌نووکی دال ده‌چوو، چونکه
 له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا که‌ پارویه‌کی باش ده‌که‌ن، خیراشنا له‌ هه‌مان
 کاتیشدا هه‌ستی به‌ جو‌ره به‌زه‌یییه‌کی خه‌مخۆرانه و دۆستانه
 ده‌کرد ده‌ره‌ق به‌و کیسه‌له‌ گه‌لۆر و زله‌ به‌ شیوه‌ نا‌قولا-
 قه‌پێتک زه‌ردانه، که‌ پێکای سه‌یر سه‌یریان له‌ حه‌زلیکردنی
 یه‌کتهدا ده‌گه‌رت به‌ر و هه‌ر به‌ چاو نووقاوییه‌وه
 سییه‌زه‌ریاییه‌کانیان قوت ده‌دان. گه‌رچی چهند سالی‌ک به‌سه‌ر
 به‌له‌میکه‌وه خه‌ریکی راوکردنی ئه‌م کیسه‌لانه بوو، وه‌لی دل‌ره‌ق

و بینه زهیی نه بوو به رانبه ریان. به زهیی به گشتیاندا ده هاته وه، تنانه ت نهو کیسه له گه ورانه ش که پشتیان له سندووق ده چوو و کیشیان ته نیک ده بوو و، له دریزیشدا به قه ده له میک ده بوون. به گشتی خه لکی نه وهی بلیت به زهیی به رانبه ر به م کیسه لانه له دلیاندا نه بوو، هۆکاره که شی ده گه رایه وه بۆ نه وهی که دلی نه م کیسه له بیتچارانه پاش کوشتن و هه لدرینشیان بۆ چه ند کاتژمیریک هه ر له ترپه ترپ ناکه ویت.

له زهینی خۆیدا گوته: «دلی منیش کتومت وه ک هی نه م کیسه لانه یه و، ده ست و بینه کانیشم هه ر له هی نه وان ده چن.» و پزای نه مه ش به دریزایی مانگی ناب هه ر خه ریکی خواردنی هیلکه سپیه کانیان بوو، تا که مانگی نه یلول و تشرینی دووهم داهاتن، به گوپوتین و وره یه کی پۆلایینه وه به چته مه یدانێ ململانی ماسیه گه وره که یه وه. هه ر نه وهنده و به س نا، به لکوو خووی پنه وه گرتبوو که هه موو پۆژیک، له و کوخته ی ماسیگره کان که لوپه له کانیان تیدا داده نا، له جامیکی گه وره ی ستیلا که میک پۆنی جگه ری قرش بخواته وه. تا بلینی تامیکی ناخۆشی هه بوو و زۆربه ی زۆری ماسیگره کان پقیان لینی بوو، وه لئ هه رچۆنیک بیت له هه لسانی زووی به یانیان ناخۆشتر نه بوو، بئ له مه ش چاره سه ر و ده رمانیکی یه کاویه کی هه لامه ت و کۆکه و درمه و گه لیک سوودی بۆ چاو و به یزکردنی بینایی هیه. سه رنجی پیره میرده که به رز بووه وه و دووباره بالنده که ی بینیه وه که به ئاسمانه وه خوولی ده دا، جا به ده نگیکی به رز گوته:

- دونیا قسه بکا ماسیه کی دۆزیوه ته وه! بۆیه وا ده سووپته وه.

هیچ بالنده ماسییهک له ئاوه که دا دهرنه پەڕی، هیچ جۆره ماسییهکی دیکەش بەو ئاوه دا دیار نەبوو، وەلێ لەو ساتەدا که پیرەمیزدەکه ورد سەرنجی دەدا، ماسییهکی تونەیی بچووکی بەرچاواو کهوت که له ئاوه که دا دهرپەڕی، له ههوا دا ئەمدویونه و دیوێکی کرد و خێرا سەرەتا سەری، ئنجا لەشی بەنێو ئاوه که دا کردەوه. جەستەیی له بەر تیشکی خۆردا وەک کانزایەک دەبریسکایهوه و ورشەیی دەهات.

پاش تاوێک و دواي ئەوێ بەرهو قوولایی زه‌ریا گه‌رایه‌وه، ماسیی دووهم و سێتەم هەلبەزین، تا وای لێهات له هه‌موو گۆشە و لایەکی ئاوه که وه هەلبەزین و بە جارێک ڕووی ئاوه که یان شەلقاند. پێکرا بە راست و چه‌پدا بێئوقرا نه‌ خویان بۆ چه‌شەکان هەلبەزێ و ئابلوقه‌یان دابوون. پیرەمیزد له بەرخۆیه‌وه گوتی: «گەر تێژ بۆی دهرنه‌چن، ئەوا حه‌تمه‌ن پێتان ڕاده‌گه‌م و ده‌یانگرم.» پاشان سەرنجی چووه سەر ئەو بۆله ماسییه‌ی ڕووی ئاوه که یان که‌فچڕین و چه‌ور کردبوو، بالنده که‌ش په‌یتا په‌یتا شالاوێ بۆ ماسییه وردیله توقیه‌کان دهربرد و هه‌ولی گرتنی دانه‌یه‌کیانی دەدا. ئینجا گوتی:

- به‌ راستی ئەم بالنده‌یه هاوکارێکی چاکه‌.

په‌تی قوولایی پشته‌وه‌ی به‌له‌مه‌که له‌و ساته‌دا که له‌ژێر پێدا بوو، توند بوو. دهموده‌ست سه‌وله‌کانی دانان و ده‌ستی دایه‌ په‌ته‌که و توند گرتی، هه‌ستی به‌ له‌رزین و خۆپاته‌کاندنی ماسییه‌ تونەیی چکۆله ده‌کرد، جا ده‌ستی لێ توند کردەوه و که‌وته ڕاکێشانی. تا زیاتر ڕای ده‌کێشا، فرته و ڕاته‌کاندی ماسییه‌که زیاتر دهربوو، له‌و ساته‌دا و به‌ر له‌وه‌ی به‌ ته‌واوی

راکتشی ناو به له مه که ی بکات، له نیو ناوه که دا چاوی به پشته
 شینکار و لا ئالتو نییه کانی که وت. له بهر تیشکی دره و شاوه ی
 هه تاودا ماسیه که په ریه نیو به له مه که، چاوه گوره
 ده ریو قیوه کانی داد پیوون و به دم گیاندانه وه که وت
 هه لبلزقین^۱ و فرته فرت و بیشوقرانه کلکی به به له مه که دا
 ده کتیشا. پیره میزد که بینیی بهو جوړه ده نالینیت و له
 گیانه لادایه، به زهیی پندا هاته وه و بز نه وه ی نه جاتی بدات،
 دانه یه کی به ته پلې سهریدا سره واند و به شقیک - که تا نه و
 دهمش هر هه لده لرزی- به رهو سینهری پشته وه ی به له مه که
 خلوری کرده وه. دواتر پیره میزده که هاواری کرد:

- ماسی ئه لبا کوره^۲، چه شه یه کی باشی لن دره ده چی، کیشی
 له ده ره تل که متر نییه.

نه یده زانی له که یه وه به دهنگی بهرز که وتو وه ته خودواندن!
 سه رده مانیک که به سه ر به له میکه وه بوو، له بهر خویه وه
 گوزرانی ده گوت، هه ندیک جاریش به شه ودا و کاتیک هر
 خزی به تنیا له به له می راوه ماسی، یان راوه کیسه له کاند
 ده مایه وه و سوکانی ده گتړا ده که وت گوزرانی وتن. هه بن و
 نه بن له و کاته وه ی تنیا یه و کوپیزگه کی لا نییه به دهنگی
 بهرز قسان ده کات، وه لن به بیرى نه ده هاته وه. ئو ده مانه ی
 له که ل کوپیزگه که راویان ده کرد، که م تا زور ئه که ر زور
 گرنگ نه بوایه و پیوستی نه کردبا، متقیان لیه نه ده هات. به
 زوری هر به شه ودا قسه یان ده کرد، یان نه و کاتانه ی

^۱ هبلزقین: جوړلانه وه ی گیلدار لصر زوی پش کوشتی، وک ملی و ملر.

^۲ Albacore، یانیش ناوه زانستیه که ی «thunnus alalunga» جوړیکه

له ماسی تونه، که زیاتر له ناوه گرم و که مریه یه کلندا هه یه.

ره‌شه‌بای تووش که‌شینکی ناسازی ده‌خولقاند و کاره‌که‌یانی
 په‌ک ده‌مخت. له زه‌ریادا باشتر وایه مرؤف له خویه‌وه نه‌داته
 قسه‌کردن و ورته‌ورت. پیره‌میزرده‌که زور بر‌وای به‌م
 دابونه‌ریته هه‌بوو و پیزی لن ده‌گرت، که‌چی نه‌وه‌تا ئیسته‌ کار
 له جار و دو‌جاردا نه‌ماوه و هه‌رچییه‌ک دیت به‌ میتشکیدا
 راست به‌ ده‌نگی به‌رز ده‌یلئت، هه‌لبه‌ت نه‌مه له‌و کاته‌وه‌ی که
 ته‌نپایه و به‌م قسانه‌ که‌س بینزار ناکات. جا به‌ ده‌نگی به‌رز
 گوئی:

- گه‌ر خه‌لکی بمیینن ئاوا به‌رز قسه‌ ده‌که‌م، بن چه‌ندو‌چوون
 دملین کابرا تیک چووه و شیتوشووره، وه‌لن من باکم به‌ قسه
 و قسه‌لۆکی نه‌وان نییه، چونکه‌ شیت نیم. قایله‌ چیه‌!
 ده‌وله‌مه‌نده‌کان له به‌له‌مه‌کانیاندا رادی‌ویان هه‌یه، قسه‌یان بق
 ده‌کا و هه‌وال و باسو‌خواسی یارییه‌کانی به‌یسبۆلیشیان بق
 ده‌گوازیته‌وه.

له دلی خۆیدا وتی: «ئێسته‌ کاتی بیرکرینه‌وه له به‌یسبۆل و
 به‌زم‌ه‌زم نییه، پێویسته‌ بیرم ته‌نها و ته‌نها لای نه‌و شته‌ بن
 که‌ بۆی هاتومه‌ته‌ بوون.»

پاش که‌مێک بیری کرده‌وه: «ره‌نگه‌ له‌م ره‌وه‌ ماسیه‌یه‌دا
 دانه‌یه‌کی گه‌وره‌ی تیدابن. من جگه‌ له‌ ماسیه‌یه‌کی ویلی
 نه‌لباکوره‌ که‌ دوا‌ی قووتی خۆی که‌وتبوو هه‌چی ترم راو
 نه‌کردووه، وه‌لن خۆ تیز‌په‌و و دووری‌ش بوو. سه‌یره‌ ها!
 نه‌مرۆ نیگام ده‌چیته‌ سه‌ر هه‌رچییه‌ک، وه‌ک برووسکه‌ تیز
 به‌ره‌و باکووری رۆژه‌لات تنی ده‌ته‌قینن، تۆ بلێیت په‌یوه‌ندی

به کاته وه نه بئ! یا ئه مه نیشانه یه که له نیشانه کانی کهش و من
لئی بیئاگام؟»

چیدی هیلای باریکی که ناره که ی نه ده بیینی و به ته واری ون
بوو بوو. هه موو نه وه ی ده بیینی، لوتکه ی گردولکه شینکاره کان
بوو، که وه که نه وه ی به به فر داپوشرا بن سپی ده یاننواند، جا
توژی سه رووتر و به سه ر نه وانه وه چه ند که واله هه وریک به
چه شنی کومه له شاخیکی به فرین وه ستابوون. ئاوی زه ریا
ئینجار لیل و تاریک بوو، پروناکیش چه ند پرشنگیکی به سه ر
پرووی ئاوه که وه دروست کرد بوو، هه زاران که فه ژیلکه له ژیر
تیشکی به تینی خوردا که که یشتبووه به رزترین ئاستی،
توانه وه. پیره میرده که بن له پرشنکه پهرت و بلاوه کانی ناو
ئاوی شینی زه ریا و قولاپه کانی که نزیکه ی یه که میل، راست و
ئاسویی چوو بوونه خواری و جیگیر وه ستابوون هه چ شتیکی
تری به دی نه ده کرد.

ماسیه تونه کان به ره و بنی زه ریا داگه رابوون. ماسیگره کان به
گشت جوړه ماسیه کیان ده گوت تونه، ته نها کاتیک تیره و
جوړه کانیان جیا ده کردنه وه که ده یانفرۆشتن، یاخود نه و
کاتانه ی ده یانگو پینه وه به چه شه. تیشکی خور تا ده هات
به تینتر و تافه ته پروکینتر ده یجۆشانده، ژیر چه ناگه و گهردی
پیره میرده که ی داخ کرد بوو و به ده م سه ولیدانه وه هه سستی کرد
پشتی شه لالی ئاره قه بووه و باریکه داویکی ئاره قه به پشتیدا
داده چۆریت. له دلی خۆیدا گوتی: «باشه خو ده توانم به له مه که
به ده مه ده ست ته وژمه کان و خۆیشم سه ر خه ویکی بز بشکینم،
جا په ته کهش به په نجه که وره ی قاچمدا پینچ ده ده م، تا کتوپر
هه ر شتیکی پرووی دا یه که سه ری به ناگا بینم، وه لئ نه مه

ههشتاو پێنجه مین رۆژمه و پێویسته به وریایی و بیدارییهوه
کار بکهم.» چاوی بریبوووه پهتهکان و لهپرهر ئهوندهی زانی
یهکیک له تووله سهوزهکان بزوت و پهڕییه ئاوهکهوه. جا
گوئی:

- بهلن، بهلن!

دهستبردنیکی کرد و به پاریزهوه، بێ ئهوهی بهیانی بهر پروی
بهلهمهکه بکهون، سهولهکانی دهركێشان، جا چه مییهوه و به
ئهسپایی پهتهکهی خسته بهینی کهلهموسست و ئهنگوستی
دوشاومژهی دهستی راستیهوه. سههرتا پهتهکهی به هیواشی
گرتوو و ههستی به هیچ گرژی و قورسایهک نهکرد، جاری
دووهمیش هیچ، وهلی هیندهی نهخایاند ههستی به پراکشانیکی
کرد، پراکشانیکی تا رادهیهک سووک، نه به پرتاو، نه قایم،
باش دهیزانی چ شتیگ لهپشت ئه پراکشانهوهیه. له قوولی
سهه پێدا، مارلینیک مژوولی خواردنی ئه سهردینانهیه که به
نووک و کهوانی قولاپهکهوه کراون، له کاتیکی نووکی قولاپه
دهستییهکه سهری ماسیه تونه چکولهکهی کون کردبوو.
پهتهکهی بهکاوهخو گرت، به دهستی چهپیشی هیواش هیواش
گریی توولهکهی کردهوه، بهم جۆره دهیتوانی وردهورده
پهتهکه له نیتوان پهنجهکانید شل بکات، بێ ئهوهی ماسیهکه
ههست به هیچ پراکشانی و لهرزینیکی بکات.

بیری کردهوه: «مادام له مانگهدا راو دهکهم و زۆریش له
کنار دوور کهوتومهوه گومانی تیدا نییه ماسیهکی
کهورهیه.» پاشان به ماسیهکهی گوت: «بخو ماسیهکه، بخو!
تکات لی دهکهم بیانخو! له بهر چاوه جوانهکانی تویه، وا به ته

و تازه‌یی هیشو منته‌وه! هر به تایبته له قوولایی شه‌ش
سه‌د پنی ئه‌و ئاوه تاریکه‌دا بۆ تۆم ئاماده کردوون. ده‌ی،
سوورپکی تر بده و بگه‌پنوه بیانخوا! هه‌ستی به
تووندبوونه‌وه‌یه‌کی هینواش کرد له په‌ته‌که‌دا، جا راته‌کاندنیکی
توند، وا دیاربوو پچراندنی سه‌ری سه‌ردینیک به قولابه‌که‌وه
کارینکی هینده سانا نه‌بیت، وه‌لن سه‌رله‌به‌ری ئه‌مانه جاریکه
هیچیان ده‌رنه‌ده‌خست.

پیره‌میزده‌که هاواری کرد: «ده‌ی وهره، سوورپکی دیکه بده،
به‌س بۆنیان که! توو شه‌رف به‌له‌زه‌ت نین؟ به‌ بلی خۆت لێیان
بخۆ، هر که له‌وانه‌ش بوویته‌وه، ماسیه‌کی تونه‌ی گوشتن و
سارد و به‌له‌زه‌ت چاوه‌روانته. شه‌رم مه‌که ماسیه‌که! بیانخوا!»

چاوه‌روانی بوو و په‌ته‌که له‌ به‌ینی که‌له‌موس‌ست و
په‌نجه‌گه‌وره‌یدا بوو، به‌ وردی له‌ یه‌ک کاتدا چاوبیری گشت
په‌ته‌کانی ده‌کرد، چونکه ده‌کرا ماسیه‌که سه‌ر و خوار بگاته
هه‌مدیس هه‌ستی به‌ هه‌مان سووکه‌له‌رزین کرده‌وه، پاشان
هاواری کرد: «ئه‌وه‌نده‌ی نه‌ماوه بیانخوا، خوا به‌ گیان یارمه‌تی
بده بیانخوا!» وه‌لن ماسیه‌که نه‌یخواردن. ماسیه‌که رۆیشت و
پیره‌میزده‌که‌ش هه‌ستی به‌ هیچ نه‌کرد. جا گوتی:

- نا، نا، نا، خاتری مه‌سیح! ئاخ‌ر چۆن ده‌کری
به‌روا. به‌ دلنیا به‌وه‌ خه‌ریکه سوورپکی دیکه ده‌دا، داماره‌ ره‌نگه
پیشتر به‌ قولایکه‌وه بووبن و ئازاره‌که‌ی بیر نه‌چوو بیته‌وه.

سووکه‌تون‌دیه‌ک گه‌را به‌وه په‌ته‌که و ڕووخساری پیره‌میزده‌که
که‌شایه‌وه. جا گوتی:

- خۆ گوت! سووپینکی دا و گه رایه وه، ئیسته به ئیسراحت ده یانخوا.

ئهو ده مه ی ههستی به له زیننی په ته که ده کرد، له خوشیاندا پینی عهردی نه ده گرت. دواتر ههستی به ڕاکیشان و توندبوونیکێ ئیجگار به هیز کرد، باش دهیزانی هێ قورسی ماسیه که به. به که م گلوله په تی زیاده ی هینا و په ته که ی نئو دهستی شل کرد، جا زیاتر و زیاتر شلی کرد تا خۆ به خۆ بخزی و ماسیه که نه سه له میده وه، و یرای شلکردن و خزینی په ته که به نئو په نجه کانیدا، که چی هیشتا که ههستی به قورسی ماسیه که ده کرد و، فشاری په نجهکانی پیره میرده کهش له سه ره په ته که ههستی پیکراو بوو. ئینجا گوتی:

- ئه مه چ ماسیه که! قولا په که له ده مه ی چه قیوه، که چی هه ره مل ده نی.

بیری کرده وه: «پاش ئه مه ده که پسته وه و به ته وای قوتی ده دا». وه لێ ئه مه ی نه گوت، چونکه دهیزانی گه مرؤف پینش سه ره که وتن ئاههنگ و پینشینی دلخۆشکه رانه بکات، ئه و ڕهنگه هه رگیز ڕووی راسته قینه ی سه ره که وتن نه بینیت. دهیزانی ئه مه چ ماسیه کی گه وره به، ده به پینایه پینچاوی خۆی که چۆن له و تاریکستانه دا مه له ده کات و ماسیه تونه کهش گیراوه ته قورگی. له و ساته دا ههستی کرد ماسیه که له جووله که وتوو، وه لێ په ته که هیشتا له نئو ده ستیدا قورس بوو و قورسایه که تا ده هات زیاتر ده بوو، ئه مپیش نه ختیک په تی دیکه ی بۆ شل کرد. بۆ ساتیک په ته که ی له په نجه کانیدا مت کرد، وه لێ قورسایه که هینده ی تر زیادی کرد و په ته که به شیوه یه کی

ستوونی راسته و راست به رهو خواره وه ده چوو. پیره میزده که
گوتی:

- ته او قه پالی پیندا کردووه، با نیسته وازی لئ بهینم بیخوا و
به باشی قوتی بدا.

په ته که ی له نیو په نجه کانیدا به ردا، دهستی چه پی دریژ کرد و
سهر پیتیانه و خیرا هردوو سهری گلۆله په ته زیاده کانی
به یه که وه گریدان، نیسته به ته وای ته یار و ئاماده ی
روو به پروو بوونه وه بوو. هه نوو که سئ گلۆله په تی زیاده ی له
به رده ستدایه که دریزی هه ره یه که یان چل بالا بوو، ئه مه جگه
له و په ته ی که به دهستی وه بوو. جا رووی قسه ی کرده
ماسیه که و گوتی:

- ده ی که میکی دیکه شی لئ بخو، باش باش بیخو و هیچی لئ
نه هیلیته وه!

له دلی خویدا گوتی: «بیخو بیخو، تا قولایه که بجه قینته دلت و
بتکوژی، ئه و ساکه هیواش هیواش وه ره وه سهر تا گوچانه
قولاییه که ت لئ بخه مه کار. زور چاکه، ئاماده ی؟ هیشتا تیرت
نه خواردووه؟»

به دهنگیکی بهرز گوتی: «نیستا!». جا به هردوو دهست توند
په ته که ی پاکیشا، له م پاکیشانه شدا که م تا زور مهترینک په تی
گه پانده وه، ئینجا به هه موو هیزی خویه وه رایکیشا و رایکیشا،
به رده وام و به هردوو دهستی په ته که ی راده کیشا و بۆ ئه م
مه به ستش په نای بردبووه بهر قورسایه له شی و قاچه کانی
توند له به له مه که گیر کردبوون.

نەم ھەول و تەقەللایەشی ھیچی بە ھیچ نەکرد. بەکاوەخۆ ماسییەکە دوور کەوتەو، پیرەمێردەکەش نەیتوانی بستیکی چیبە بەرزێ بکاتەو. پەتەکی ئەواو تۆکمە و جیڕ بوو، ھەر بە تاییەت بۆ پاوی ماسیی گەورە دروست کرابوو. جا بە پشتیدا شەتەکی دا و پەپ بوو، تێکەتێک ئاوا بە چوار دەوریدا دەپەرژا. پەتەکە بەنیو ئاوەکەدا بە نزمی خشی دەھات و پیرەمێردەکەش خۆی بە جینگە سەول لێدانەکەو نووساندبوو و دەستبەرداری نەدەبوو. خۆی بە پشتدا دەچەماندەو تا زیاتر ڕیگری ھیزی کێشکردنە بکات. جا وردەوردە بەلەمەکە بەرەو باکووری پۆژئاوا بوو.

بەسەر ئاوی کشوماتی زەریاوە ماسییەکە ھەروا ڕینک و راست ملی دەنا و پیرەمێردەکەش بە شوینیدا ڕینی دەکرد. چەشەکانی تر ھێشتاکە لە قوولایی ئاوەکەدا بوون، وەلنی لەم بارودەخدا دەستەپاچە بووبوو و ھیچ کارینک نەدەکرا. پاشان بە دەنگیکی بەرز گوئی:

- خۆزگە کوڕەکەم لەگەڵ دەبوو، ئەو تا ھەروەک مێخیکی زەریا بە شوین خۆیدا ڕامدەکێشێ. دەکرا پەتەکە کەم توندتر ڕاکێشم وەلنی ترسی ئەو ھەبوو ماسییەکە بە یەک تەکان بێچەڕینی، ھەنووکە دەبن تا بتوانم کۆل نەدەم، ڕایگرم و گەر پێویستیشی کرد ئەوا پەتەکی بۆ شل بکەم. دەبن شوکری خوا بکەم کە بەرەو پێشەو دەروات نەک بۆ خوار و بەرەو قوولایی.

«باشە گەر ئاراستەیی مەلەکردنی بگۆڕی بەرەو بنی زەریا، ئەوکات دەبن چی بکەم؟ نازانم، ئەی ئەگەر ھەر بەو جۆرە

مرد چی؟ ئه وه شیان نازانم. ئه وه منده ده زانم که هر شتی ده کم، یانی شتگه لیک زور هن که بیانکم.» په ته کی توند به شانیدا چه دابوو و چاودیری لادان و بزواتی ماسی و به له مه کی ده کرد که به ره و باکووری خوره لات پنی ده کرد. له بهر خویه وه گوتی: «قابيله بۆ کوئ ده پوا! هر ده یکوژی، خو ناتوانی هه تا دنیا دنیا به ناوا به ده وام بن.» چوار کاتژمیر دواتر، ماسیه که هه روا به بی و چان و به له سانه به ره و پینشه وه ملی ده نا و به له مه کی به ده وای خویدا پاده کیشا، پیره میرده کهش به وره یه کی به رزه وه، په ته کی به پشتیدا شه ته ک دابوو. ئینجا گوتی:

- ده مه ونیوه پۆ بوو کاتی قولا په کم ده رخواورد دا، که چی له و کاته وه چاوم پنی نه که وتوو.

به ره له وهی ماسیه که بگریت، کلاوه پووشینه کی ته پاند بووه سه ری و، ئه وه تا ئیسته ته ویلی رووشاندوو و ده یگزینیته وه، جا با تینوویه تیش له ولاره بوه ستیت که به ته وای برستی لی برپیوو. که وه سه ر چیچکان و به پاریزه وه و له خه می ئه وهی په ته که به ده ستیه وه به ره نه بیت، به قنگه خشی خزی گه یانده پینشکوی به له مه که و جا دهستی بۆ شووشه ئاوه که دریز کرد، سه ره که ی کرده وه و چه ند قومیکی لی خوارده وه. دواتر پالی دایه وه و پشوویکی کرد. له سه ر چارۆکه له ئه ستون پینچراوه که دانیشته وه ولی دا میتشکی خزی به هیچ شتی که سه رقال نه کات و ته نها پشوودریژ و چاپوکانه بمینیتیه وه.

ئاویری دایه وه و هه رچه ند ورد بووه وه هیچ ئاسه واریکی وشکانی به دی نه کرد، له دلی خویدا گوتی:

- ئەمە هیچ لە مەسەلە کە ناگۆرێ، چونکە دەتوانم بە پووناکییەکانی ھاڤانا بگەڕیمەو. دوو کاتژمێری تر خۆر ئاوا دەبن و پێدەچن تا ئەوکات ماسییە کە بێتە سەرەو. گەر تا ئەو کاتەش نەهات، بێ شک لە گەل دەرکەوتنی مانگدا دێ، با بلیین ئێه گەر خوا نەیکرد و ئەو کاتەش نەهات، ئەوا بێ دوودلی لە گەل گزنگی بەرەبەیاندا دێ. منم ئەوەتا هیچ هەست بە شەکەتی ناکەم! بە پێچەوانەو، بگرە هەست بە گوروتین و میزیکێ ژۆر دەرکەم لە ناخمد، ئێ قاییلە خۆ ئەو قولاپەکی قوتداوە نەک من! دەبێ چ ماسییەکی شکۆدار بێ کە وا بە شوێن خۆیدا کێشم دەرکا. دلنایام کە ئیستاکە توند ددانی لە پەتە کە جێر کردوووەتەو و گرتووویەتی. ئای ئای، چەندە خوازیارم کە ببیینم، هەر بۆ ساتیک، یەک سات و زیاتر نا، بەس ئەوەندە چاویکی لێ بکەم تا بزانم لە گەل کێدا تیگیروم.

بە درێژایی شەو مارلین پێچکە و ئاراستەیی خۆی نەگۆرێ، ئەمە ئەو ئەنجامگیرییە پێرەمێرد بوو، کە لە پنی سەرنجدانی ئەستێرەکانەو پنی گەیشتبوو. هەر دواي خۆرئاوایوون هەوای ئەو دەر و ناوێ سارد و تەزینەر دایەهات، ئارەقەیی پشت و باسک و قاچە پێرەکانی بە جەستەیدا وشک بووبوووە. بە درێژایی پۆژە کە ئەو گووینییە کە بەسەر سندوقی چەشەکاندا دابوو، لە بەر خۆر هەلخستبوو تا وشک ببیتەو، بۆ شەو کەشی لە شان و ملییەو دەپێچا و ئەو چمکەشی کە بە پشتیدا شۆر دەبوووە، لیزانانە دەبخزانده ژیر ئەو پەتە کە هەنووکە بەسەر شانەکانیەو بوو. بەم جۆرەش دەبوو پەتۆیک بۆی و هیچ نەبێ لە ئازار و داپیرینی شان و ملی

دەپپاراست. ھەر ئەوئەندەش نا، بەلكو ئىستاكە دەيتوانى بى
 ھىچ ئاستەنگىيەك بەرھو پىش بەمىتەو و ئىستىك بكات.
 ھەرچەندە خۇى پىى وابو و كە شوىنەكى تەواو
 ئاسوودەيىپىنە و ھەساوئەو، وەلى تەنھا ئەو بوو بەم
 جۆرە كەتر ئازارى دەچەشت و ھىچى تر، ئەگىنا بە تەواو
 ئاسوودە نەبوو. جا لە بەرخۇيەو گوتى: «تا بەم جۆرە
 بەردەوام بى، نە من دەتوانم فېلى لى بكم و دەستى خۇم
 بوەشىنم، نە ئەویش.»

قەيرىك ھەستايە سەر پى و لە قەراغى بەلەمەكەدا بەدەم
 مەزكردنەو سەرنجىكى ئەستىزەكانى دا، تاكو ئاراستەى
 پۇيشتنەكى دىبارى بكات. پەتەكى سەر شانى كە بە نىو
 ئاوەكەدا درىژبووبووە، بە شىوہەكى فۇسفۇرى ئاورىنگى
 دەدا و تا دەھات خىزايى بەلەمەكەش ھىواش و ھىواشتر
 دەبووہ و پووناكىيەكانى ھاقاناش تەنھا ترووسكايەكيان بە
 دەرہو مابوو، ھەر بەمەشدا زانى كە تەوژمەكان راپنچى
 خۇرھەلاتى دەكەن. لە دلى خۇيدا گوتى: «گەر يەكجارەكى
 پووناكى ھاقان لە چاو ونبوو، ماناى وايە زياتر بەرہو
 خۇرھەلات دەرۆين، چونكە گەر ماسىيەكەش ھەر بەو جۆرە
 بىمىتەو و يەكراست مل بى، دەبى تا چەند كاتزمىرىكى
 دىكەش پووناكى و پرشنگى ھاقان بە دەرہو بىمىن. خۇزگە
 ئەنجامى يارىيەكانى بەيسبۇلى ئەمروم دەزانى. ئاى چەندە
 خۇش دەبوو گەر بەدەم ئەم راوكردنەو، رادىيەكەش
 ھەبووايە ھەوالەكانى بەيسبۇلى بگواستايەتەو. ھەموو دونىاي
 دەھىتا!» پاشان بە خۇى گوت: «تۆ بىر لەو بەكەو كە بۆى

هاتووی، بیرت شپهرزه مه که و وریا به که هیچ کاریکی
که مژانه نه کهی.»

جا به دهنگیکی بهرز گوتی:

- خوزگه به خوزگای خوا ئیسته کورپه کهم له گهل ده بوو، هم
دهستیکی یارمه تیی بق دریژ ده کردم، هم ئه مەیشی ده بیینی.

بیری کرده وه: «ناکری که سیکي به سالاجووی وهک من به
تاقی ته نیا له م زه ریایه دا بن، وهلی چار چیه! پئویسته تا
ماسییه تونه کهش خراپ نه بووه بیخۆم، ئه وه تینوتاو و
کورپوتینی جه ستم ده هیلیته وه. بیرت نه چن، برسییت بن یا نا،
پیت خوش بن یا نا، سبهی به یانی ده بن بیخۆی، تینگه یشتی!»

شهو به تهواوی داهاتبوو، دوو به رازی زه ریایی مرقه مرق
به رهو به له مه که هاتن، پیره میرده که گویی له مرقه مرقی
ته راتیانیان بوو، هر به دهنگه کانیاندا دهیتوانی مره و
هه ناسه برکینی خیرای نیره که له هیی مالۆسه که جیا بکاته وه.
پاشان گوتی:

- چهنده جوان و له بهردلانن، خه ریکی ته راتین و گالته وگه پی
خویانن و هاوکات شهیدا و هزگری یه کتریشن. ئه مانهش
ههروهک بالنده ماسییه کان برا و هاوده می نزیکي من.

به داخ بوو که ئه ماسییه گه وره یه ی گیرزده و وابه سته ی
خۆی کردوه. له دلی خۆیدا گوتی: «چهنده قه شهنگ و
نازداره، مه گهر هر خوا خۆی بزانی ته مانی چهنده. به
عه مراتم ماسییه کی هینده سرک و به هینز و پنه که سه یرم
نه دیوه، دیاره له ژیری خۆیدایه و نایه وی باز بدا، چونکه خو

گەر توند و سەرشیتانە تەکانیک بەدا، ئەوا یەكجار بێم دەکا.
 وەلى كى چوزانى؟ رەنگ پىشتەر چەندىن جار بە قولاپەرە
 بووبى و رۆژگارى سەختى لەم چەشنەى زۆر تووش بووبى،
 ھەر بۆيەش باش دەزانى كە پىويستە بەم جۆرە بەرەنگار
 بێتەو و شەرى خۆى بکا. جا لەوە خوشتر ئەوەيە نازانى كە
 رکا بەرەكەى تاقە پياويكى سەرسەختە، جا چ پياويكىش! پىر و
 بىپەرەبەل. تا بلىنى ماسىيەكى زلە! گەر گوشتەكەى ناسك
 جوان بىت، تۆ بلىنى لە بازاردا چەندم بۆ بکا؟ بە پەلاماردانى
 چەشەكاندا بىن نىرە، خۆ گەر بە ھىزى راتەكاندن و كىشكردن
 و بەجەركىي رۆبەر رۆبۆنەو كەيدا بى، ئەوا ھەر نىرە. ئاى
 خۆزگە دەمزانى كە ئىستە چ پلان و فېلىكى لەژىر سەردايە!
 يان ئەويش وەك مەن سەرگەردان و وێلە؟»

بىرى كەوتەو كە چۆن جارىكيان جووتە مارلىنىك بەرەو
 چەشەكان ھاتن. جا نىرەكان ھەميشە رىنگە خوش دەكن و
 مينيەكان پىش خويان تىر دەكن. قولاپەكە چەقيە دەمى مينيەكە
 و دايە ھول و تەقەللای بىھوودە تا خۆى قوتار بكات، وەلى
 ھەر زوو بېستى لى بېرا و كۆلى دا. جا بە درىژايى ئەو كاتە
 نىرەكە لە پەنايدا مايەو، بە نزىك پەتەكەدا دەسووراپەو و
 پشوو كورت و تەنگەتاو ھەر ئەمسەر و ئەوسەرى دەكرد،
 ھىندە نزىك لە پەتەكە دەسووراپەو كە پىرەمىردەكە ھەر
 خەمى ئەوەى بوو بە كلكە نووك تىژە داسناساكەى كە لە شىوہ
 و قەبارەدا كۆمەت وەك داس وايە، پەتەكە بقرتينيەت. دواتر بە
 كۆچانەكەى گرتى و بە كووتەكە شلوكوتى كرد، جا
 دەموقەبۆزى توند كرت، ئەو دەموقەبۆزەى كە وەك رەم درىژ
 و نووكن بوو و وەك سمارتەش زىر. بەردەوام و بىن وەستان

دهيکيتشا به تپله سهریدا، تا يه کجاره کی شل بوو و پهنگی و هک ئو کانزايه چوووه که پشت ئاوينه ی پي ده پازينه وه. پاشان له گه ل کوپه که پايانگيتشايه ناو به له مه که و تا ئو ساتهش نيره که هر به ده وروپشتی به له مه که دا ده سووپايه. پيره ميژده که دهستی کرد به هه لکردنه وه ی په ته که و گوجانه قولاپيه که ی، ئه وه نده ی زانی ماسيه نيره که به پرتاو له ئاوه که دا ده رپه ی و له هه وادا سه ره تاتکيتيه کی کرد تا بزانيت مينيه کی له کوټيه، ئينجا خوی به نيو ئاوه که دا کرده وه. پهره شينکاره کانی سنگی بلاو کرده وه و تیکرای هيله پانه پهنگ وه نه وشه ييه کانی جهستی ده رکه وتن. چنده دلگیر و جوان بوون! چنده به وهفا و دلسوز بوو! پيره ميژده که هه رگيز ئه وه ی بير نه ده چوووه.

پيره ميژد له بهر خويه وه گوتي: «ئمه کاره ساتبارترين و ناخوشترين به سه رها ت بوو که له گه ل مارلینه کانددا به سه رم هات، کوپه که ش لئوپژ بوو له خه م و سه ر هت بق ماسيه که. دواتر داوای ليخوشبوونمان له ماسيه که کرد و هه لمان دپي.»

«خوزگه کوپه که م له گه ل ده بوو» ئه مه ی به دهنگيکی به رز گوت و له سه ر ته خته کانی پيشکوی به له مه که دانيشت، به په ته که ی سه رشانیدا، ههستی به به هيزی و گه وره یی ماسيه که ده کرد، که به رده وام به ره و ئه و جيئيه ی که ده ويست پيره ميژده که ی کيتش ده کرد. بيري کرده وه: «من تووشم کرد، گه ر فرتوفيله کانی من نه بووايه قه ت خوی تووشی ئه م به زمه نه ده کرد. ته نها ده ويست بيته یی و دوور له هه موو قولاپ و ته له يه ک له قولاييدا به ده ردي خويه وه بژی. که چی دواجار

من هاتم و بریارم دا دور له هه مووان، له هه موو مروئینکی
سهر ئهم زه مینى خوايه، به شوینیدا بگه ریم و بیدوزمه وه.
ئوه تا هه نوو کهش هه ردوو کمان پتوه بووین و که سیش نییه
دهستیکى یارمه تیمان بۆ دریژ بکا».

له دلى خۆیدا وتى: «هه ر له سه ره تاوه ده بوو من ماسیگر
نه بوو مایه، وه لى ئوه تا که شته که بۆى خولقاوم. به هه ر حال،
پتویسته بیرم نه چى که بهر له وهى پۆژم لى ببینته وه، ماسیه
توزنه که بخۆم.»

پیش خۆره لاتن شتیک ده مى له چه شه کانى دواوه ی دا،
تووله که په پى و په ته کهش به شوینیدا که و ته سه ر پووی
به له مه که. له تاریکی نووته کی شه و دا چه قۆکى له کیفه که ی
ده ر کرد و چه مییه وه، هه موو قورسایى ماسیه که ی خستبووه
سه ر شانى چه پى و له سه ر ته خته ی لیواری به له مه که په ته که ی
قوتاند و جا ئو په ته ش که له په نایه وه بوو. له و شه وه زهنگه دا
به یه که ده ست لیزانانه و به پاریزه وه سه رى هه ردوو په ته
یه ده که که ی به یه که وه گریدا، توند پتى خستبووه سه ر په ته کان
و گرێکانى توند ده کرده وه. به م جوړه شه ش گۆله په تى
زیاده ی مسۆگه ر کرد، دووان له و په تانه ی که بریپوونى،
دووانیش له وانه ی ماسیه که یان پتوه بوو و، پیکرای ئه مانه ش
به یه که وه گریدرا بوون. جا له به رخۆیه وه هه لى دایى: «هه ر که
پۆژ بووه وه ده ستوبردئ ده که م، ده چم ئو په ته ش ده بېرم که
چل بالا دریژییه که یه تى و به وانى دیکه وه گرێی ده دم. به م
جوړه ش سه د بالا له په تى قه تلۆزى باشم له ده ست ده چى،
ئهمه وێرای قولا په کانیش، وه لى هه موو ئه مانه ده کرى قه ره بوو
بکرینه وه، به س ئه گه ر ماسیه که ی دیکه ببی به قولا پینکیانه وه و

نهم بهر لا بکات، نهوساکه کنی قهره بووی نهم ماسییه
 گوره ییم بق دهکاته وه؟ نازانم نهمه چ جزره ماسییهک بوو که
 نیسته چه شهکه ی قوت دا: تیره ماسییه، ماسییه قه پوزه یه،
 قرشه؟ من هر دهستم لی نه دا تا هستی پی بکهم و بزائم
 کامیانه، هر نه وندهم به پیویست زانی، که به زووترین کات
 له کول خومی بکهم وه.» دواتر به دهنگیکی بهرز گوتی:
 - خوزگه کره کهم له گه لدا ده بوو!

بیری کرده وه: «به لام له گه لت نییه، خو به زور نییه، که ست
 له گه لت نییه و ته و او، بهس خوتی! بویه باشته بهی به لای
 کاری خوته وه و شه وه زهنگ بن یان نا، ده بن نه و کوتا په تی
 که ماوه، بقرتینی و بیخه یته سر دوو گلۆله که ی دیکه.»

دروست به و جزره ی کرد که گوتی. کاریکی گران بوو له
 تاریکییدا و، له و کاته شدا ماسییه که به گوژمه وه خوی پاته کاند
 و ده موچاوی پیره میرده که ی کوتی به ته خستی به له مه که دا،
 برینگ که وته خوار چاوییه وه، ده زوله یه کی باریکی خوین به
 گونایدا داچو پایه خوار، وه لی پیش نه وه ی بگاته قورتی
 چه ناگی مایی و وشک بووه وه. پیره میرده که چووه وه
 پینشکوی به له مه که و پالی دایه وه تا هه ناسیه یک وه بهر خوی
 بهینیه وه. گونیه که ی سر شانی پیک کرده وه، به وریایه کی
 زوره وه په ته که ی گواسته وه جیه که ی دیکه ناوشانی و توند
 گرتی، هستی به راکیشان و به هیزی ماسییه که ده کرد. جا
 دهستیکی وهر دایه ناوه که و خیرایی به له مه که ی مه زنده کرد.

«خوزگه ده مزانی بق ناوا پای ته کاند؟ رهنگه قولاپه
 ناسنینه که تا پشته گردناساکه ی پوچووبن. خو پوونه که

پشتی به قەد هەمی من کۆلەوار نییه. گرنگ نییه چەندە بەشان و
شکۆ و مەزنە، خۆ ناتوانی بۆ ئەبەد ئەم بەلەمە بە شوین
خویدا کێش بکا. هەرچۆنیک بیت ئێستە هەموو ئەو شتانە
بەردەستیان گرتبووم لە کۆلم بوونەوه. بڕیکی زۆریش گلۆلە
پەتی زیادەم هەیه، لەوه زیاتر چی؟» جا بە دەنگیکی بەرز بە
ماسیەکی گوت:

- ئەی ماسیەکە، تا سەرەمەرگ لەگەڵتا دەمێنمەوه!

بیری کردەوه: «پێم وابێ ئەویش بە هەمان شێوە لەگەڵ مندا
دەمێنیتەوه.» جا چاوه‌پوانی هەلەاتنی خۆری کرد.
دەمووبەیان هەواکەیی بیژندازە سارد بوو، پیرەمێردەکەش لە
سەرمادا خۆی بە تەختی بەلەمەکەوه نووساندبوو. «تا ئەو
بمێنیتەوه، منیش دەمێنمەوه.» لەگەڵ دەرکەوتنی یەکەم
پرشنگی خۆردا پەتەکەیی بینی کە لارووێز بە قوولایی ئاوەکەدا
شۆڤبوو بوو. یەکەم تیشکی خۆر بەر شانی راستی
پیرەمێردەکە کوت و بەلەمەکەش هەروا ڕێک و راست ڕێی
دەکرد. پاشان گوتی:

- ئێستە بەرهو باکوور دەڕوا.

بیری کردەوه: «دەکرا ڕێگە بدەین تەوژمەکان دوور بەرهو
خۆرەلاتمان بەرن. ئسای چەندە خوازیارم ماسیەکە
هەلگەڕیتەوه و بە ئاراستەی تەوژمەکان مەلە بکا، چونکە
ئەوکات دەیسەلمینی کە ڕێستی لێ بپاوه و تەواو شەکەتە.»
خۆر زێدە بەرهو ژوور هەلکشا و هیچ نیشانەیەکی شەکەتی بە
ماسیەکەوه دیار نەبوو. تاکە ئاماژەیەکی دلخۆشکەر، ئەوه‌بوو

که ههنوکه ماسیه که له قولیه کی که متر له چاو پینشو
مه له ده کرد. نه مهش نه وهی نه ده که یاند که ئیدی ده بنی
راپه پیت و بیته وه سر پووی ئاوه که، وه لن دوا جار نه گهریکی
هه بوو. پیره میزده که کوتی:

- خواجه وای لیکه باز بدا و هه لبه زئی! بهشی نه وه په تم هه به
که به رهنگاری بیهمه وه.

بیری کرده وه: «رهنگه گهر که میک په ته که توند راکیشم
ئازاری بدات و ناچار به ده رپه رینی بکات. ههنوکه پوژ
بووه ته وه و چاکتره باز بدا، تا نه و کیسانه ی که به درێژایی
پشتی درێژ بوونه ته وه پر له هه وا بکا. ئیدی نه وسا ده رفه تینکی
دیکه ی بۆ نایه ته پیش تا خوی بکاته وه به بنی زهریادا و له وئ
بمرئ.» ویستی که مئ په ته که راکیشیت، وه لن په ته که
بیته ندازه توند بووه وه و نه گهری قرتانی هه بوو. پیره میزده که
به ره و دوا وهر چه رخا و گهره کی بوو راکیشیت، وه لن ههستی
به جۆره سهختی و جیره یه ک کرد و، هه ر زوو نیکه یشت که
له وه زیاتر نابینت پای بکیشیت. بیری کرده وه و کوتی:
«پتویسته به هیچ جۆرئ پای نه کیشم، چون له گهل هه ر
راکیشانیکدا برینه که زیاتر دهم ده داته وه، نه وسا گهر ماسیه که
ته کان بدات، نه وا یه که لای ده کاته وه و قوتاری ده بنی.
به هه ر حال، تیشکی خۆر گوپوتینکی تازهم به به ردا ده کا، بۆ
یه که م جاریش له ژیانمدا پتویست ناکا له چروچاوی بروانم.»

گژوگیا زهرده له کان به په ته که وه گیرسا بوونه وه، پیره میزده که
که لیک که یفی به مه ده هات، چونکه نه مهش بارگرانییه کی دیکه
بوو و که وتبووه سه ر شانی ماسیه که. هه ر ئهم گیا زهرده له

که نداویانهش بوون که به دریزایی شه و فوسفور ئاسا
ده برسانه وه. پاشان پرووی قسه کانی کرده ماسیه که و گوتی:
- ئه ی ماسیه که، من خوشم دهوینی و پیزیش بانی چاوم،
وهلی پیش ئه وه ی خور ئاوا بی تهخت ده که م!

ئینجا له دلی خویدا گوتی: «خوا بکا وا درچی!» بالنده یه کی
چکوله له باکووره وه پا به باله فری به ره و به له مه که هات.
فیرنه گوله یه کی خوشخوان بوو، نزم نزم به سه ر پرووی
ئاوه که وه ده فری و پیره میرده که ده موده ست زانی که بالنده که
زور ماندوه. له پشت وه ی به له مه که هه لکو پما و قه یریک
حه سایه وه، پاشان که وته وه باله فری و سووپانه وه به ده ور
سه ری پیره میرده که دا، سه رئه نجام له سه ر په ته که و له و
جییه ی که زیاتر بوی ئاسوده ییبه خش بوو گیرسایه وه.
پیره میرد له بالنده که ی پرسى:

- ته مه نت چهنده بالنده؟ ئه مه یه که م گه شته؟

بالنده که چاوه به وکه کانی بریبوونه پیره میرده که و ئه ویش
قسه ی بۆ ده کرد. به راده یه ک شه که ت بوو که سه رنجی
په ته که ی نه ده دا، ناوبه ناو به ملاو به ولانا په تی ده برد و به
چرنووکه چکوله کانی قایم په ته که ی گرتبوو. پیره میرده که
دوو باره له گه لیدا که وته وه قسه:

- خاترجه م به و مه ترسه، زور توکمه و تونده، بیته ندازه
تونده. هه رچونیک بی نه ده بوو دوا ی شه ویکى و هیمن و
باخستوو، به م جۆره شه که ت و ماندوو بی. چ شتیک بالنده کان
ناچار ده کا هه لبین؟

له دلی خۇیدا گوتی: «بازەکانن، بازەکان دینه پانتایی زەریا تا بیانگرن.» وەلنی ئەم قسانەیی ئەدا بە گویی بالەندەکەدا، چونکە خۆ دواجار لێیان تینەدەگەیشیت، وێرایی ئەوەش بەم زووانە خۆی بەشی پێویست سەبارەت بە بازەکان فێر دەبیت.

بە بالەندە بچووکیەکە گوت: «ئەیی بالەندەیی چکۆلە، باش بەسێرەو، ئێنجا بەرەو کەنار زەریا بۆی دەرچۆ و، شەرفەمەندانە وەک هەر پیاو و بالەندە و ماسییەک شانسێ خۆت تاقی بکەرەو.»

قەسەکان هاندانیک بوون بۆ ئەو، چونکە پشتمانی رەق بووبوو و تەواو ناپەرەحتی کردبوو. دواتر گوتی: «گەر پیت خۆشە لە مالی مندا بمێنەرەو، وەلنی شەرمەزار و خەجالەتم کە ناتوانم چارۆگە کە هەلەم و لەژێر بالی ئەم شەمالە کزەدا بتگەیەنمەو کەنار، وەک دەبینی برادەرێکی ئازیزم لایە!»

لەو ساتەدا ماسییەکە تەکانی دا و پیرەمێردەکەیی راپێنجی پێشکۆی بەلەمەکە کرد، گەر پەتەکەیی لە دەستیدا شل نەکردایە و توند خۆی بە قەرەغی بەلەمەکەو نەگرتایە، لەوەدا بوو بە یەک گۆژم فەزایی بداتە نێو ئاوەکەو.

دروست لەو ساتەدا کە پەتەکە جوولا، بالەندە راپەچەنی و لە شەقی بالی دا و لە کاتی رۆیشتنیدا پیرەمێردەکە هەر چاوێشی پێی نەکەوت. بە دەستی راستی توند پەتەکەیی گرتبوو، پاشان سەرنجی دا دەستی خۆینی لێ دەچۆرێ. «ئەمە واتە شتی برینداری کردووە.» بە دەنگێکی بەرز ئەمەیی گوت و پەتەکەیی راکێشا تا بزانیت لە توانیدا هەیه ماسییەکە هەلگەرتنیتەو، وەلنی هەر ئەوەندەیی خەریکبوو بگاتە خالی

پەچرە دەستى ھەلگرت و، توند بەرەو دوا خۇي چەماندەو ە تا
بەرەلستى كىشى ماسىيەكە بکات. ئىنجا گوتى:

- ئىستە ەستت بە ئازارەكەى كرد ھا ماسىيەكە! خوا ئاگادارە
منىش خراپ ئازارم پەن گەيشت.

بە چواردەورى خۇيدا چاوى بۇ چۆلەكەكە گىرا، چونكە ەزى
دەكرد ەادەمىكى ەبىت، ەلى ئەفسوس چۆلەكەكە
پۇيشتىبو. لە بەرخۇيەو ەگوتى: «زوو بوو بۇ پۇيشتىن ئەى
بالندە، ەلى تا دەگەيتە كەنار زەريا، پىگەكەت دژوار دەپى.
باشە من چۇن ەيشتەم ئەو ماسىيە ئاوا رامتەكىنى؟ گومانى تىدا
نىيە بىرم پەرت بوو ە داومەتە ەپرى و گىزىيەتى! يانىش
دەكرى لەو ساتەدا و بەدەم تەماشاكردنى بالندەكەو، خەيال
بردىتتىمىە. ئىستە مادام وای لى ەات پۇيستە زۇر بە
ورىايىەو ەكار بکەم و ماسىيە تونەكەش بخۇم، تا ەيز و تىنى
خۇم لەدەست نەدەم. بە دەنگىكى بەرز گوتى:

- خۇزگە كۆرەكەم لەگەل بووايە، خۇزگە كەمى خۇيەم لەگەل
خۇمدا بەيتايە!

قورسايى پەتەكەى گواستەو ەسر شانى چەپى و ەيدى ەيدى
كەوتە ەسر ئەژنۇ، دەستى لە ئاوى ئۇقيانوسەكەدا شت و
زىاد لە خولەكەكە تىدا ەيشتىەو، لە تنۇكە خۇيەكەنى
دەروانى كە بەسر پووى ئاوەكەو ەرش و بلاو دەبوونەو
و، جوولەى ئاوەكەش كە بەدەم پىكردنى بەلەمەكەو، ساف و
پى گرى بەنيۇ پەنجەكانىدا دەپۇيشت. پىرەمىردەكە گوتى:
- زۇر ەيواش بووئەو.

هزی دهکرد بز ماوهیهکی دریزتر دهستی له ناوه سوزیهکهدا بهیلختهوه، وهلی زاتی نهدهکرد و ترسی ئهوهی ههبوو ماسیهکه ههمدیس راپهزیت، هه بزیه دهستی گهیانده سووچنکی بهلهمهکه تا هاوسهنگی خوی راکریت، جا ههستایهوه سهه پهن و له بهر خورهکهدا دهستی ههلبهری. قهراغی پهتهکه پیستی دهستی زامدار کردبوو و برینهکهش ریک کهوتبووه ناو لهپی دهستییهوه. باش دهیزانی تا کوتایی ئهم بهرهنگاری و کیشمهکیشه پیستی به ههردوو دهستی دهیت، هه له بهر ئهمهش بوو زامداربوونی دهستی گهلیک له بهردل گران بوو. ههه که دهستی وشک بووهوه کوتی:

- ئیسته دهبن ئهم تونه چکولهیه بخۆم. پیویست ناکا بجوولیم و بزۆم بهینم، ههه لیزهوه به گزچانهکه راپیدهکیشمه بهردهمم و به ئیسراحت بزۆ دادهنیشم و دهیخۆم.

بهههه پهنش نووشتایهوه و بن ئهوهی بهیلزیت بهر گلزله پهتهکان بکهوینت به گزچانه قولاپیهکی ماسیهکی لهژیر تهختهی دواوهی بهلهمهکه راکیشا. به پشتبهستن به دهستی و باسکی چهپی، پهتهکی دووباره گواستهوه سهه شانی چهپی، ماسیهکی له سههه گزچانهکه کردهوه و گزچانهکی خستهوه شوین خوی. جا ئهژنویهکی خسته سهه ماسیهکه و به باری دریزیدا، ههه له پشتهمیهوه تا کلکی، گوشته رهنگ سووره تیرهکی لیکردهوه. گولمه گوشتی شیوه دریز و منخی بوو. که له بربرههی پشتیهوه تا لیواری سکی لینی کردبووهوه. ههه که شهه پارچه گوشتی لیکردهوه، له سهه تهختهی بهلهمهکه رابخستن و چهقۆکی به پانتۆلهکی سهه، پاشان ئیسکهپهیکهه ماسیهکی به کلک بهرز کردهوه و تووهری

دایه ئاوی زه‌ریاوه. «بروا ناکه‌م یه‌ک پارچه‌شم پښ بخورئ.»
 نه‌مهی گوت و نووکی چه‌قوکه‌ی له‌ پارچه‌یه‌کیان گیر کرد.
 هه‌ستی به‌ زه‌بر و قورسایي په‌ته‌که‌ ده‌کرد و ده‌ستی چه‌پیشی
 کفت بووبوو. قایم په‌ته‌که‌ی گرتبوو و به‌ تنز و حه‌ژه‌مه‌توه
 سه‌رنجیکی ده‌ستی دا و گوتی:

- تو چ جوړه ده‌ستینکې؟ کفت^۱ به‌ گه‌ر ده‌ته‌وئ! وه‌ک
 چه‌رنوکی بالنده‌یک خوت به‌ینه‌ره‌وه‌ یه‌ک، چونکه‌ هیچ شتیک
 داد نداد!

ته‌ماشایه‌کی په‌ته‌ لار بووه‌که‌ی کرد و به‌ خوی گوت: «ده‌ی،
 هر نیسته و بڼ چه‌ندوچون نه‌م گوشتی ماسییه‌ بخو، چونکه
 هیز و توانا به‌ ده‌ستت ده‌به‌خشئ. خه‌تا خه‌تای خوته و هی
 ده‌سته‌که‌ نییه، بڼ ماوه‌یه‌کی دوورودرېژ له‌گه‌ل ماسییه‌که‌دا
 مایته‌وه. کن چوزانئ! په‌نگه‌ بڼ نه‌به‌د له‌گه‌لیدا بمینیوه. ده‌ی
 نیسته ماسییه‌که‌ت بخو.»

کوته‌گوشتینکې ناخنییه‌ ده‌می و له‌سه‌رخو جوویی، به‌و
 راده‌په‌ش ناخو‌ش نه‌بوو که‌ بیړی لږ ده‌کرده‌وه. جا له
 به‌رخویه‌وه گوتی: «باش بیجوو و ته‌پایی تیا مه‌هیل. خو پیاو
 گه‌ر له‌گه‌ل لیمو‌یه‌ک، پرته‌قالیک، تو‌زقالیک خویندا بیخواردایه
 باشتر و به‌تامتریش بوو.» دواتر که‌وته‌ پرسیارکردن له
 ده‌سته‌کفتبووه‌که‌ی، که‌ نه‌وه‌نده‌ی نه‌مابوو وه‌ک ده‌ستی
 مردوویه‌ک په‌ق و بیخوین هه‌لگه‌ریت: «نه‌ی ده‌ست، چونی
 چوڼ؟ قه‌یناکه، نه‌وه‌تا له‌به‌ر خاتری تو که‌میکی دیکه‌ش

^۱ کفتبون: کشنگبون و گرزبونو ماسولکمان بڼ ماویمکی کتبی، به‌هزی
 ماتروبون و فشاری زوروه.

دهخۆم.» ئه و پارچه يه ي خوار د که کردبووی به دوو که رته وه، به شینه یی جوویی، پاشان پیسته که ی تف کرده وه.

- ئه ی ئیسته حالت چونه ئه ی دهست؟ یان هیشتا زوه تا ئه مه یزانم؟

کوته گۆشتیکی تری ئاخنییه ده مییه وه و جوویی. له بهرخۆیه وه گوتی: «ئهم تونه یه سهراپا خویته. خوا رهحمی کرد ئه مه م راوکرد و دۆلفینیک پیوه نه بوو، چونکه گۆشتی دۆلفین بیته ندازه شیرینچک و که مخوییه. وه لئ ئهم تونه یه نه وه ی تیندا نه بن شیرینییه و، هیشتا وزه و ته پشی تیدا ماوه.» جا بییری کرده وه: «هه رچۆنیک بن قیروسیا، نه وه ی گرنگه خواردنییه تی. ئای چهند باش ده بوو گهر شتی خویم هه بووایه. نازانم، تو بلایی نه وه شتی لپی ماوه ته وه خۆره که وشکی نه کاته وه؟ یان یه کجاری خراپی نه کا؟ نازانم، هه ر بۆیه باشتره هه مووی بخۆم، له کاتیکیشدا که برسیم نییه، ماسییه که ش له سه رخۆ و بیده نگه، هه موو تونه که دهخۆم و به و جزره به ته وای ته یاری کار ده بم.» ئینجا گوتی:

- خۆراگر به ئه ی دهست! هه موو ئه مه له بهر تو ده کم.

له بهرخۆیه وه گوتی: «خۆزگه ده متوانی ئه ویش تیر بگم! ئاخر ئه و برامه. وه لئ پتویسته بیکوژم و بۆ ئه مه ش ده بن به به هیززی به مینه وه.» له سه رخۆ و زیته لانه هه موو کوته گۆشته کانی خواردن. خۆی گورج کرده وه و دهستی به پانتۆله که ی سه ری، پاشان گوتی: «ئیسته ده توانی په ته که به ر بده ی ئه ی دهست! جارێ ده توانم به دهستی راست جله و ی بگرم، تاکوو تو واز له م به زمه قۆرانه ت دینی.» پنی چه پی

خسته سەر په ته بارقوورسهکه، که به دهستی راست
گرتبووی. جا بۆ بهرهلستیکردنی هینزی پهتهکه خۆی به
پشتدا خست، تا که مئ سړی و نازاری پشتی برهویتوه.
پاشان گوتی:

- خوايه يارمه تيم بده تا ئهم دهسته بيمارهم چاک بښتهوه.
چونکه نازانم ئهم ماسييه به ته مای چييه!

له دلی خۆیدا گوتی: «وا دیاره هندی هندی شوین پلانه که ی
خۆی ده که وئ.» جا دوباره بیرى کرده وه: «وهلئ ده بی
پلانی ئو چی بئ؟ ئه ی پلانی من چييه؟ پئویسته پلانی
دابړتړم که له گهل هی ئه ودا بښته وه، چونکه ئیجگار گه وره یه.
خۆ ئه گه وه ولى ده په پینیش بدا بئ چه ندو چۆن ته ختی
ده کم، وهلئ ئو پنی باشه تاهه تايه له قولاییه کاندایه بښتیته وه،
هر بۆیه منیش تا ئه بهر له قولاییدا له گهلئ ده مینمه وه.»
دهسته کفتبووه که ی به پانتۆله که ی خوراند و ویستی که مئ
په نجه کانی نهرم بکاته وه، وهلئ هه رچه ند کۆشی و وه ولى دا،
بښهووده بوو و نه کرانه وه. بیرى کرده وه: «پهنگه هه ر که
تیشکی خۆریان بهرکه وت بکړینه وه، یاخود ده کړئ ئو کاته
بکړینه وه که گۆشتی تونه که به ته وای هه زم ده بی. گه ر ناچار
بم به زۆره ملى بیانکه مه وه، ئه و هه ر ده یانکه مه وه ئه گه ر
ئهرزیش له ئاسمانی دابئ! به لام مه سه له که ئه وه یه هه نووکه
نامه وئ به زه بروزه نگ بیانکه مه وه، با خۆیان هه رکات
ویستیان به سرووشتی خۆیان بکړینه وه. به هه ر حال، دوینشه و
ئو کاته ی پئویست بوو په ته کان ببړم و پیکه وه گریتیان بدهم،
خراب ئه زیه تم دا و ناهه قیشی نییه.»

چاویکی به زهریادا گئیرا و دهرکی بهو تهنیایی و ههژمهته کرد
 که سهراپای داگرتووه، وهلی هیشتا چهند ترووسکه
 پرووناکییهکی له قوولایی ئاوکهدا بهدی دهکرد. ههروهها
 چاوی له پهته بهروهپیش کشاوهکه و شهپوله کهکانیش بوو،
 ههروهها گهواله ههورهکان که ئاماژهیان به کهوتنی بای
 بازرگانی دهدا. سهرنجیکی پیشهوهی دا و پۆلیک قازی کینویی
 بیینی که ئاسمانیان تهنیبوو، پهیتاپهیتا ون دهبوون و دووباره
 دهردهکهوتنهوه و باش دهیزانی که مروڤ له زهریادا ههرگیز
 تهنیا ناکهویت.

بیری لهوه دهکردهوه که چون ههندیک کهس ناویزن له بهلهمه
 بچوکهکانیاندا بهرهو پانتایی زهریا بهپئی بکهون و ږوخ جی
 بهیئن. راسته لهو مانگانهدا که کهشوههوا خهلهتیتهر و نهسازه
 لهسه رهقن و کاریکی باش دهکهن، وهلی ههنوکه ئهو
 دۆخانهمان تیپهپاندووه و پیمان ناوهته مانگی گهردهلول و
 زریانوه. ئیدی ئهو کاتانهشی که هیچ گهردهلولیک له گۆرپیدا
 نای، ئهوا کهشوههواي ئهم مانگه دهیسته خوشترین و
 دلپښترین کهشی سال. خو گهر گهردهلولیک له ئارادا بیت
 پیشهوخته و بهر له چهند ږوژیک به نیشانهکانی ئاسماندا
 دهتوانی پیشبینی بکهی، ههلبهت گهر له زهریادا بی. جا
 ههلیدایی و له بهخۆیهوه گوئی: «ئهو ان له کهنارهکانهوه
 نیشانهکان نابین، چونکه نازانن له چی بهوان! لیرهدا با
 ئهوهش له بیر نهکهین، ئهو گهواله ههورانهی له کهنارهوه
 سهیریان دهکهی هه مان پهنگ و شیوهیان نییه، کاتیک له
 زهریاوه تهماشایان دهکهی، وهلی ههنوکه هیچ گهردهلولی
 له ئارادا نییه.»

که میک له ناسمان ورد بووه و سهرنجی شو په له هورانه ی دا که چین چین وهک نایس کریم له سر بهک هالنیشتبون، که میک بهرتر و له سرووی توانیشه وه، شو ریشه وه هورانه ی به دی کرد که سریان له کهشکه لانی ناسمانی بهرزی تهیلول دده. دواتر به دهنکی بهرزی گوتی:

- شنه یکی چنده فینکه، شم کهشه زور بق من له بارتره وهک بق تو ته ی ماسی!

دهستی چهپی هروهک خوی کفت بوو و بیمار بوو، وهلی بهر بهر خه ریکبوو دهکرایه وه. بیرى کرده وه: «رقم له کفتبونى ماسولکه کانه، چونکه یه کیکه له فرتوفیه بیناناکانی جهسته. یان بیر بگوه چنده شهرمه زاریه کاتی مرؤف به هوی خوراکینکی پیسه وه گده ی تیک ده چی و تووشی سکچوونیکى پتومنی ده بی و له بهردهم شو عاله مه دا ده پشیته وه.» به لام که شهنگبون، به چاوینکی سووکه وه ته ماشای ده کرد، وهک شتیک که مرؤف پتی ته ریق ده بیته وه و ده شکیت، به تایهت شو کاتانه ی ته نیایه.

له دلی خویدا گوتی: «گر کوره کم له گهل بووایه، که میک دهستی راده وه شاندم و باسکی بز ده شتلام. وهلی له وهی ناو، هر خوی چاک ده بیته وه، قابيله بز کوئ ده چی!» به دهستی راستی و بهر له وهی سهرنجی گورانکاری پینچکى ثاوه که بدات، ههستی به باریکی تازه کرد له قورسای په ته که دا. دواتر کاتی به سر په ته که دا چه میه وه و دهستی چهپی قایم و خیرا کیشا به رانیدا، سهرنجی دا ورده ورده په ته که دیته وه سهری.

هاواری کرد: «ئەو تا دیتە سەرەوه، دەی دەستەک! دەی نکات
لن دەکم!»

بە شینیی پەتەکە هاتە سەرەوه، پووی ئاوەکە کرایەوه، وەک
ئەوی ئوقیانوسەکە فوو بکات و بە ھەموو گۆپی خۆیەوه
پال بە شتیکەوہ بنیت. ماسییەکە دەرپەپی، چ دەرپەپینیک!
دوورودریژ، دھتگوت ھەرگیز کوتایی نایەت. لە ھەر چوار لای
جەستەییەوہ ئاو دھچۆرا و لە بەرتیشکی خۆردا دەبریسکایەوہ.
سەر و پشتی رەنگیکی وەنەوشەیی توخیان ھەبوو، ھیلە
پانەکانی لاکانیشی، کە جەستەیان نەخشانەبوو، شینیکی کال
بوون. رەمەکی قەپۆزی ئەندازەیی رینگیکی بەیسبۆل درێژبوو
و، وەک نووکی شەمشیریش تیژ و برند. ماسییەکە بە تەواوی
لە ئاوەکە دەرپەپی، جا وەک مەلەوانیکی لەشسووک و
چاپووک، نەرم خۆی بەناو ئاوەکەدا کردەوہ. پیرەمێرد کلکە
دریژە داسناساکەیی بینی کە چووہوہ ژیر ئاوەکە و، پەتەکەش
وەک پیشووتر بە شوینیدا کیش کرایەوہ. پیرەمێردەکە گوتی:
«خۆ دوو پین لە بەلەمەکە درێژترە!»

خیرا بە شوین خۆیدا پەتەکی رادەکیشا و ماسییەکە ھیچ
ئاسەواریکی شلەزان و ترسی پیوہ دیار نەبوو. بە ھەردوو
دەستی ھەولی دا پەتەکە توند رابکێشیت و نەبیته ھۆی ترازانی
قولاپەکە. باش دەیزانی ئەگەر بە یەک گۆژم راینەکێشیت و
جوولەیی ماسییەکە پەک نەخات، ئەوا ماسییەکە ھەمووی بۆ
ئاوہژوو دھکات. بە خۆی گوت: «ماسییەکی گەورە، ھەر
دەبن ببەزینم. نابێ رینگە بدەم وەخۆی بکەوینتەر، ئێ
ھیچیشی لە دەست نایەت گەر تیی تەقینێ و رابکا. گەر لەجینی
ئەو بووما، یەکی بۆ دەردەچووم تا شتیکم دەپساند و

قوتار دهبووم، وهلی سوپاس بۆ خوا که به قهه ئیمه‌ی مرقوف،
که ده‌یانکۆژین، ژیر نین. هه‌رچه‌نده ئه‌وان زۆر له ئیمه جوامیر
و به‌تواناتریشن.»

پیره‌مێرده‌که له ژیانیدا چه‌ندین ماسیی گه‌وره‌ی بینییوون.
زۆربه‌ی زۆریان هه‌زار په‌تل زیاتر بوون و دووان له‌وانه‌شی
له‌وه‌وپیش پاوکردبوون، وه‌لن به‌ ته‌نیا نا. که‌چی ئه‌وه‌تا ئیسته
ته‌نیا و دوور له‌ که‌نار و زه‌وییه‌که‌نه‌وه، گیرۆده‌ی ماسیه‌که
بووه که به‌ ته‌مه‌نی نه‌ ماسیه‌کی هینده‌ گه‌وره‌ی به‌ چاوی
خۆی بینییوو، نه‌ پۆژیک له‌ پۆژان له‌ ده‌می یه‌کیکه‌وه
بیستبووی. سه‌رباری ئه‌مانه‌ش، ده‌ستی هیشتا هه‌روه‌ک
چه‌رنوکی بازنیکی له‌نیچه‌رگیربوو گرمۆله‌ بووبوو. بیری
کرده‌وه: «قایله‌ ده‌گا به‌ کوئ ئه‌م کفتی‌بونه‌ی ده‌ستم، هه‌ر
ته‌واو ده‌بن. دلنایام چاک ده‌بیته‌وه تا یارمه‌تی ده‌ستی راستم
بدا. راستیه‌که‌ی سێ شت هه‌ن که وه‌ک برا وان: ماسیه‌که‌ و
ده‌سته‌کانی من. ئه‌ری، هه‌ر ده‌بن بکریته‌وه! چونکه‌ شووره‌یه
بۆ ده‌ستیکی وه‌ها که‌ گفت بێ. ئه‌وه‌تا ماسیه‌که‌ش هینواش
بووه‌وه و گه‌رایه‌وه سه‌ر خیراییه‌که‌ی جارانی.»

پیره‌مێرد بیری کرده‌وه: «تۆ بۆچی فرته‌ی کرده‌ ده‌ری؟
په‌نگه‌ بۆ ئه‌وه‌ بووین که‌ شانوشکۆی خۆیم نیشان بدا.
به‌هه‌رحال ئیسته‌ ده‌زانم که‌ چه‌نده‌ که‌ته‌یه. خۆزگه‌ ده‌متوانی
منیش پیشانی بده‌م که‌ چ پیاویکی به‌ شانوشه‌وکه‌ت و ئازام،
وه‌لن ئه‌وکه‌ت ده‌سته‌ کفتی‌بووه‌که‌می ده‌دی. هه‌رچه‌ونی بێ با
هه‌ر وابزانن من زۆر له‌وه‌ جه‌ربه‌زه‌ و به‌شکو‌ترم که‌
ده‌رده‌که‌وم، به‌و جه‌وره‌ هه‌ر به‌ راستی ده‌بمه‌ ئه‌و که‌سه‌ی که‌
وینای کردووه‌.» به‌رده‌وامیی به‌ بیرکردنه‌وه‌کانی دا: «خۆزگه‌

به خوزگای خوا من ماسی بوومایه. سهراپای لهشی بههیز و
توکمهیه، کهچی من بی له وره بهرزی و ژیری هیچ شتیکی دی
شک نابهم.»

پالی دا به تختهی بهله مه که وه و پشوودریژانه بهرگی
چهره سهری و نازاره کانی گرت. ماسیه کهش یه کراست ملی
دهنا و بهله مه کهش به شینهیی به سهرا ناوه تاریکه که دا پنی
ده کرد. زه ریا له ژیر کاریکه ری بای پوژمه لاتدا که میک
هه لچوو و دهه و نیوه پوژ دهستی پیره میرده که چاک بووه وه.

«هه والیکی ناخوش هو ماسیه که!» نه می گوت و په ته کی
گواسته وه بۆ گوونیه کهی سهرا شانی. و پرای نازار و
مهینه تیه کانی، کهچی ههستی به ناسووده یه که ده کرد و، به
هیچ جزریک دانی به هه بوونی نازاردا نه دهنا. پاشان گوتی:

- من که سیتی خواناس نیم، وهلی گه نه ماسیه پاو بگه،
نهوا ویردی باوه مان و مریم ده جار ده خوینم. ته نها نه وهش
نا، سویند بی گهراوی بگه، نهوا بچه سهرا مهزاری
مریم می پاکیزه، با نه مه یان نه زر بی له سهرا.

به م جزره دهستی کرد به خویندنی ویرده کانی، هه ندی
جاریش ماندوویه تی زوری بۆ دههینا و وشه کانی بیر
ده چوونه وه، جا زور خیرا و به شیوه یه کی خویه خۆ
ده یگوتنه وه. له بهر خویه وه ده یگوت: «سلوت لئ بی نهی
مریم له ویردی باوه مان زور ناسانتتر دینه سهرا زار و
خوشتیشه.»

«درو بۆ تو نهی مریم، نهی لیوانلینو له پیروزی، خوا
له که لندایه، تو له نینو هه موو ئافره تانی جیهاندا پیروزی، عیسا

مه‌سیحی نۆبه‌ره‌ی ناو سکیشته‌ مو باره‌که. ئه‌ی مریه‌می پیروز،
نزا بق ئیمه‌ی گونا به‌بار بکه له ئیستادا و، هه‌روه‌ها کاتی
سه‌ره‌مه‌رگیشمان. ئامین!» پاشان ئه‌مه‌ی بق زیاده‌کرد: «ئه‌ی
مریه‌می پاکیزه، نزا‌ی مه‌رگی ئه‌م ماسیه‌ش بکه، که‌رچی
ماسیه‌کی ئیجگار نازداریشه.»

هه‌ر که وێرده‌کانی ته‌واو کردن، هه‌ستی کرد حالی باشتر
بووه. که‌رچی نازاره‌کانی زیادیان کردبوو و که‌میان نه‌کردبوو!
به‌سه‌ر ته‌خته‌ی پیتشکۆی به‌له‌مه‌که‌دا چه‌میه‌وه و که‌وته
جوولانه‌نی په‌نجه‌کانی ده‌ستی چه‌پی. هه‌رچه‌نده
سووک‌شه‌مالیک هه‌لی کردبوو، وه‌لی خۆر هه‌ر گه‌رم و به‌تین
ده‌یجۆشاند.

پیره‌مێرده‌که‌ گوتی: «باشتر وایه‌ ئه‌و په‌ته‌ کورته‌ی پشت‌وه‌ی
به‌له‌مه‌که‌ چه‌شه‌ بکه‌مه‌وه و بیه‌اویمه‌ ناو ئاوه‌که‌وه، چونکه‌ کن
نالی ماسیه‌که‌ شه‌ویکی دیکه‌ش نامێنێته‌وه! ئه‌وسا دووباره
ناچار ده‌بن شتیگ بخۆم و چه‌ند قومن ئاوی که‌میش له
شووشه‌که‌دا ماوه. له‌و به‌روایه‌دام که‌ له‌م شوینه‌دا جگه‌ له
دۆلفین هیچ شتیکی دی به‌ قولا په‌وه‌ نابن، وه‌لن په‌نگه‌ که‌ر
گۆشته‌که‌ی به‌ تازه‌یی بخۆم ئه‌وا به‌و جۆره‌ش ناخۆش نه‌بن.
خۆزگه‌ ئه‌مشه‌و بالنده‌ماسیه‌که‌ ده‌که‌وته‌ نیو به‌له‌مه‌که‌وه، وه‌لی
کیشه‌ ئه‌وه‌یه‌ هیچ رووناکیه‌کم پێ نییه‌ تا به‌شه‌واره‌یان بخه‌م.
گۆشته‌ی بالنده‌ماسی که‌لێک خۆش‌قوت و به‌له‌زه‌ته‌ و پیویست
ناکا له‌ تیشی بکه‌ی. ئیسته‌ ده‌بن هه‌موو توانا و گه‌رووتینی
جه‌سته‌م به‌پاریزم. ئاخ‌ر یا مه‌سیح! من نه‌مه‌دزانی به‌و راده‌یه
که‌وره‌یه.»

پاشان گوتی: «له گهل نه وه شدا، بهو هموو مه زنی و
جوامیرییه شیوه، هر بۆری ده دهه^۱!»

بیری کرده وه: «هر چه نه مه نادا پیره وهرانه یه، وه لی نیشانی
ده دهه که مرفه چ کاریکی پین ده کړی و، توانای بهرگه گرتنی
چ حه ژمهت و چه ره سه رییه کی هیه.» دواتر گوتی: «خو به
کوړه که م گوت که پیره میردیکي نا ئاسایم، ئیسته کاتییه تی که
راستی قسه که م سه لمینم.» وهک بلینت نه وه هزاران جار
سه لماندنای پیشووتری، هیچ گرنگییه کی نه وتوی نه بیت،
چونکه نه وه تا هه نوکه ده یه وی دووباره پشتراستی بکاته وه.
هر راو و چوونه پانتایی زه ریایه ک بو نه وه نه موونیکي نو
بو، نه وه ده مانی که سه رقالی کار ده بو، بیری له پوژانی
را بردو نه ده کرده وه.

له دلی خویدا گوتی: «خوژگه که من ده نووست، تا منیش
سه رخه ویک بشکینم و خهون به شیره کانه وه ببینم.» داخو
بۆچی شیره کان تاکه یادگارییه کی گرنگن که لای ماونه ته وه؟
به خوی گوت: «بیر مه که ره وه پیره میرد، بو خوت له سه ره نه وه
ته خته یه وچانیک بده و میشکی خوت به هیچه وه ماندوو مه که.
نه وه تا ماسییه که هینده له توانایدا هیه هه ول ده دا، تویش
چاویک له و بکه و تا ده توانی هه ول بده.»

دواینیوه پۆیه و به له مه کهش وهک خوی، هیواش و راست
به سه ره ئاوه که دا پین ده کات. هه نوکه شنه بای پوژه لات
یارمه تییه کی ده دا له پالتانی به له مه که دا و، به م جوړه ش

^۱ بۆردان: به زاندن: زه بوونکردن.

پیره‌میزد هندی‌هندی ږی ده‌کرد و نازاری په‌ته‌ک‌ی سر
شانیشی که‌من له لا سوو‌کتر بو‌وبو.

س‌روه‌ختانی ئی‌واره، په‌ته‌که دو‌وباره ده‌هاته‌وه س‌ه‌رئ.
ماسی‌یه‌که‌ش له قو‌ولاییه‌کی که‌متردا ده‌ینا‌زوو، تیش‌کی خ‌ور له
باس‌ک و شانی چه‌پ و پشتی پیره‌میزده‌ک‌ی ده‌دا، به‌مه‌دا
زانی ماسی‌یه‌که‌ ږوی کردو‌وه‌ته با‌کو‌وری خ‌وره‌لات.

له‌به‌ر نه‌وه‌ی ماسی‌یه‌ک‌ی جاریک دیت‌بوو، ئی‌سته ده‌یتوانی
بی‌هین‌ته پش‌چاوی که‌ چ‌ون به‌ په‌ره م‌وره‌کانی سنگی‌ه‌وه، که
وه‌ک بال بلا‌وی کرد‌بو‌ونه‌وه و به‌ کل‌که درین‌ژه گ‌وره‌ک‌ی،
تاریکی زه‌ریا ش‌ق ده‌کات. له به‌رخ‌ویه‌وه گوتی: «خ‌وز‌گ
ده‌م‌زانی تا چ‌ مه‌ودایه‌ک توانای بیننی مه‌یه له‌و قو‌ولاییه‌دا؟
چاوی گ‌وره و تیز‌بینه، گیان‌داری دیکه به‌و چاوه ب‌چو‌ر‌کانه‌وه
باش بینن، ده‌بن نه‌و چ‌نده بینای تیز‌بن! س‌رده‌مانیک منیش
تیز‌بن بو‌وم و له تاریک‌یدا باش ږیم ده‌کرد، مه‌به‌ستم
چه‌ره‌تاریکی نیه. با بلیم وه‌ک پش‌یله‌یه‌ک ده‌میینی.»

جو‌ولاندنی به‌رده‌وامی په‌نجه‌کانی له به‌رتیش‌کی خ‌وردا، وای
کرد که‌شه‌نگ‌بو‌ونه‌ک‌ی له ک‌ول بینته‌وه، به‌م ج‌وره‌ش ده‌یتوانی
باریکی قورستر ب‌خاته س‌ه‌ر نه‌و ده‌سته‌ی. جا که‌وته ته‌قاندنی
ماس‌لوکه‌کانی پشتی، تا نازاری په‌ته‌که که‌میک ب‌ره‌وین‌ته‌وه. به
ده‌نگ‌کی به‌رز گوتی:

- گ‌ه‌ر تا ئی‌سته ماندو‌و نه‌بو‌ویی ماسی‌یه‌که، مانای وایه ز‌ور
س‌ه‌یروسه‌مه‌ره‌ی!

ته‌واو شه‌که‌ت بو‌وبو و ده‌شیزانی که‌ شه‌و هینده‌ی نه‌ماوه
داینت، هر ب‌ویه ه‌ولی دا بیر له شتانیکی جیا‌واز ب‌کاته‌وه.

بیری له یارییه بههیزهکانی بهیسبول دهکردهوه، دهیزانی که یانکیهکانی نیویورک و پلنگهکانی دیترویدیش پووبهپووی پهکدی دهبنهوه. له بیری خزیدا گوتی: «ئوه پووی دووهمیش فت و هیچ نهجامیکی یارییهکم نهزانی. وهلی دهبنی بروام بههیز بڼی و گومانم له مهزنی و توانای دی ماگیو نهبنی، که ههموو کارهکان به باشترین شیوه نهجام ددها، ویرای ئهو نازارهشی که بههزی دهرپوقینی ئیسکی پاژنهیهوه تووشی بووه.»

له خزی پرسی: «وهلی دهرپوقینی ئیسک چییه؟^۱ ئیمه ههرگیز تووشی نهبووین. دهبنی هیندهی چوونی دپکی قولهپنی کهلهشیریک له کاتی شهپرکردنیاندا به یهکیکی تردها، به بازار بن؟ ناچیته شهقلهوه پووی له پوژان تووشی ئهوه دهرده بېم، یا چاوینکم لهدهست بدهم، یاخود ههردووکیان و هیشقاش وهک کهلهشیریکی جهنگهرا^۲ن بهردهوام بڼ له شهپ! مرؤف ههر هیچ نییه له چاو ههندي بالنده و گیانداري درندهدا. گهر بهدهست من بووایه، ئهوا دهمویست ئهوه مارلینه گهرهیه بام، که له قوولایی ئهوه زه ریا تاریکهدا مهله دهکا.» دواتر به دهنگی بهرز گوتی:

- ههلبهت گهر قرشهکان وهدهر نهکون، چون گهر سهروسهکوتیان پهیدا بېڼ، ئهوه مهگهر بهس خوا بڼ به فریای ههردووکهمانهوه!

Un espuela de hueso^۱

^۲ جهنگهرا: شهپانی

بیری کرده‌وه: «تو بلینی دی ماگیوی مه‌زن به‌قده من به‌رگه بگری و بتوانی له‌گه‌ل ئه‌م ماسییه‌دا هه‌لبکا؟ لارییم نییه ده‌توانی و به‌زیادیشه‌وه، چونکه ئه‌و له‌تافی لای و تروپکی توانای خۆیدا‌یه. جگه له‌مه‌ش، باوکی ماسیگر بووه. خۆزگه ده‌زمانی ئه‌و ده‌رپۆقینی ئیسکی پاژنه‌یه‌ی نازاری زۆره‌ یان که‌م؟»

به‌ده‌نگینی به‌رز گوتی:

- من چوو‌زانم، خۆ قه‌ت تووشی نه‌بووم تا بزنام.

خۆر به‌ره‌و ئاوابوون ده‌چوو، بۆ ئه‌وه‌ی وره‌ی خۆی به‌رز بکاته‌وه، ئه‌و پۆژه‌ی هه‌ینایه‌وه یاد خۆی که له‌یه‌کیک له‌گازینۆکانی کاسابلانکا یاری ده‌ستشکاننده‌وه‌ی له‌گه‌ل ره‌شیکی خه‌لکی سیانفۆگوس کردبوو، که ئه‌وکات به‌هه‌زترین و که‌له‌گه‌تترین پیاوی به‌نده‌ره‌که بوو. شه‌و و پۆژیکی ره‌به‌ق ئانیشکیان دادابوو سه‌ر ئه‌و خه‌تی ته‌باشیره‌ی له‌سه‌ر میزه‌که کیشرا‌بوو، مه‌چه‌کیان پێک و پاست و په‌نجه‌کانیان توند له‌یه‌ک‌دیه‌وه ئالاندبوون. هه‌ر یه‌کیکیان له‌جینی خۆیه‌وه هه‌ول و ته‌قه‌للای ده‌دا که مه‌چه‌کی به‌رانبه‌ره‌که‌ی بنووشتیینه‌وه و له‌رووی میزه‌که‌ی بدات. بازاری گه‌ره‌و گه‌رم بوو و له‌ژێر پۆشنایی چرا نه‌وتیه‌که‌دا خه‌لکی به‌هه‌له‌داوان خۆیان به‌ژووریدا ده‌کرد و ده‌هاته‌ ده‌ره‌وه، ئه‌میش له‌مه‌چه‌ک و رووخساری ره‌شه‌که‌ی ده‌روانی. پاش هه‌شت کاتژمیری یه‌که‌م، ئه‌و ناو‌بژیوانانه‌ی که بۆ چاودێری یارییه‌که دانرا‌بوون هه‌موو چوار سه‌عات جاریک نۆبه‌تی ئیشکرتنیان ده‌گورپی، تا که‌مێک پشوو بده‌ن و سه‌رخه‌ویک بشکێنن. خوێن زایه‌ ژێر

نینۆکی هەردووکیان، چاویان بربوووه چاوی به کتر و له مه چهک و باسکی به کدی ورد ده بوونه وه. گره وکه رانیش هه فرکه فرکیان بوو، له سه ر کورسییه به رزه کان پالیان به دیواره که وه ده دا و چاودیزی یارییه که یان ده کرد. دیواره کان تهخته بوون و به شینیکی کال بویه کرابوون، پووناکی چراکانیش سینییه ری دوو یاریزانه که یان به سه ریانه وه دهنه خشان. سینییه ری په شه که زل و قفۆر به دهم که مه کردنی شنه با به گهری چراکه، به سه ر پووی دیواره که وه ده هات و ده چوو.

به درێژیی شه، سه رکه وتن له نیتوان هه ردووکیاندا که مهی ده کرد و جارێک به لای نه دا ده هات، جارێک به لای نه دا. خه لکه که برێک له شه رایان دا به زنجیه که و جگه ره یه کیان بۆ داگیرساند. پاش خواردنه وهی شه رابه که، هه رچی گوپوتینی هه بوو خسته گه ر و توانی دهستی پیره میرده که، که به دلناییه وه نه و ساکه پیره میرد نه بوو، به لکو سانتیاگری پاله وان «el campeón»، سی ئینج بنووشتی نه ته وه. وه لی نه م زۆرکردن و خۆ گیفکردنه وه یه نه و نه دهی نه خایاند و پیره میرده که دهستی هتایه وه هه مان ناستی جارانی. دروست له و ساته دا، ده یزانی که نه م پیاوه په شه له شولار به هیزه ده به زینیت.

به ره به یان و نه و ده مهی گره وکه ران داوایان ده کرد که یارییه که به یه کسانی داوی بیت، ناو بژیوانه کان سه ریان با دا و له پهر پیره میرده که هه رچی توانایه ک له جهستهیدا هه بوو خسته گه ر، به ره به ره دهستی په شهی نووشتانده وه تا سه رنه نجام ته ختی سه ر میزه که ی کرد. یارییه که سه رله به یانی

پوژی یه کشه ممه دهستی پتکرد و به ره به یانی پوژی
دووشه ممه کوتایی هات. زۆرینک له گره و که ران داوای
یه کسانیان کرد، چونکه ده بوو بچن به دهم نیش و کاریانه وه،
فهرده شه که رکان بگوازنه وه، یا خود به ره و کارگهی خه لروزی
ماقاتا بکه ونه پئ. نه گینا هه مووان هه زیان ده کرد تا دواچرکه
بینهری مملانیکه بن، وهلی هه رچۆنیک بینت پیره میرده که، بهر
له وهی نهوان بلاوهی لی بکه، یارییه که ی به بهرزه وهندی
خوی کوتایی بن هیتا.

دوا به دوا ی پرو دوا مه که و پاش ماوه یه کی که، خه لکی نازناوی
پاله وانیان به سه ر سانتیا گودا بری. به هار هات و یارییه کی
تۆله سه ندنه وه سازدرا، وهلی بازاری گره و کردن که ساس بوو،
پیره میرده که زۆر به ئاسانی یارییه که ی برده وه، چونکه هه ره له
سینفیکوس و له یه که م یارییاندا وهی ره شه که ی
پوو خاند بوو. پاش نه مانه چهند یارییه کی دیکه شی کرد و،
نه مجا به یه کجاری وازی هیتا. دلنیا بوو که س شان له شانی
نادات و هه ره که سینک پوو به پوو ی بیه وه ته ختی ده کات، وهلی
ده کرا نه مه زیان به دهستی راستی بکه یه نیت و کاریگه ری
له سه ر راوه ماسیه که ی دابنیت. هه ولی دا چهند یارییه کی
هه لسه نگیتنه رانه به دهستی چه ی بکات، به لام دهستی چه ی
هه رده م خیا نه تکار و شووم بوو و پیره میرده که ش لی
پانه ده بینن.

بیری کرده وه و گوتی: «ئیهسته خۆره تاوه که باش باش نه رمی
ده کاته وه، مه گر سه ر ماوسۆله ی شه و په کی بخا، نه گینا بن
له وه نابن هه رگیز گفت ببیهته وه. خۆزگه ده مزانی، نه مشه و چ
شتی چاوه ریمه؟»

فرۆکه‌یه‌ک به‌سه‌ر سه‌ریدا به‌ره‌و میامی رهد بوو، بینیی که
سینه‌ره‌که‌ی پۆلنیک له‌ بالنده‌ماسیی ترساند.

ئینجا گوتی: «بۆی هه‌یه‌ له‌نیو ئهم بالنده‌ماسیانه‌دا دۆلفینیش
هه‌بێ.» که‌مینک په‌ته‌که‌ی راگیشا تا بزانی ده‌توانیت برینکی
هه‌لبکاته‌وه‌، وه‌لێ بیه‌ووده‌ بوو، هه‌ر که‌ زانیی خه‌ریکه‌ له
گرژی و له‌رزیندا په‌ته‌که‌ ده‌پسێ، ده‌ستی لێ هه‌لگرت.
به‌له‌مه‌که‌ به‌کاووه‌خۆ پرسی ده‌کرد و پیره‌مینرده‌که‌ش چاوی
بریبوووه‌ فرۆکه‌که‌ تاکوو ون بوو. له‌ دلی خۆیدا گوتی: «په‌نگه‌
سواربوونی فرۆکه‌ شتیکی ئینجگار سه‌یروسه‌مه‌ره‌ بێ، خۆزگه‌
ده‌مزانی زه‌ریا له‌و ئاسمانه‌ به‌رزوه‌ چون ده‌نوێنی؟ گومانی
تیئا نییه‌ گه‌ر زۆر به‌رز نه‌بنه‌وه‌، ماسیه‌که‌ ده‌بین. ئای چه‌نده
ئاواته‌خوازم که‌ له‌ به‌رزیی سه‌د بالاوه‌، به‌ هیواشی بفرم و
چار له‌ ماسیه‌که‌م بکه‌م. کاتی خۆی که‌ له‌ به‌له‌می راوکردنی
کیسه‌لدا کارم ده‌کرد، ده‌چوومه‌ سه‌ر ستوونی چارۆکه‌که‌ و
رینک ده‌وه‌ستام، جا له‌و به‌رزاییه‌ که‌مه‌شه‌وه‌ چاویکم به‌
زه‌ریادا ده‌گه‌ی‌را و شتانیکی زۆرم ده‌بینین. له‌و به‌رزاییه‌وه‌
دۆلفینه‌کان زینده‌ سه‌ه‌وزگار ده‌چوونه‌وه‌، په‌ر و خالی
ئه‌رخه‌وانی و پینکرای په‌وه‌ ماسیه‌کانت ده‌دیت. سه‌ر له‌وه
ده‌رناکه‌م بۆچی ئه‌و ماسیه‌ تیزپه‌وه‌انی له‌ چینه‌ تاریکه‌کاندا
مه‌له‌ ده‌ک‌ن پش‌تیان ئه‌رخه‌وانیه‌، یان په‌ر و خاله‌کانیان؟
دۆلفینه‌کان بۆیه‌ سه‌ه‌وز ده‌نوێنن، چونکه‌ خۆیان په‌نگیان
ئالتوونیه‌، وه‌لێ هه‌ر که‌ برسیه‌تی ته‌نگی یان هه‌لچنی و که‌وته
راوکردن، هه‌یله‌ ئه‌رخه‌وانیه‌کان وه‌ک مارلینه‌کان له‌ لاکانییه‌وه
ده‌رده‌که‌ون. ده‌بێ چی ئهم هه‌یلانه‌ ده‌ربخا؟ توپه‌یی یاخود
تیزپه‌وه‌ی؟»

پیش نهوهی دنیا ته و او تاریک دابیت، کاتن به سهر ته و ژمه
 ناوه کاندو دوورگه یکه له گزوگیای سارگاسی هه لتوقیوی ته ی
 ده کرد، ده تگوت هر به راستی ئوقیانوس که و توه ته
 سهره تاتکنی دلداریی و نهوین له ژیر په رده یه کی زهر ددا.
 دؤلفینیک قولای په ته کورته که ی دواوه ی قوت دا و هر که له
 ناوه که ده رپه پری، بینیی که له بهر تیشکی خوره نیوه گیانه که دا،
 رهنگی هه روهک زیر دهریسکایه وه و له هه وادا نه مدیو و
 نه و دیوی ده کرد. له ترساندا جار دوا ی جار هه لده به زی و
 خوی ده کیشایه وه به پروی ناوه که دا. پیره میزد به ره و
 پشته وه ی به له مه که رۆشت و چوکی دادا، جا به دهستی
 راستی توند په ته نه ستوره که ی گرت و به دهستی چه پی
 رایکیشا و په ته هه لکراوه که ی زووزوو له ژیر پیی خاوسی
 چه پیدا مت ده کرد. له نه جامدا کیشی کرده ناو به له مه که وه و
 ماسییه که ش له ترساندا که و ته هه لبلوقین، پیره میزده که
 نووشتایه وه و ماسییه ئالتونیه خالخاله نه رخه وانییه که ی
 هه لگرت و خستییه سهر ته خته ی دواوه ی به له مه که. له تاو
 ئازاری قولایه که ی په پتا په پتا ده می داده پری و ویک ی
 ده هینایه وه. تنگه تاو و خیرا جهسته دریزکوله که ی و کلکی و
 سهری به به له مه که دا ددا، تاکو پیره میزده که کوته کیک ی
 سره واندو سهره ئالتونیه که ی، که میک هه لفرتا و جا جووله ی
 لی براو و خپ بوو.

پیره میزد قولایه که ی له ده می ماسییه که دهرهینا و دووباره
 چه شه ی ماسی سهر دینی پیوه کرده وه و هاویشته نیو زهریا.
 دواتر به کاوه خق به ره و پینشکوی به له مه که رۆشت، دهستی
 چه پی شووشت و به پانتوله که ی سهری. په ته بارکرانه که ی له

دهستی راستیه وه گواسته وه دهستی چهپی و بهدم
شوشتنی دهستی راستیه وه له خوری ده مه وئاو ابوونی نیو
ئوقیانوس ورد بووه وه و سهرنجیکی په ته درېژبو وه کی دا.
پاشان گوتی:

- هیچ نه گوراه و ههروهک خویه تی.

به وردبوونه وه له تپیه پینی ئاوی زه ریا به نیو په نجه کانیدا،
تییینی کرد که به شیوه یه کی به رچاو به له مه که خار بووه ته وه.
گوتی: «دلم پیم ده لی: سه وله کان به یه که وه گری بدم و له
دواوه ی به له مه که یان گیر بگم، بهم جوړه خیرایی ماسیه که
به شه ودا خاو ده که مه وه. وا بزانم به نیازه، نه مشه ویش
روژمان لن بکاته وه، منیش کیشه یه کم نییه!»

بیری کرده وه: «وا باشته ده دلفینه که له ت له ت بگم، بۆ نه وه ی
خوین له گۆشته که یدا بمیته ته وه. که میکی دی هه ر که
سه وله کانم به یه که وه گریدان، نه ویش له ت ده که م. ده لیم باشته
نییه له م کاتی خورئاو ابوونه دا سه رشاخ ی ماسیه که نه گرم و
هه روا به بیده نگیی وازی لن به ینم، چونکه خورئاو ابوون
کاتیک ی دژواره بۆ گشت ماسیه کان.»

دهستی بلند کرد تاکوو له هه وادا وشک ببیته وه، جا په ته که ی
تیوه ئالاند و نووشتایه وه به سه ر به له مه که دا و هینده ی پینی
کرا هلی بۆ له شه شه که ته که ی په خساند و ریگی دا به ره و
ته خته ی پیشکری به له مه که کیش بکریته، بهم جوړه ش
به له مه که بارینکی قورستری ده که وته سه ر. له بهر خویه وه
گوتی: «نا نا، ورده ورده خه ریکه فیزی کاره که ده بم، هیچ نه بن
به شیک ی. نه وه شم بیر نه چی له وه ته ی به قولاپه وه بووه، ده می

له هیچهوه نه داوه، نه مه سه ره پای نه وهی که ماسییه کی
 گه ورهیه و پنیوستی به بریکی زور له خوراک ههیه. من
 ماسییه کی تونم به تهواوی خوارد، سبهی دۆلفینه کهش
 دهخۆم. «پیره میزد به دۆلفینی دهگوت نۆرانر. جا به ره دهوامی
 داین: «رهنگه باشتربئی، پاش نه وهی ههلم دپی هه ندیکی لئ
 بخۆم. دهزانم که جوین و خواردنی له تونه که ناخۆشته،
 وهلی چارم ناچاره». به دهنگیکی بهرز له ماسییه کی پرسی:

- ماسییه که چۆنی؟ من زور باشم و دهستی چه پیشم نیسته
 باشته. به ششی نه مپۆ و سبهینیش خوراکم پنیه. به له مه که
 راکیشه ئهی ماسی، دهی راکیشه!

نه وهی راستی بیت نه وهنده له باریکی باشدا نه بوو که خۆی
 بانگه شهی بۆ دهکرد، چون ئازاری په ته کهی هشتی گه یشتبووه
 ترۆپک و له وه دابوو له پهلوپۆی بخات و هه ره نه مهش بوو بووه
 مایه ی ترس و نیگه رانی. له دلی خۆیدا گوتی: «پۆژگهلی زور
 له مه سهختتر و دژوارترم دیتون، دهستی راستم به سووکی
 برینداره و دهسته کهی تریشم کتیبوونه کهی نه ساوه. له
 هه مووی گرنگتر قاچه کانم هیچ زیانیکیان بهر نه که وترووه و
 ساغن. با نه وهش له ولاره بووهستی که به تهواوی جلهویم
 گرترووه و له هه موو خوراکیکم دوور خسترووه تهوه.»

تاریکی بالی به سه ره گهردووندا کیشا، له مانگی ئهیلولدا شهو
 زووتر دادیت. پالی دا به پیشکۆی به له مه کهوه و تا بۆی کرا،
 هه سایه وه. نه ستیره پیشهنگه کان به ئاسمانه وه ده ره کهوتن،
 ناوی رپگلی نه ده زانی، وهلی دیتبووی و ده زانی که میکی دی

گشت هاوړې دووره کانی تریشی هلدین و به ئاسماندا بلالو
دهښه وه. به دهنګیکې بهر ز گوتی:

- خو ماسییه که ش هاوړېمه. هرګیز له وه وپیش نه ماسییه کی
وام دیتوو، نه له دهمی یه کیکه وه بیستبووم باس بکړی، وه لی
هر ده بی بیکوژم. زور شادم که ناچار نیین نه ستیره کان
بکوژین!

له بهر خویه وه گوتی: «بیهینه پینشچاوی خوت گهر مروړف
ناچار بووایه هموو پوړی بچن مانگ بکوژی! گومانی تیدا
نییه مانگ دهموده ست پای ده کرد، وه لی ئی ئه گهر ناچار
بووایه بچن خور بکوژی؟ به راستی ئیمه بوونه وه هرګه لیکي
به به ختین.» هر که زانی ماسییه که هیچ شتیکی نییه بیخوات،
باریکي خهم و به زه بیپیدا هاتنه وه دایگرت، وه لی ئم
جهرگسووتان و غمه ریگر نه بوو له کوشتنی. بیري کرده وه:
«تو بلینی ئم ماسییه زگی چهند که س تیر بکا؟ پرسیاره که
ئوه به که ئه سلن ئو خه لکه شیاوی ئه وهن گوشته که ی
بخون؟ نه خیر، بی گومان نه خیر. که س شیاوی خواردنی ئم
ماسییه نییه پاش ئو هموو نه به ردی و جوامیرییه ی.»

له دلی خویدا گوتی: «من سهر لم شتانه دهرناکم، ئه وه ننده
ده زانم که زور خوشبه ختین که ناچار نیین دووی خور و
مانگ و نه ستیره کان بکوین. به شی ئیمه هر ئه مه یه، که له ناو
زه ریادا برا راسته قینه کانی خومان بکوژین. له ئیستادا ده بی
بیر له ریگه چاره یه ک بکه مه وه تا به له مه که ی پی خاو بکه مه وه.
ئهمش له خویدا لایه نی باش و خراپی مه یه. چونکه گهر
سوله کان گیر بکم ئوا بریکی زور په تم له کیس ده چن. خو

نهگريش به هه موو گوپوتينيه وه مل بنی و به له مه که کيش بکا
 نهوا نهگري هه به له دهستی بدهم. خاوکردنه وهی به له مه که له
 نازاره کانی من و نهویش کهم دهکاته وه و زامنی سه لامه تيمه،
 چونکه هينشتا ماسيه که به ته واری گوپی نه داوته بهر خوی.
 به هه رحال پيوسته دۆلفينه که هه لدرم نه کا بگنی و بۆن بکا،
 نه و جا شتيکيشی لى بخۆم تا به به هیزی بمينمه وه.»

«هه نووکه با کاتزميریکی تریش پشوو بدهم، جا له رېچکه و
 خيزایى ماسيه که دلنیا ده بمه وه، بهر له وهی بچه دواوهی
 به له مه که و بریار بدهم. له م سهروبه نه دا ده توانم ناگاداری
 رېره و هه موو نه و گرپانکاریانه بم که پوو ده دن. بېرۆکه ی
 سهوله کان فيلیکی چاکه، وه لى ئیسته پيوسته به وریایه وه له
 خه می سه لامه تیی خۆمدا بمينمه وه! چونکه ئه م مارلینه گه لى
 به هیزی و خۆراگره، قولا په کهم له سووچیکى ده میدا بینى، که
 توند دانى لى گیر کردبوو و ده می قه پات کردبوو، وه لى
 نازاری قولا پ له چاو برسپه تی و پوو به پوو نه وهی شتيک
 که تى ناگه ی، هه ر هيج نیه. پیره میزد! وازی لى بینه خه ریکی
 کاری خوی بن، تا نۆره ی تۆش دى.»

که م تا زۆر بۆ ماوه ی دوو کاتزميریک، که خوی پى و ابوو
 نه وهنده یه! پشوو ی دا، مانگ تا درهنگانی شه و ده ر نه ده که وت
 و نه مپش هيج رېگایه کی تری شک نه ده برد تا کاتی پى بزانیته.
 دواى نه وهش ئه م پشوو ته نها حه سانه وه یه کی کورت و
 پێژه یی بوو و تا کوو ئه م ساتهش هه ر باری گرانی په ته که ی
 به سه ر شانه وه بوو. ده سته پاستی گرت به پيشکوی
 به له مه که وه و به م جۆره به شیکى زۆری نه رکی کيشکردن و
 بهر په رچدان وه که ی خستبووه نه سته ی به له مه که. بېری

کرده‌وه: «چهنده باش ده‌بوو گەر شتی په‌ته‌کم ږاکیشایه،
وله‌ی نه‌وکات ماسییه‌که به ږاته‌کاندنې ده‌یقرتاند. پښوسته له
ږیسی جه‌سته‌مه‌وه هینزی ږاکیشانه‌کی که‌م بکه‌مه‌وه و
هرکاتیکیش پښوستی کرد نه‌وا به هر دوو ده‌ست په‌تی بډ
شل بکه‌م.»

به‌ده‌نگی به‌رز گوتی:

- وله‌ی هیچ نه‌نورستوی پیره‌میرد. نه‌وه شه‌و و ږوژیکه
توزقالیک خه‌و چیه‌به نه‌چروه‌ته چاوانته‌وه و، وا خه‌ریکه
ږوژیکې دیکه‌شی به دواډا دی و چاوه‌کانت بډ ساتیک لیک
نه‌ناون! مادام ماسییه‌که له‌سه‌رخویه، پښوسته ږینگ‌چاره‌یه‌ک
بدوزیت‌وه تا سه‌رخه‌وئ بشکینی. چونکه گەر که‌من نه‌نوی،
نه‌وا بیرت په‌رت ده‌بی و میشکت به سافی نامیتته‌وه.

بیری کرده‌وه: «میشکم سافه و زوړیش نه‌ک که‌م، هه‌روه‌ک
سافی و دره‌وشاوه‌یی برا نه‌ستیره‌کانم. وینرای نه‌مه‌ش، هر
ده‌بی که‌من بخوم، چونکه نه‌ستیره‌کان و مانگ و خوړیش
ده‌خون. تهنانه‌ت توقيانوسیش هندی کات ده‌خه‌وئ، نه‌و
ده‌مې هیچ ته‌وژمن نییه و بیده‌نگی و مه‌نگی بالی به‌سه‌ر
ږوی ناوه‌که‌یدا کیشاوه.»

همدیس بیری کرده‌وه: «بیرت نه‌چې پښوسته که‌من بخوی
ها! هرچیت کردووه، ږینگ‌یه‌کی سه‌لامه‌ت و بینکیشه
بدوزره‌وه تا چاره‌ی نه‌م په‌ته‌ی پی بکه‌ی. جا ده‌ستوربدیک
بکه و بچژه دواوه دولفینه‌کات ناماده بکه. بیروکه‌یه‌کی باش
نییه سه‌وله‌کان بیه‌ستی و خوشت بیتخه‌مانه لئی بخوی.» جا

له به رخویه ووه گوتی: «دهتوانم به سهر خه وه که مدا زال بېم،
وله لی کاریکې پر مه ترسیه.»

دهستی دادا و له سهر نه ژنډ پرووه دواوه ی به له مه که که وته
پې، بې نه ووه ی به هېچ لږنیک په ته که پابکینشیت. له دلی خویدا
گوتی: «دهشې ماسییه که ش نیوه نووستوویه ک بې، وله لی من
دهمه وې ش که ته ی نه وکی^۱ بگری و نه خه وې و تا سه ره مه رگ
نه و په ته پابکینشی!»

هر که که یشته دواوه ی به له مه که، ناوړې دایه وه و په ته که ی
به دهستی چه پې گرت، جا به دهستی راستینشی چه قوکه ی له
کیفه که ی ده رکینشا. له ژیر پوښنای نه ستیره دره وشاوه کاندا به
پوونی دولفینه که ی ده دیت. نووکی چه قوکه ی چه قانده سهری
و پابکینشایه به ردهم خزی، جا قاچیکې خسته سهری و
هینواش هینواش له سکیه وه تا چه ناگه هلی دې، دواتر
چه قوکه ی دانا و به دهستی راستی ناوسکی دولفینه که ی
ده رهینا و به ته وای خاوین و ناماده ی خواردنې کرد که ده ی
دولفینه که له ناو ده ستیدا لبق و خلیسک بوو، هلی دې و
بینی دوو بالنده ماسی تازه ی گوشتنی تیدایه، له په نای په که وه
خستنیه لایه که وه و پاشه پوکه ی توپدایه زه ریا و به شوین
خویدا و به سهر پرووی شاوه که وه هیلنکی فوسفوری جی
هیشته. دولفینه که ساردوسر بوو و، له ژیر پوښنای نه ستیره
که شه کاندا زه ریدباو ده بیناوند. پنی راستی نایه سهر سهری و
پینسته ی لایه کی دامالی، پاشان هلی گنپرایه وه و لایه که ی

^۱ نه وک: قورگ؛ بینه قاقا؛ بېن.

دیکه‌شی دامالی و له سهریه‌وه تا کلکی هرچی گوشتی پټوه
بوو کرتیه‌وه.

نيسکه‌په‌یکره‌کي هاويشته زه‌ريا و ورد بووه‌وه تا بزانت
داخو هيچ گيزه‌نيک له ناوه‌که‌دا هيه، که‌چی بن له پوچوونیکي
ميواشي پووناک هيچی دیکه‌ی به‌دی نه‌کرد. لای کرده‌وه و
دوولفینه‌کوه گرتبوونیه‌وه، پاشان چه‌قوکه‌ی خسته‌وه کیفه‌کي
و که‌پایه‌وه پیشکری به‌له‌مه‌که. به‌دهستی راستی دولفینه‌کي
ه‌لگرتبوو و له‌ژیر گوشار و قورسايی په‌ته‌که‌دا، پشني
پیره‌میزده‌که کووړ بوو‌بوو.

هر که‌گه‌یشته پیشکری به‌له‌مه‌که پارچه‌گوشته‌کي به‌سهر
ته‌خته‌که‌دا و دوو بالنده‌ماسییه‌کشي له‌په‌نایه‌وه دانان. جا
پالی به‌ته‌خته‌کوه‌دا و په‌ته‌کي گواسته‌وه لایه‌کي تری سهر
شانی و به‌دهستی چه‌پ توند گرتی. به‌سهر لایه‌کي به‌له‌مه‌که‌دا
چه‌مییه‌وه و دوو بالنده‌ماسییه‌کي پاک له‌ناوه‌که‌دا شووشت،
هارکات بډ نه‌وه‌ی مه‌زنده‌ی خیرایی ناوه‌که‌ش بکات. دهستی
چونکه پیسته‌ی دولفینه‌کي پټ دامالی‌بوو، به‌چه‌شني فوسفور
ده‌بریسکایه‌وه و، سه‌رنجی‌کي پټکردنی ناوه‌کي به‌ناو
په‌نجه‌کانیدا‌دا.

زه‌ريا که‌متر ه‌لجوو‌بوو و ماتیی پټوه دیار بوو، له‌پي دهستی
به‌ته‌خته‌ی به‌له‌مه‌که سهری و برېنک ورده فوسفوری پټوه
ه‌لوهری، پاشان به‌کاوه‌خو به‌ره‌ر دواوه‌ی به‌له‌مه‌که‌کوته
ږی، کوتی:

- یا نه وه تا زور شه که ته، یا دهحه سیته وه. ئیسته با دۆلفینه که بخۆم، که من ماندوو یه تیی جه ستم دهر بکم و سرخه ویکی بۆ بشکینم.

له ژیر ئاسمانی میخکو تکر او به ئه سستیره و تاریکی نووته کی شه ودا، تا ده هات هه و سارد تر ده بوو. نیوه ی پارچه گوشتیکی دۆلفینه که و یه کینک له بالنده ماسیه کانی خوارد، پاش نه وه ی ناو سکی دهره ی تا بوو و سه ری لیکرد بو وه. پاشان گوتی:

- بیر بکه ره وه ده بی چه ند به له زهت دهر چی، گهر دۆلفین بکولیت ئی! چه ند به ی تا م و خاویشه به کالی! له مه ودا دوو پی ناخمه به له مه وه تا که من خوی و لیمۆ له گه ل خۆمدا نه هینم.

بیری کرده وه: «گهر تو زقالی می شک له سه رمدا هه بو وایه هه له بت به در یژیایی پوژ ناوم به پینشکۆی به له مه که دا ده کرد، تا وشک بیه توه و شتی خویم ده سته کوئ. وه لی ئه و کات نه مه ده توانی دۆلفینه که راو بکم تا کاتی خۆر ئاوا بوون. به هه رحال، ئه مه نیشانه ی که مه ترخه میی منه، له گه ل ئه وه شدا هه موو گوشته که م جوویی و دلیشم تیک هه لئه هات.»

په له هه وره کان ئاسمانی پوژ هه لاتیان ته نیی، هه موو ئه و ئه سستیرانه یان په رده پۆش کردن که پیره میرده که یه ک به یه ک ده یناسین. له و ساته دا هه ستی کرد به دۆلکی قوولی هه وریندا گوزه ره که کات و، بایه که شی به ته وای خستبوو. پیره میرده که گوتی:

- دوو سنی پوژی تر، که شه وه وای تیک ده چی، وه لی بۆ ئه مشه و سبه ییش باش ده بی. ئیسته تا ماسیه که له سه رخ و هینمه، هه ول بده که من بخه وی پره میزد.

توند به دهسته راستی په‌ته‌که‌ی گرت، هه‌موو قورسایي له‌شی
 خسته سهر پیشکوی به‌له‌مه‌که و پانی توند خسته سهر
 دهستی راستی، پاشان په‌ته‌که‌ی له‌سهر شانی که‌میک هیتایه
 خورای و له‌ژیر دهستی چه‌پیدا متی کرد. به‌دهم بیرکردنه‌وه‌وه
 گوتی: «مادام په‌ته‌که به‌و جوړه توند کراوه، دهستی راستم
 توانای چله‌وگرتنی هه‌یه. خو‌گر نه‌و کاته‌ش که له‌گره‌می
 خ‌ودام کتوپر جووله‌یه‌ک بکا، نه‌وا به‌کس‌ری دهستی چه‌م
 به‌ناگام دینن. دلنیم نه‌مه باریکی گران ده‌بی له‌سهر دهستی
 راستم، وه‌لن کیشه‌ نییه، چونکه له‌میژه به‌نازار و مه‌ینه‌ت
 پاهاتووه. ته‌نانه‌ت گهر نیو کاتژمیر یان بیست خووله‌کیکیش
 بخوم، هه‌ر خراپ نییه.» به‌ره‌و پیش چه‌میوه‌وه و جه‌سته‌ی
 خوی گرموله‌ کرد تا به‌ره‌لستی قورسایي په‌ته‌که‌ی پښ بکات،
 هه‌موو کیشی له‌شی به‌سهر دهستی راستیدا دابوو. پاشان
 خوی لن‌که‌وت.

نهم جاره هیچ شیرینکی له‌خو‌نیدا نه‌بینی، به‌لکو په‌وه
 به‌رازیکی زه‌ریایی گه‌وره‌ی بیني که دريژیه‌که‌ی هه‌شت بو‌ده
 میل ده‌بوو. له‌وه‌رزی زاو‌زیدا بوون و به‌ره‌و ئاسمان
 ده‌رده‌په‌پښ به‌کس‌ری خویان ده‌کرده‌وه به‌همان نه‌و که‌لینه
 ناو‌دا که‌لنوه‌ی ده‌رپه‌پی‌بوون. بیني له‌سهر ته‌خته‌خو‌ه‌که‌ی
 له‌لادئ پاکشاه‌وه و بای ژوروو هه‌لی کرد‌بوو و له‌سهر‌مادا
 وه‌ک بی هه‌ل‌ده‌له‌رزی. ده‌ستی راستی سهر بو‌بو‌وو و
 میرووله‌ی ده‌کرد، چونکه له‌جینی بالیف خست‌بو‌ویه ژیر سهری.

پاشان که‌نارینکی دريژه‌وه‌بو‌وی زه‌رد و سهر‌گه‌له‌ی شیر‌ه‌کانی
 بیني که له‌به‌ره‌بیاندا به‌ره‌و پو‌خ داده‌گه‌را و هه‌موو نه‌وانه‌ی
 دیکه‌ش شو‌یني ده‌که‌وتن. له‌خو‌ه‌که‌یدا پیره‌مینرد چه‌ناگه‌ی

خسرتبوه سر اینواری به له مه که و له بیرکردنه وه دا
 بوچوبوو. که شتییه که ی له نگه ری گرت و سروهی فینکی
 دهمه وئیواران هلی کرد. ته و او که یفخوش بو و چاوه روانی
 ده کرد تا بزانی شیرزی دیکهش به دوا یاندا دین یان نا. مانگ
 ده میک بوو هله تپوو و به ناسمانه وه دهره وشایه وه، وه لی
 پیره میرده که پرخی خویکی قوولی لیدابوو و ماسییه کهش
 خاوخلیچکانه کیشی ده کرد. به له مه کهش له ته موتوالیدا ملی
 پنی گرتوو.

له پر دهستی راستی پاته کی و زرمه ی له ده موچاوی هه ستاند،
 په ته که خراپ دهستی راستی سووتانده وه و دهستی چه پیشی
 ته و او سر بووبوو و نه ده جولا. تا توانی به دهستی راست
 په ته که ی پراکش، وه لی په ته که له دهستی بهر بوو. دهستی
 چه پی خیرا فریای کهوت و گرتیه وه، جا به ره و دوا
 وهرچه رخی و په ته که به رده وام پشت و دهستی چه پی له یک
 کاتدا داده بری. هه موو قورساییه که کهوتبوه سر دهستی
 چه پی و په ته کهش بیره حمانه دایده بری. پیره میرده که ناوړی
 دایه وه تا ته ماشایه کی گلۆله په ته کان بکات، بینیی به ره به ره و
 ده کرینه وه. هر له و ساته دا مارلین به شله په یک پروی
 زهریای هه ژاند و دهره پی و به هه موو قورسای و که تیی
 له شیییه وه خوی به نیو ناوه که دا کرده وه، هینده ی پینه چوو
 که وته وه باز ره به سستی^۱ یک له دوا ی یک. ویرای نه و
 هه موو په ته ش که بزی شل کردیوو، که چی به له مه که ی تیژ
 ده ناژووت. نه مه با کیشکردنی پیره میرده کهش له ملاوه
 بوه ستیت، نه وه نده تووند گرتبوی له وه دابوو بقرتیت. له

^۱ بازرمهستن: دهرچونی گیتدار خیرا و بهیرتو.

دوابه دواى ئم كيشمه كيش و ململانيته دا، ماسيه زل و كه ته كه
پيره ميژدى به ده مدا خست و لووتى چه قيه گوشتى دلفينه كه.

به دم بير كردنه وهه گوتى: «پئويست به گله يى و بوله بؤل
ناكا، باش ده مزانى كه ئه مه ي لى ده كه ويته وه.» دواتر له
به رخويه وه گوتى: «كارىكى پى بكه باجى هه موو ئه مانه بدا،
توله ي هه مووى لى بستينه وه!»

له كاتى ده ره پينه كانيدا نه يده توانى بيبينيت، ته نها گوئى له
هاشو هووشى هه ژينى ئاو كه و داكشانه وهى بوو. په ته كه ش
خيزا و يه كبينه ده ستى داده بېرى و ده يسووتانده وه. هه ولى دا
شوينه ساغه كانى ده ستى به كار بهيئيت و نه يده هيشت په ته كه
به ره لى ده ستى بكه وئ يان په نجه كانى دا بېرى. له دلى خويدا
گوتى: «گر كور كه ليتره بووايه په ته كه ي ته ره ده كرد. به لى،
گر كور كه ليتره بووايه، گر ليتره بووايه!»

په ته كه هه ره ده كشا و ده كشا، وه لى ورده ورده هينواش
ده بووه وه و پيره ميژد ماسيه كه ي ناچار كرد بوو كه باجى هه
ئينجيكى په ته كه بدات. له پيشكوى به له مه كه سه رى هه لېرى و
تويژالى ئو گوشته ي سه رى كه به ده موچاويه وه نووسا بوو،
جا كه وته سه ر ئه ژنو و به هيمنى هه ستاويه وه سه ر پى.
به رده وام په ته كه ي به ره لا ده كرد، وه لى به شيويه كى خاوتر.
تا قاچى نه خسته سه ر، گزوله په ته كانى نه بينين، زانى هيشتاكه
به ريكي باش په تى زياده ي ماوه، ئيستنه له سه ر ماسيه كه يه كه
بارى گرانى يه كه به يه كى ئو په تانه ش هه لېگريت.

له به رخويه وه گوتى: «به لى، ئه وه تا زياد له دوانزه جار
هه لېه زى. بى گومان كيسه كانى پشتى پر كردوون له هه وا و

بەم جۆرەش ناتوانی بەرەو قوولایی داگەڕی و لەوی بە دەردی خۆیەو بەمەری، بە جۆری کە من نەتوانم بیهێنمە دەر. بێ گومان بەم نزیکانە دەکەوێتە خولخواردن، ئەوسا کاری راستەقینەی من دەست پێ دەکات و پەلکێشی ئەو شوینەی دەکەم کە مەبەستمە. داخو چ شتی وای لێ کردبێ ئاوا کتوپر دەهری بێن و راپەڕی؟ تۆ بلێی برسێیەتی زۆری بۆ هێتایی و ناویمیدی خستییە دلیەو؟ یان شتی لە تاریکیدا تۆقاندییی؟ دەشی لەپەر ترسابی، نازانم، پیشتر زۆر هێمن و لەسەر خو و چاوەتەرس بوو. سەیرە! «دواتر گوتی: «باشتر وایە ئەو پیرەپیاو تۆش بوێر بێ و لە خۆت رابییی. دووبارە جلەوێت گرتەو بەس حەیفی کە ناتوانی ئەو پەتەیی لە کیست چوو بیهێنیتەو، وەلێ هێندەیی پێناچی دەکەوێتە خولخواردن.»

پیرەمێردەکە بە دەستی چەپ و شانەکانی جلەوی پەتەکی گرتبوو. دانەوی و مشتیک ئاوی بە دەموچاویدا کرد، تا گۆشتی دۆلفینەکە لێ بکاتەو. هەر خەمی ئەوێ بوو بۆنی گۆشتەکە دلی تیک هەلەینیت و برشیتەو، چونکە ئەوکات تەواوی وزە و گۆرۆتینی جەستەیی لەدەست دەدات. کاتیک دەموچاوی پاک بوو، دەستی راستی لە ئاوە سوێرەکەدا شووشت و قەیریک لەنێویدا هێشتیەو و چاوی بڕیە یەکەمین دەزۆولە ڕووناکیی بەر لە گزنگ. بیری کردەو و گوتی: «ئێستاکە ڕووی کردووەتە ڕۆژەهلات. ئەمەش مانای وایە کە هێلاک بوو و خۆی بە دەم شەپۆلەکانەو داو. ئەوەندەشی پێناچی دەست دەکا بە سووپانەو و، ئەو دەم کاری من دەست پێدەکا.» پاش ئەوێ وەک پێویست دەستی لەناو ئاوەکە هێشتبوو، دەری هێنا و تەماشایەکی کرد و گوتی:

- نا نا، خراپ نیه. پیاو پیاو بن، نابن گوتی له ئیش و نازار
بن.

به پاریزه وه په ته کی گرت، نه وه که به یه کیسک له برینه
تازه کانی ده ستیدا بخشیت، جا خوی وه چه رخاند تا بتوانیت
له لایه کی به له مه که وه دهستی چه پیشی که منی له ئاوه که وه
بدات. پرووی قسه کانی کردنه دهستی چه پی و گوتی:

- نه کا پیت واین له خور! نه موه مو به لایه به سهردا هاتوه!
وهلی بز ساتیک لیم بز بووی و نه متوانی بتدورمه وه!

بیری کرده وه: «ئاخر بلن خواجه بز منیش به دوو دهستی
توکه و به هیزه وه له دایک نه بووم؟ په نگه هه مووی سووچی
خوم بن، چونکه به پنی پیویست مه شقم به و دهستم نه کرد،
وهلی خوا خوی ئاگاداره به شی ئوه دهرفته بی په رخسا تا
خوی توکه بکا. هه رچونن بن، خوا هه لئاگری ئه مشه و کاری
باشی پاپه راند، ته نها جاریکیش گفت بوو. خو گهر دووباره ی
بکاته وه، ئه وازی لی ده هینم په ته که جوان جوان دایبیری و
خه لتانی خوینی بکا.»

کاتن ئه مه ی به بیردا هات، زانیی که میشکی ساف نه بووه و
پیویسته بریکی تر له گوشتی دوفینه که بخوات.

- وهلی چی بکه م، پیم ناخوړئ! هه رچونن بن سهره خولئ و
گیژکه وتن زور له وه باشتره هه رچی وزه ی جه ستته هیه به
پشانه وه سپړوا. وهک چوون ده شزانم پاش ئه وه ی به
ده موچارمدا پلیشایه وه پیم ناخوړئ. هه ر بویه هه لی ده گرم
بز حاله تینکی کتوپرانه، تا ئه وکاته ی بزگهن دهکا، وهلی کار له
کار ترازاوه، تازه ناتوانم به خواردن قهره بووی ئه و هه موو

وزه له کیسچووه م بکه مه وه. له دلی خۆیدا کوتی: «تو گه مژه ی،
بالنده ماسییه کی تر بخو.»

پاک و ناماده له وی دانرابوو، به دهستی چهی هلی گرت و به
پاریزه وه ئیسکه کانی کرۆشتن، جا له سه رییه وه بۆ کلکی پیندا
هاته خوار و هه مووی لرف دا. له بیرکردنه وه پوچووه وه: «له
هه موو ماسییه کانی دی وزه ی زیاتری تیدایه، هه یج نه بی به شی
ئه وه ی تیدایه که من پنیوستمه. ئه وه ی له دهستم هات کردم،
ئیدی با ئه ویش دهست به خولخواردنه که ی خزی بکا و
مهیدانی به ره ره کانی که گرم بین.»

ئه وه دهمه ی مارلینه که دهستی به خولانه وه کرد، بۆ جاری
سینی م خۆر به سه ر پیره میزد و به له مه کهیدا هه له ات. هه شتا که
زوو بوو بۆ خولخواردن، پیره میزدیش ته نها ههستی به لادان
و راکیشانی که هه یواش کرد و به هه یواشی که وته راکیشانی
په ته که. وه ک هه میشه په ته که قورس بوو، وه لی هه ر که
ده که یشته خالی په چران ئیدی دهستی بۆ شل ده کرد. پیره میزد
په ته که ی به سه ر شان و سه ری دا اگر ت و به هه ردوو دهستی
تا توانی که وته راکیشانی، له م نیوه نده دا هه ولی دا زۆر به ی
هه ره زۆری فشاره که به ر جهسته ی و قاچه کانی بکه ویت.
به ده م راکیشان و زۆرکردنه وه، قاچ و شانه پیره کانی
پیره میزده که به ملا و به ولادا ده که وتن و ده له رزین. پاشان
گوتی: «خه ریکی خولخواردنه، وه لی خولیکی دووردریژه.»

له وه دابوو په ته که به دهستیدا فرته بکات و به ر بینت، وه لی
پیره میزد به چاکی دهستی لی توند کربوو و جه ری دابوو، له
به ره ووناکی خۆره که دا چه ند تنۆکه ناوینکی بینی که پیندا

پژان. په تکه به ناو ئاوه که دا فرکه ی کرد و پیره میړده که له
داخان به چوکدا هات و وازی لی هینا به ناو تاریکستانی
ئاوه که دا نووqm بیت و گوتی:

- هه نووکه له گهرم ی خولخواردنه کانیدایه.

پاشان بیرى کرده وه: «پښیسته توند په تکه بگرم، چونکه هر
راکیشان و زورکردنى بازنه ی خولخواردنه که ی کورتر
ده کاته وه. بهم جوړهش نه گهری هیه پاش کاتزمیریکی دیکه
چاوم پښی بکه وئ. ئیسته پښیسته به سهریدا زال بم، ئینجا
بیکوژم.»

به لام ماسییه که به رده وام له سهرخو و هیواش خوولی
ده خوارد و دوو کاتزمیر دواتریش له شی پیره میړده که
چین چین ئاره قه ی لیوه ده تکا و شه که تی گیشتبووه مؤخی
ئیسکه کانی. وه لی سووپه کانی ماسییه که تا ده هات کورتر
ده بوونه وه، به له رزینی په تکه دا پیره میړده که تیگیشته که
به ربه ره ماسییه که خه ریکه سهرئاو ده که ویت و له ئاستینکی
که متر قولدا مه له ده کات.

یه ک کاتزمیری ته و او پیره میړده که چاوی ره شه و پښکه ی
کرد. چلړه ی ئاره قه ی سویر که ده ری دده برینه که ی خوار
چار و ته ویلی ده کزاندنه وه. ملی بهم به رچاوتاریکبوونه نه دده،
چونکه له چاو ده ردیسه ری راکیشانی په تکه دا، هر هیچ
نهبوو. هر چوئیک بیت، دوو جار هه سستی به گیزکه وتن و
سهره گتجه کرد و ئه مهش ته و او بووه جینی سهرنج و
نیگه رانی. جا گوتی:

- نه متوانی خږم پسوا بکه م و له بهرانبهر ماسییه کی وادا
چوک دابدهم و بمرم، وهلی که تا ئیره هیناومه، خوايه گيان
توش یارمه تیه کم بده، سه بر و توانای خږاگریم پی بیه خشه.
به لین بڼ سده که پرت هه ردو ویردی باوه نیمان و دروود بڼ
تو مریه م بخوینم. وهلی ئیسا که ناتوانم!

بیری کرده وه: «وای دانی خویندووتن. خږ قایيله چیه، دواتر
هر ده یانخوینم.» به هه ردو ده ست توند په ته که ی گرتبو و
کتوپ په ته که راته کی، وهلی چ راته کینیک! زیده به میز و خیرا.

پیره میزد بیری کرده وه: «خه ریکه رمه که ی قه پوزی به بنگه ی
په ته که ده کیشی، هر چاوه پروانی ئه مه م ده کرد. بڼ له مه،
چاره یه کی دیکه ی نه بوو، هر ئه مه ش ناچار به هه لبه زینی
ده کا. به ده ست من بووايه خه زم ده کرد له خولخواردن
نه که وتایه. بڼ ئه وه ی سییه کانی پر بکا له هوا ناچاره راپه پڼ،
وهلی له گه ل هر ته کانی که ده لاقه ی برینه که ی ده می گوره تر
ده بڼ و له نه نجامی شدا ئه که ری هیه قولا په که بترازی و
سووک و ئاسان قوتاری بڼ.» ئینجا گوته:

- هه لمه به زه ئه ی ماسییه که، هه لمه به زه!

چه ند چاریکی تریش قه پوزی به په ته که ده کیشا، له گه ل هر
جاریکیشدا پیره میزده که ناچار برڼ په تی بڼ شل ده کرد. جا
بیری کرده وه: «پتویسته هه روا له ئازار و ئه شکه نجه دا
بیهیل موه، ئازاره کانی خږم بهر که گیراو و سووکن، وهلی
ئوهانی ئه و ده که ری زوری بڼ به یتن و دواچار شیتی بکه ن.»

پاش تاویک ماسییه که له پیداکیشانی په ته که وه ستا و هیمانه
که وتوه خولخواردنی خوی. پیره میزده که به رده وام په ته که ی

هه‌لده‌کرده‌وه، وه‌لی دووباره هه‌ستی به‌گێژکه‌وتنیکی توند کرد. مشتیک ئاوی به‌سه‌ریدا کرد و، جا مشتیکیشی پرژانده ده‌موچاوی و ده‌ستینکی به‌پشته‌ملیدا هینا. ئینجا گوتی:

- ئیسته‌هیج جێیه‌کم گرژ نه‌بووه و که‌مینکی تریش ماسییه‌که دیته‌سه‌ره‌وه و تا نه‌و کاته‌ش ده‌توانم خۆم راگرم. ده‌توانم چیه‌! قسه‌ی قور، هه‌ر ده‌بن خۆت راگری و ئهرکی سه‌رشانته. جاریکی دی ئه‌م قسه‌هه‌لیتوپه‌لیتانه‌نه‌که‌یته‌وه.

له‌پنیشکوی به‌له‌مه‌که‌دا پالی دایه‌وه و دووباره‌په‌ته‌که‌ی به‌سه‌ر شانیه‌وه داگرت. جا له‌دلی خۆیدا گوتی: «ئسته‌پشووێک ده‌ده‌م، هه‌ر که‌له‌خوڵواردنه‌که‌ی بووه‌وه، منیش هه‌لده‌ستم و ده‌ست به‌کاره‌کانم ده‌که‌مه‌وه.»

بیرۆکه‌یه‌کی ته‌واو سه‌رسووکانه و بیکێشه‌بوو که‌وچانیک له‌پنیشکوی به‌له‌مه‌که‌دا بدات و واز له‌ماسییه‌که‌به‌هینیت خوولینکی خۆی بدات و هیج له‌په‌ته‌که‌هه‌لنه‌کاته‌وه، وه‌لی هه‌ر که‌له‌رزینی په‌ته‌که‌ئاماژه‌ی دا که‌ماسییه‌که‌به‌ره‌و به‌له‌مه‌که‌دیت، به‌رزه‌پا هه‌ستایه‌وه سه‌ر پێ و که‌وته‌ئه‌ملا و ئه‌ولاکردن و جووله‌تا پارێزگاری له‌په‌ته‌هه‌لکراوه‌که‌بکات. بیرێ کرده‌وه: «به‌عه‌مراتم وه‌ک ئسته‌شه‌که‌ت نه‌بووم. وا بای بازرگانی هه‌لده‌کا و، ده‌ستبارینکی باش ده‌بن بز من و زۆریش پێویستم پێته‌ی.» ئینجا گوتی:

- له‌خوولی داها‌توویدا پشووێک ده‌ده‌م، هه‌ست ده‌که‌م زۆر چوستوچالاک و باشم. جا هه‌مووی دوو سن خوڵواردنی تهره و له‌کۆتاییدا گیانی ده‌ردینم.

شەبقە پووشىنەكەى بە پشت سەرىيەو ە گىرسا بوو ەو ە ەستى
 كرد ماسىيەكە خوول دەخوات و بە تەكانىك پىرەمىردەكەى بە
 دەمدار خست. بە دەم بىر كۆرەنەو ەو ە گوتى: «ئىستە پەل بەاوى
 ەاوپى گيان، ەلنى كە گەپايتەو ە تەخت دەكەم.» ئاستى ناوى
 زەرىاكە بە شىو ەيەكى بەرچا ەلچو بوو، ئەمەش نىشانەى
 كەشكى لەبار بوو و پىرەمىردەكە زۆرى پىويست پىنى بوو تا
 بگەپايتەو ە ەاقتا. گوتى:

- پووى بەلەمەكە دەكەمە باشوور و پۇژئاوا، مروڤ ەرگىز
 لە زەريادا ون نابى. كىباش دوورگەيەكى دووردرىژە.

لە خووخواردنى سىيەمدا بوو كە پىرەمىردەكە ماسىيەكەى
 بىنى. سەرەتا ەك سىيەرىكى پەش كە ماو ەيەكى زۆرى
 خاياند تا بەژىر بەلەمەكەدا رەد بوو، چاوى پىنى كەوت.
 پىرەمىردەكە تاسابوو و بپواى بە چاوەكانى خۆى نەدەكرد كە
 بەو رادەيەش درىژ بىت. ئىنجا گوتى:

- نا ، مەحالە ئەو ەندە گەورە بى.

پاستىيەكەى بەو رادەيە گەورە بوو. كاتىك سووپى سىيەمى
 تەواو كرد پتر لە پووى ئاوەكە نىك بوو ەو ە پىرەمىردەكە
 لە دوورى سى يار دەو ەكلەكە لە ئا ەرهاتو ەكەى بىنى، كە
 لە دەمى داسىكى گەورە درىژتر بوو. پەنگى كلكى شىينكى كال
 بوو و بەسەر ناوى شىنى تۇخى زەرىاوە گەلىك جوان
 دەردەكەوت. كلكى بەنىو ئاوەكەدا كۆرەو ە و ئەو كاتەى لەژىر
 بەلەمى پىرەمىردەكەو ەلەى دەكرد، دەيتوانى قەبەيسى و
 گەورەيسى ماسىيەكە و خەت و پەپە ەنەوشەيىيەكانى لاكانى

ببینیت. پیره‌کانی پشتی لولیان خواردبوو و نه‌وانی سنگیشی به ته‌واوی بلاو بووونه‌وه.

له دوا به‌دوای نه‌و خولخواردنه‌دا پیره‌میزده‌که توانیی چاره‌کانی و دوو ماسی بۆره‌لوو‌کیش که به چوارده‌وریدا مه‌لیان ده‌کرد، ببینیت. تاوئ پنه‌وی ده‌نووسان و تاوئ لیتی جیا ده‌بوونه‌وه. ناو به‌ناویش له سایه‌ی سینه‌ره‌که‌یدا دلشارام و سه‌لامت مه‌لیان ده‌کرد. درینژی هه‌ریه‌که‌یان سنی پینه‌ک ده‌بوو و کاتیک خیرا مه‌لیان ده‌کرد، وه‌ک مارماسیه‌ک جه‌سته‌یان راده‌وه‌شاند.

جه‌سته‌ی پیره‌میزده‌که یه‌ک چارچه نیشتبوه سه‌ر ئاره‌قه و تنه‌ها به‌هۆی خۆری به‌تینه‌وه نه‌بوو، به‌لکو شتانیکی تریش. له‌گه‌ل هه‌موو خولخوراندیکی هه‌منانه‌ی ماسیه‌که‌دا بریک په‌تی هه‌لده‌کرده‌وه. دلنیا بوو که دوای دوو خولی تر ده‌توانیت نینه‌که‌ی تنی به‌قه‌ینیت و بیکوژیت. له به‌رخ‌ویه‌وه گوئی: «ده‌بنی په‌لکیشی مه‌ودایه‌کی نزیکتری بکه‌م، زۆر نزیک. جا نابن نیشانه له سه‌ری بگرمه‌وه، به‌لکو راسته‌وخو له‌دلی. ئینجا گوئی:

- هه‌من و به‌هه‌یز به‌مینه‌ره‌وه پیره‌میزدا!

له خولخواردنی دواتردا پشتی ماسیه‌که ده‌رکه‌وت، وه‌لی که‌میک له به‌له‌مه‌که‌وه دور بوو. بز سووپی پاش نه‌ویش هه‌ر به هه‌مان شینه‌وه، وه‌لی زیاتر له‌ پروی ئاره‌که‌ نزیک بوو بوونه‌وه. پیره‌میزد گومانی نه‌بوو گه‌ر که‌میک دی په‌ته‌که هه‌لبکاته‌وه، نه‌وا یه‌که‌راست ده‌یه‌نینته په‌نای به‌له‌مه‌که.

دهمىك بوو نيزه‌بۆرى ئاماده كردبوو، كلافه‌ى پەتە
بارىكه‌كەشى لە سەبەتەيه‌كى خردا دانابوو و ئوسەرى
پەتەكه‌ى به‌ پىشكۆى به‌له‌مه‌كه‌وه‌ گرێدابوو. ماسىيه‌كه‌
خولنىكى دىكه‌شى ته‌واو كرد، لەسەرخۆ و جوان مه‌له‌ى
ده‌كرد و لەنيۆ ئاوه‌كه‌دا ته‌نها كلكى ده‌جوولاند. پىره‌مىزده‌كه‌ تا
توانى پەتەكه‌ى راكىشا بۆ ئه‌وه‌ى زياتر له‌ به‌له‌مه‌كه‌ى نزىك
بكاتوه‌. ماسىيه‌كه‌ بۆ ساتىك به‌ لادا كه‌وت، كه‌وتنىكى كه‌م و
كاتى، پاشان وه‌رچه‌رخا و كه‌وته‌ خولخواردنىكى تازه‌.
پىره‌مىزده‌كه‌ گوتى:

- خۆ جوولاندم، هەر به‌ راستى ماسىيه‌كه‌م جوولاند!

هەستى به‌ سه‌ره‌گىجه‌يه‌كى توند كرد، وه‌لى تا توانى پەتەكه‌ى
راكيشا. له‌ دلى خۆيدا گوتى: «خۆ جوولاندم، پى تىده‌چى ئەم
جاره‌ تا پەناى به‌له‌مه‌كه‌ش كىشى بكه‌م. ده‌ى، ده‌ستىنه‌ ئىسته‌
توند راىكىشن! ئىوه‌ش ئه‌ى قاچىنه‌ توند خۆتان بگرن! تۆش
ئەى كه‌له‌سه‌ره‌كه‌ى خۆم، له‌كه‌له‌دا بىنه‌ره‌وه‌! چونكه‌ هەرگىز
پۆژى له‌ پۆژان لىم جيا نه‌بوو پته‌وه‌. ئەم جار تا لىواری
به‌له‌مه‌كه‌ پراى ده‌كىشم.»

به‌لام به‌ر له‌وه‌ى ماسىيه‌كه‌ له‌ به‌له‌مه‌كه‌ نزىك بىنه‌ته‌وه‌،
پىره‌مىزده‌كه‌ به‌ هه‌موو تواناى خۆيه‌وه‌ پەتەكه‌ى راكىشا و
ماسىيه‌كه‌ كه‌وت به‌ لادا، جا خۆى راست كرده‌وه‌ و پىنى خۆى
به‌نيۆ ئاوه‌كه‌دا گرته‌وه‌ به‌ر. پاشان پىره‌مىزده‌ گوتى:

- هۆ ماسىيه‌كه‌، ده‌ست بگرى به‌ بالى هه‌وره‌وه‌ مه‌رگت هەر
مسۆكه‌ره‌، وه‌لى بۆ ده‌بن منىش له‌كه‌ل خۆندا بكۆژى!

نەمە بیرۆکە یەکی گە مژانە یە و هیچ ئاکامیکی نابێ. زمانی بە مەلاشوویە نووسابوو و زاری هێندە وشک بووبوووە کە گۆی نەدەکرد، ئانوسات دەستیشی نەدەگەیشتە ئاوەکە. لە بیرکردنەوەدا پوچوو: «هەر دەبێ نەم جارەیان پەلکێشی لێواری بە لەمەکەی بکەم، چونکە لەمە زیاتر بەرگە ناگرم.» جا بە خۆی گوت: «بەرگە دەگری! تاهەتایە بەرگە دەگری!»

لە سووپخواردنی دواتردا پیرەمێردەکە ئەوەندە ی نەمابوو دەستی پێی رابگات، وەلێ گورچ خۆی راست کردەووە و بە شێتەیی کەوتەووە مەلەکردن.

لە بەرخۆیەووە گوتی: «ئەو ماسییەکە، خەریکە دەمکوژی و بز ئەمەش ناھەقت ناگرم، چونکە بە تەمەنم بوونەووەریکی هێندە ی تو نازدار، قەشەنگ، جوامیز و گەورە و ئوقرەگرم نەدیووە برالە گیان. دە ی بمکوژە! ئیدی باکم بەووە نییە کێ کێ دەکوژی.» جا بیرێ کردەووە: «هەست دەکەم مێشکێت خەریکە پەرت و شێواو دەبێ! بیرتیژی و هێمنیی خۆت بپاریزە و فێر بە وەک پیاو بەرگە ی مەینەت و دەرد بگری، یانیش وەک ماسییەک!» بە چەووە گوتی: «وەرەووە سەرخۆت ئە ی سەر، وەرەووە سەرخۆت!»

دوو جاری دیکەش ماسییەکە خوولی خوارد و پیرەمێردەکە نەیتوانی نێزە ی تێ بچەقینیت. هەستی کرد خەریکە لە هۆش خۆی دەچیت، پاشان کەوتە دواندنی خۆی: «نازانم، نازانم، وەلێ جاریکی دیکەش هەول دەدەمەووە.» دووبارە هەولی دا، لەوێدا بوو ماسییەکە وەرچەرخینیت، وەلێ سەرەخولە یەکی هاتی و گێژی کرد. ماسییەکە خۆی راست کردەووە، کلکی لە

هه وادا دهله قاند و له سه رخۆ كهوته وه مه له كردن. پيره ميره كه
دوو پاتي كرده وه: «دوو باره هه ول دده مه وه.» په نه كاني
توانايان نه مابوو و بهر بينايي ته واول تاريك بووبوو و بۆ چهند
ساتيكي كم نه بيت چاره كاني هيجيان به دي نه ده كرد.

هه مديس گوڤي دايه به رخۆي و هه ولي دايه وه، وه لن هيجي به
هيج نه كرد. بهرله وهي هه ست به نزيكوونه وهي بوورانه وه كه
بكات به خۆي گوت: «بهه جوړه دوو باره و دوو باره هه ول
دده مه وه.» جا چي گوڤوتين و تينوتا و نه بهردي هه بوو، كه
سالانيكه جهسته يان چي هيشتقوه، به بهر خويدا هينايه وه.
ماسيه كه هينواش هينواش له به له مه كه نزيك بووه وه، نه و
ساته ي به تهك به له مه كه دا ږهه بوو، نه وهنده ي نه مابوو
قه پوزي به قه راغي به له مه كه دا بخشيت. دريژ و گه وړه، زيوين
و ليوږيژ له نه شخونيكاري نه رخه واني بيكتوتا دهره كه وت.

تاويك پيره ميره كه په ته كه ي فريدا و قاچيكي خسته سر، تا
تواني نيزه كه ي بهر ز كرده وه، نيشانه ي له لاتنيشتي
ماسيه كه و پشت په ږه كاني گرته وه، تا تواني به هه موو
هيزي خويه وه نيزه ي تيچه قاند. په ږه كاني به قه د سني
پيره ميره كه گيډ بووبوونه وه و هه ستې به نووكي ئاسنيني
نيزه كه كرد كه به ناو گوشتي ماسيه كه دا ږوده چيت، جا خۆي
به سه ريده دا و به هه موو كيشي له شسيه وه پالي پيوه نا بۆ
ناوه وه.

وهك نه وه ي ماسيه كه له گيانه لادا بيت، ته زوويه كي مه رگ
سه راپاي جهسته ي داگرت و دوو باره وزه ي تيگه ږايه وه. خۆي
به نيو ئاوه كه دا كرده وه و بهر و ژوور بازره قه ي به ست، جا له

ئاۋەكە دەرىپى و كوتا نمايشى ھىز و گورەيى و جوانى
خۇى كرد و، ھەر دەتگوت لە ھەوادا و بەسەر سەرى
پىرەمىردەكە ھەلۋاسراۋە. جا يەككىنە خۇى بە ڤووى
ئاۋەكەدا دايەۋە و لە ھەر چوار لاۋە پىرەمىرد و بەلمەكەى
ئاۋپرژىن كرد.

پىرەمىرد بە جۇرىك سەرەخولئ و شەكەتى زۇرى بۇ
ھىناۋو، بەربىنايى تەۋاۋ لىل و تارىك كردبوو. پەتى نىزەكەى
لىكردەۋە و بە ھىۋاشى بەنىۋ پىستى دامالراۋ و ڤووشاۋى
دەستىدا رەدى كرد. كە وردەۋردە بەرچاۋى ڤووناك بوۋەۋە،
بىنى ماسىيەكە كەۋتوۋەتە سەر پشت و سكە زىۋىيەكەشى
قىچ و قىت ۋەستاۋە. نوۋكى نىزەكە لاۋنىۋ بەناۋ گۆشتەكەيدا
چوۋەتە خوارى و ئاۋى زەريا بە خوینی دلى رەنگ بوۋە. لەو
زەريا شىنكارەدا كە مىلىك قوۋلايى بوو، سەرەتا رەنگى
خوینەكەى ۋەك تەنكەئاۋىك دەچوۋەۋە، دواتر وردەۋردە
ۋەك گەۋالە ھەور بەسەر ڤووى ئاۋەكەدا پەرش و بلاۋ
دەبوۋەۋە. ماسىيەكە زىۋىي و بىچۈۋلە بەسەر ڤووى ئاۋەكەدا
كەۋتبوو و، جەستەى لەگەل شەپزەكاندا دەھات و دەچوو.

لەو چەند ساتە كەمەى بىنايى و بەرچاۋرۋونىدا، پىرەمىردەكە
سەرسام و ۋاقۇرماۋ چاۋى بىرپوۋە ماسىيەكە، پەتى نىزەكەى
دوۋ جار بە پىشكۇرى بەلمەكەۋە پىچ دا و سەرى خستە نىۋ
لەي دەستىيەۋە. جا پالى دا بە تەختەى پىشكۇرى بەلمەكەۋە
و گوتى: «ۋەرەۋە سەرخۇ و بىرت ساف بكة. من
پىرەمىردىكى شەكەتم، ۋەلى ئەم بىراماسىيەم كۆشت و كارە
ساخەكان لەم دەقەيەۋە دەست پىدەكەن.»

«سهره تا ده بن په تکه و جینی به سسته وه که ی ئاماده بکه،
دواتر ماسیه که راده کیشمه قه راغ به له مه که، خو گر دوو
که سیش بووینایه و به له مه که مان لار بگردایه توه تا
ماسیه که ی تینخه یین و هرچی ئاوینک تینی چوو ده رمان
بگردایه، هیشتا هر له توانای به له مه که دا نه بوو هلی بگریت.
نیسته پتویسته هه موو شتیک ئاماده بکه، توندوتولانه
بییه ستمه وه، جا هر که له مانه بوومه وه، ستوونه که داده نیم و
چارو که که هه لده دم و دواتریش ده که پیمه وه مالی.»

ماسیه که ی کیش کرده قه راغ به له مه که، تا بوو و جیکه ده سستی
ئوه ی هه بن په تکه به پيشووه کانیدا به ریته ژووری و له
ده میوه ده ری به نیتته وه، پاشان که لاله سهری به پیشکری
به له مه که وه گری بدات. له به رخویه وه گوئی: «ده مه وی بیینم.
ده سستی لئ بدهم، هه سستی پی بکه. ئوه سهره و سامانی
منه، گرچی بز سامان و شتی وا نییه که ده مه وی هه سستی پی
بکه.» بده وامیی به قسه کانی دا و له به رخویه وه گوئی:
«پیم وایه هه ستم به دلی کرد، کاتی بز دووهم جار نیشانه م
لیکرت و نیزه که له دلی چه قاند. ده ی ده ستوبردی بکه و پای
بکیشره ئیره. توندتوند بییه ستمه وه، گرینه که له کلکی بده و
گری قوولفیکیش له قه دی، ئینجا به به له مه که وه بییه ستمه وه.»
پاشان گوئی:

- ده ی خیرا بز سهر کار پیره میزد!

قومیک ئاوی خواره وه و جا گوئی: «وا کیشمه کیش و
جنگه که کوتایی هات، نیسته نیشوکاریکی زور چاوه ریته.»
سهرنجیکی ئاسمانی دا و چاوکی به ماسیه که دا گیر، به

وردی سهرنجی جیگهی خوری ئاسمانی دها. بیرى کرده وه و له دلی خۆیدا گوتی: «نیوه پۆیهکی زووه و ئه وه تا بای باز رگانیش ههلی کردوه، په تهکانیش له مرپوه ئیدی که لکینکیان نامیتن. وهلی هه رکه گه یستمه وه مال له گه ل کورپه که دا ده یانده ینه وه سهر یه ک.» پاشان گوتی:

- ده ی وه ره پیشه وه ماسیه که.

وه لی ماسیه که نه هاته پیش، به بن جووله و مت له سهر ناوی زه ریا که وتبوو. هه ر بۆیه پیره میرده که به ناچارى به له مه که ی برده په نایه وه. تاکوو به له مه که ی نه برده ژوور سهری ماسیه که و به ر قه راغه که ی نه که وت، بپروای به چاوه کانی نه ده کرد که هینده گه وه بیت. ده موده ست په ته که ی له میخی پیشکۆی به له مه که کرده وه و به پيشووێکیدا برديه ناو و له ده مییه وه هینایه ده ری، جا به په مه که ی قه پۆزیدا پینچا و له پيشووه که ی دیکه په وه برديه وه ژوور و هه م پینچکی دیکه ی له قه پۆزی دا و دواچار هه ردوو سهره که ی گریدان و به میخی پیشکۆی به له مه که وه به ستیه وه. ئه وه ی مابوو وه له په ته که، بری و به ره و دواوه ی به له مه که که وته پئی، تا به هه مان شینوه کلکیشی به به له مه که وه به ستیه وه.

ماسیه که ئه ر خه وانیه کی زیوی بوو، وه لی هه نوکه به که پارچه زیوی هه لگه رابوو و هیله کانی جهسته یشی هه روه ک کلکی، شینکی کال ده یاننواند. ئه م په رانه له ده ستی کراوه ی پیاویک، که په نجه کانیشی کردبهنه وه گه وره تر بوون. چاوه کانیشی به

چەشنى دورىيىنى بريسكوب دەرپۇقىيىون، يان وەك
مارشنىكى ئايىنى^۱. پىرەمىزدەكە گوتى:

- بىن لەمە ھىچ رىگايەكى تر نەبوو بۇ كوشتى.

پاش خوارىنەوھى ئاۋەكە ھەستى بە باشتربوون دەكرد،
ترسى بېھۇشكەرتنى نەمايو و ھاۋكات مىشكى ساف بوو.
بىرى كىردەوھ: «بە لەشولار و قەبارەيدا بىن ھەزار و پىنجسەد
رەتلى زىاترە، دەكرى زور لەوھ زىاترىش بىن. با بلىن پاش
دەرھىنانى پاشەپۇي ئاۋسكەكەي سىنپەكى ئو بىرە
دەمىنىتەوھ. گەر نرخی ھەر رەتلىكىش سى سەنت بىن، كەوابىن
چەند دەكا؟ جا گوتى:

- پىنويستەم بە كاغەز و قەلەمىن دەبىن تا حسابى بىكەم. لەوھ
دەچىن ئىستە ھەسەلەي ئوھەم نەبىن. بەھەرھال، ئەمرو دى
ماگىۋى مەزن گەر بەم مەسەلەيە بزانى، ئوۋا بە دلنپايەوھ
شانازىم پىنۋە دەكا. ھەرچەندە بە ھەموو تەمەنم وەك ئو
توۋشى دەرپۇقىنى ئىسك نەبووم، وەلى خوا ئاگادارە داد و
بىدادم بوو لەتاۋ ئازارى پىشت و دەستم.

بىرى كىردەوھ: «ئاخر بلى دەرپۇقىنى ئىسك چىيە؟ رەنگە
توۋشى بووبىن و ھەر ئاگاشمان لىنى نەبووبىن.»

^۱ Procession of saints: مارشنىكى ئايىنىيە، كە وەك بۇنە و
يادكرىنەوھەك مەسىھىيەكان ھەلدەستىن بە سازدانى بۇنەيەك و نىشاندانى
پەيكەرى مريەمى پاكىزە. ئەم بۇنەنە مېژوۋىەكى كونيان ھەيە، وەلى تا
دەرۋەرى سالانى ۱۹۲۰ ياد دەكرانەوھ و دواتر بەرە بەرە كەم بوونەوھ و
تا يەكجارەكى خەلك وازى لى ھىتان.

ماسییه‌ک‌ئی به پیشکوی به‌له‌مه‌که و دوا و ته‌خت‌ئی دانیشتنی سه‌ولیدانه‌که‌وه به‌سته‌وه. به راده‌یک به هیه‌بت و گوره بوو، که پیره‌میزده‌که هستی ده‌کرد خریکه به‌له‌مینکی دیکه به به‌له‌مه‌ک‌ئی خویه‌وه ده‌به‌سقیته‌وه. پارچه پەتیک‌ئی بری و ده‌می به‌سته‌وه، نه‌وه‌ک بکریته‌وه و خیرایی به‌له‌مه‌که کهم بکاته‌وه. جا ستوونه‌ک‌ئی به‌رز کرده‌وه و به گزچانه قوولاییه‌که‌شی چاروگه‌ک‌ئی کرده‌وه. به‌له‌مه‌که له زه‌ریادا ملی پی‌ئی گرت، پیره‌میزدیش له دواوه‌ی به‌له‌مه‌که نیوه راکشانیک لئی راکشا و به‌له‌مه‌ک‌ئی به‌رهو باشووری پوژئاوا چرخاند.

پنویستی به قیله‌نما نه‌بوو تا پیشانی بدا باشووری پوژئاوا که‌وتووه‌ته کوئی، نه‌وه‌نده‌ی به‌س بوو چاو‌یک به شه‌کانه‌وه‌ی چاروگه‌که‌دا بخشینیت و هست به بای بازرگانی بکات.

له به‌رخویه‌وه ه‌لی دایی: «باشتره پەتیک‌ئی کورت بدوزمه‌وه، قولایی چنگالی پی‌وه بکه‌م و بیهاویمه زه‌ریا، تا شتیک‌ئی پی‌ی راو بکه‌م و که‌من گه‌روومی پی‌ی ته‌ب بکه‌م.»

به‌لام قولایه‌ک‌ئی نه‌دوزیه‌وه و گشت چه‌شه‌کانیش بۆگه‌نیان کردبوو. نیزه‌ک‌ئی ه‌لگرت و چه‌پکن گیای زه‌ردی که‌نداوی پی‌ی ه‌لکیشا، پاشان رای وه‌شاند تا ماسییه پو‌بیانییه به‌وو‌که‌کان که خزیان پی‌وه نووساندبوو بکه‌ونه به‌له‌مه‌که‌وه. به‌مجوره ده‌رزه‌نیک زیاتر ماسی به‌وو‌ک که‌وتنه خوار و ه‌روه‌ک کیتی زه‌ریا که‌وتنه فره‌ته‌فرت و ه‌له‌به‌زین. پیره‌میزده‌که به که‌له‌موسست و په‌نج‌ئی دوشاو‌مژه‌ی سه‌ری له له‌شه‌یان ده‌کرده‌وه، به تو‌یکل و کلکه‌وه ده‌یج‌وین و دواتر قوتی ده‌دان.

نهم ماسیانه زور وردیلانه بوون، وهلی بون و بهرامه‌یان
گه‌لیک خۆش بوو، بریکی زۆریش وزه‌یان تیدابوو.

دوو په‌رداخ ئاو له شووشه‌که‌دا مابوو، وهلی هه‌ر به‌دهم جوين
و قوتدانی ماسیه‌یه‌ پڕوبیانیه‌که‌انه‌وه نیو په‌رداخ‌ی خوارده‌وه.
به‌له‌مه‌که‌ وێرایی کۆسپ و ته‌گه‌ره‌کان، به‌ باشی پێی ده‌کرد و
پیره‌مێرده‌که‌ش سوکانی خستبووه‌ ژیر باسکی و ده‌یئاژووت.
له‌و شوێنه‌دا که‌ لێی پراکشابوو ماسیه‌که‌ی لێوه‌ دیار بوو،
ده‌بوو به‌ وردی سه‌یری ده‌سته‌کانی بکاته‌وه‌ و هه‌ست به‌
ئازاری پشتی بکات، تا دلنیا بیته‌وه‌ که‌ ئه‌مه‌ به‌ پاستی پڕوی
داوه‌ و زاده‌ی خه‌ون و خه‌یال نییه‌. ئه‌و کاته‌ی مملانیکه‌
خه‌ریکبوو به‌ کوتا بگات و ماندوویه‌تی له‌ په‌لوپۆی خستبوو،
بیری ده‌کرده‌وه‌ که‌ ده‌کریت خه‌ون بیت، به‌لام هه‌ر که‌
ماسیه‌یه‌که‌ بازه‌رقه‌ی به‌ست و له‌ ئاوه‌که‌دا ده‌ره‌په‌ی و، پێش
ئه‌وه‌ی خۆی به‌نیو ئاوه‌که‌دا بکاته‌وه‌ وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌سه‌ر
سه‌ریه‌وه‌ هه‌لواسرابیت وشک بووبوو، دلنیاوو که‌ شتیکی
سه‌یر له‌ ئارادایه‌ و نه‌یده‌توانی برۆی پێ بکات. ئه‌وکات چاوی
په‌شکه‌ و پێشکه‌ی ده‌کرد و نه‌یده‌بینی، وه‌لی ئێسته‌ له‌ هه‌مرو
کاتیک پرونتر شته‌کانی ده‌دیتن.

ئێسته‌ له‌وه‌ دلنیا بوو که‌ خه‌ون نه‌بووه‌، چونکه‌ ئه‌وه‌تا به‌
به‌رچاویه‌وه‌یه‌تی، ماسیه‌یه‌که‌ و برینه‌که‌ی ده‌ستی و ئازاری
پشتی. بیری کرده‌وه‌: «ده‌سته‌کان زوو تیمار ده‌بن.
برینه‌کانیانم پاک کردوونه‌ته‌وه‌ و ئاوه‌ سویره‌که‌ش تیماریان
ده‌کا. ئاوی لێل و تاریکی که‌نداو باشت‌ترین ده‌رمانی سه‌ر
زه‌ویه‌یه‌. له‌ ئێسته‌دا ئه‌ونده‌ پێویسته‌ که‌ می‌شکم ساف بکه‌م.
ده‌سته‌کان کاری خۆیان کرد و ئه‌وه‌تا به‌له‌مه‌که‌ش به‌ شینه‌یی

و ئاسایی پئی دهکا. بهلن، ئیمه پئی دهکین، بهم دهمه داخراو و کلکه قیتبوه و دهیه وه هک دوو برای گیانی به گیانی پئی دهکین.» جا که مینک بیرری پهرت بوو و له خۆی پرسى: «ئهرى ماسییه که من کیش دهکا، یاخود من ئهو کیش دهکم؟ گهر به شوین خۆمدا پامکیشایه، یان به وه هه موو نه بهردی و هه یکه له گهره یه ی خۆیه وه له نینو به له مه که وه بووایه، ئه و پرسیاریک دروست نه ده بوو!» وهلن هه نووکه هه ردووکیان گریندراو به یه که وه پشان ده کرد. له به رخۆیه وه گوئی: «گهر ئه وه نه ده دلی پئی خوشه، قهیدی چیه، با ئهو من کیش بکا. خو من فروفیلی لى ده رچى، له هه یچ شتیکی تر دا له و با شتر نیم. سه رباری ئه مه نه ش، ئهو هه یچ خراپه و ئازاریکی بو من نه بووه.»

هه ردووکیان به هه وایشی پشان ده کرد، پیره میرده که دهستی وه ردایه ئاوی سویری زه ریا و هه ولی دا بیرری به سافی به یلینه وه. چه نه په له هه وریکی به رزی چر و پشال پشال سینه ریان بو کرد بوو و، به مه دا پیره میرده که زانیی که به درژیایی شه و با هه لده کات. نیگای چاوانی له سه ر ماسییه که لا نه ده دا، تا دلنیا بینه وه که راستیه و خه ون نییه! هه لیه ت ئه مه به ره له وه ی پاش کاتژمیریک یه که م قرش به سه ریاندا بدات. قرشه که هه روا له خۆرا و به ریکه وت ده رنه که وت، به لگو له ئه نجامی ئه و په له خوینانه وه که وه هه ور به نینو ئاوه که دا بلاو بوو بوونه وه و تا قوولایی میلنک به نینو ئاوی زه ریا که دا ته شه نه یان کرد بوو، سه روسه که وتی ده رکه وت. قرشه که بیناک و خه رئا فرکه ی کرد، پووی ئاوه که ی شه ق کرد و به ئاسما وه نه وه پرشنگی خۆری به رکه وت. جا خۆی به نینو

ئاۋەكەدا كىردەۋە و لە پىيى بۆنكردن و ھەلگرتنى
جىخوئىنەكەۋە، شوين ماسى و بەلەمەكە كەۋت. پەيتاپەيتا
بۆنخوئىنەكەى ون دەكرد، ۋەلى خىرا دەيدۆزىيەۋە، يانىش
پىچكەكەى دەدۆزىيەۋە و تىژئاۋو شوئىنى بەلەمەكە دەكەۋت.

قرشىكى زۆر گەرە بوو، بە ماكر^۱ ناسرابوو، ھىچ ماسىيەكى
زەريا شانى لە شانى نەدەدا و لە ھەر ماسىيەكى تر تىژتر
مەلەى دەكرد. دەم و قەپۆزىت لى دەركردايە، سەرپايى
جەستەى جوانى بوو. پىشتى ھەرەك مارلىنەكان شىنكار و
سكى زىوين و پىستەكەى ساف و لووس بوو. گەر ئەم
شەۋىلگە و قەپۆزە زلە ناشرىنەى نەبوۋايە، كە ھەنوۋكە توند
لىكى نابوو و لەژىر ئاۋەكەدا تىژئاۋو مەلەى دەكرد، لە
مارلىنىك جيات نەدەكردەۋە! بە پەپە قىت بوۋەكەى پىشتىيەۋە
كە دەتگوت تىغىكى پۆلايىنە، بىن ئەۋەى كەمىك بلەرىتەۋە،
پرووى ئاۋەكەى شەق دەكرد. لە دەمە قوجاۋەكەيدا ھەر
ھەشت پىزە كەلبەكەى بە بە ئاۋەۋەدا چەمابوونەۋە و نە لە
ددانى ئاسايى شىۋە ھەرەمى دەچوون، نە لە ھى ھىچ قرشىكى
دىكەش، بەلكو لە پەنجەى دەستى مرقىك دەچوون كە ۋەك
چەرنوۋكى بالندەيەك ھىترايىتنەۋە يەك. درىژى ھەر يەكەيان
بەقەد پەنجەيەكى پىرەمىردەكە دەبوو و، لاتەنىشتەكانيان
چەشنى گويزان تىژ و بېرندە بوو. ھەر دەتگوت خوا بۆ ئەۋە
ئافراندوۋىيەتى تا ھەرچى ماسى لەنىو زەريادا ھەيە بە جارىك
حەپلەۋوشى بكات. ئىدى تاكە دژمن و بەلەى گىيانى ماسىيە
دېرندە و تىژپەۋەكانىش ھەر ئەم باكوپە بوو. بەدەم بۆنكردى

^۱ Mako: ماكو جۆرە قرشىكە كە تا ئەم ساتەش خىراترىن جۆرى قرشە،
كە لە توانايدا ھەيە ۸كەم لە كاتزمىرىكدا بېرىت و درىژىشى دەگاتە دە ھە.

ماسییه که وه قرشه که تنگه تاو و بینو قره نیژتر به پهره که ی پشتییه وه که پروی ناوه که ی شوق ده کرد، شوین ماسییه که کوت. نو ساته ی پیره میزد قرشه که ی بینو، زانیی که نامانی نییه و له هیچ شتیک ناترسیت و، هرچییه کی بویت ده یکات و ناسله میته وه. وهختی بینو قرشه که نزیک ده که ویته وه، پیره میزده که نیزه که ی ناماده کرد و په ته که ی گریدا. په ته که کورت بوو، چونکه پیشتتر له به ستنه وه ی ماسییه که دا بریکی زوری لی بریوو.

پیره میزده که بییری ساف و گهش بوو و ههستییه به گوروتینیکی زور ده کرد، گهرچی ناسوی سهرکه و تنی تاریک و نا پروو بوو. بییری کرده وه و کوتی: «تا ئیسته باشم هیناوه، وهلی هر وا نامینیتته وه!» چاوی بریوو ماسییه گهره که ی و سهرنجی هاتنه پیشه وه ی قرشه که شکی ده دا. له دلی خزیدا کوتی: «پهنگه ئه مهش خه و نی بن، ناتوانم له هیزشکردنی بخم، وهلی پهنگه بیکوژم. شهرت بن چاره پهشت کم ئه ی قرش!»

قرشه که گه یشته پشته وه ی به له مه که و په لاماری ماسییه که ی دا. له و ساته دا پیره میزده که ده مه داچه قیو و ددانه کانی و چاوه سه یروسه مه ره کانی ده بینو، که قه پالی له گوشتی کلکی ماسییه که گرت گوینی لی بوو که چون به جیره وه ددانی تن رۆده کرد. قرشه که سهری و پشتی که وتبوونه سهر پروی ناوه که و پیره میزدیش گوینی له دهنگی دامالینی پیست و لیکردنه وه ی گوشتی ماسییه که بوو. نووکی نیزه که ی له ته پهله سهری چه قاند، دروست له و خالی که هیللی دریزبووه وه ی نیوان چاوه کانی و لووتی په کیان ده گرت. راستییه که ی هیلکه لی

له و جزره بوونیان نه بوو و تنها سه ریگی زلی شینی
پانه وه بوو و چاوانیکی که وره و دوو شه ویلگه ی تیژ و
دابلوسه ر بوون. به هر حال، نيزه که ی چه قانده بووه کاسه ی
سه ری، هر چنده ناویندانه روو به رووی بووه وه، وه لی به
دوو دهسته خویناوی و خلیسکه کانیه وه تا توانیبووی،
نيزه که ی چه قانده بووه نه و خاله ی سه ری.

قرشه که که و ته سه ر لا، پیره میرده که چاوه کانیه ی بینیه که
ترووسکایه ی زیانیان تیدا برابوو. دواتر دووباره خوی
وه رچه رخانه وه و په ته که ی دوو جار به خویدا پیچ دا و،
پیره میرده که زانیه که کاری ته وار بووه و بینووده نه مدیو
نه و دیو ده کات، وه لی قرشه که خوی به دهسته وه نه ده دا.
قرشه که که و ته سه ر پشت و کلکی له هه وادا راوه شاند، جا
باله کانی بلاو کردنه وه و وه که به له میکی تیژه وی پیشبرک ی به
سه ری کلکی که فچرینکی نایه وه و فرکه ی کرد. تا نه و
ساته شی په ته که گرژبوو و که و ته له رزین و سه ر نه نجام پچرا،
سینه کی له شی قرشه که دیار بوو. قرشه که هه روا به سه ر
رووی ناوه که وه تاوینک بیجووله مایه وه و ینجا به ره و بنی
زه ریا شوږ بووه وه. پیره میرده که به دهنگی به رز گوتی:

- نزیکه ی چل ره تلینکی لی خوارد.

بیری کرده وه: «جا بریا هر نه وهنده بووایه و به سا نيزه و
ته وای په ته که شی له گل خویدا برد. نه وه تا ماسیه که شم
دووباره خوینی لی ده چوږی و گومانی تیدا نییه قرشه کانی
دیکه ش دینیته گیانم.» چیدی تاقتی نه وه ی نه مابوو سهیری
ماسیه که بکات، پاش نه وه ی قرشه ی به دغه ی شیواندبووی. نه و

کاته‌ی که لبه‌ی قرشه‌که چوو‌ه نینو گوشته‌که یه‌وه، پیره‌میزده‌که هه‌ستی کرد قه‌پال له گوشتی جه‌ستی نه‌و گیراوه. له به‌رخ‌یه‌وه گوتی: «وله‌ن باجی نه‌و کارانه‌ی دا و گوشتم، هه‌ر خوا خوی ده‌زانی که چاو‌م به‌ چهند قرش که وتوو‌ه، وه‌لی به‌ ته‌منم ماکو‌ی^۱ نه‌ونه‌ که وره‌م نه‌بینیبوو.»

بیری کرده‌وه: «وه‌ک پو‌ژی پروناک ده‌مزانی هه‌روا بۆم ناچینه‌ سهر. خوزگه‌ هه‌مووی خه‌ونیک بو‌وایه. خوزگه‌ هه‌رگیز نه‌م ماسیه‌م راونه‌کردایه و ئیسته‌ به‌ ته‌نیا له‌سه‌ر پو‌ژنامه‌ پزیه‌گانی سهر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌م بو‌ومایه» ئینجا گوتی:

- وه‌لی مرو‌ف بۆ نه‌وه‌ نه‌ئافریندراوه‌ که ببه‌زی. ده‌کری تینک بشکیت، وه‌لی هه‌رگیز نابه‌زی.

بیری کرده‌وه: «وینرای نه‌وه‌ش گه‌لی به‌ داخ و په‌شیمانم له‌ گوشتی ماسیه‌که، نه‌وه‌تا تا دی بارودوخه‌که خراپتر ده‌بن و نیزه‌که‌شم فت. بیری کرده‌وه «قرشی ماکو دپنده‌ و به‌هینز و بیریته‌، وه‌لی من له‌و زیره‌کتر بو‌وم. کن چووزانی؟ به‌نگه‌ ته‌نجا چه‌کینکی باشتر له‌وه‌ی نه‌وم پینو‌وین.» دواتر به‌ ده‌نگینکی به‌رز گوتی:

- بیر مه‌که‌روه‌ه پیره‌میزد، به‌و ئاراسته‌دا پی بکه‌ و هه‌ر شته‌و بۆ کاتی خوی.

له‌ دلی خویدا گوتی: «به‌لام پینو‌سته‌ بیر بکه‌مه‌وه، چونکه‌ هه‌ر بیرکردنه‌وه‌م بۆ ماوه‌ته‌وه. مه‌به‌ستم نه‌وه‌یه ته‌نجا به‌یسبۆل و بیرکردنه‌وه. تۆ بلی‌ی دی ماگیۆ پای چی بن له‌سه‌ر نه‌و

^۱ Dentuso

لیندانه‌ی من له ته‌وقه سه‌ری قرشه‌که؟» له بیرکردنه‌وه‌دا
رژچوو: «شتیکی نه‌ومنده‌گه‌وره‌نه‌بوو، هر پیاوینکی دیکه‌ش
بووایه‌ده‌یتوانی هه‌مان کار نه‌نجام بده‌، وه‌لن پیت وایه‌ده‌سته
برینداره‌کانم هر وه‌ک ده‌رپۆقینی ئیسک ته‌گه‌ر و کوسپینکی
گه‌وره‌بن؟ چووزانم، خو جگه‌له‌و کاته‌ی که مه‌لهم ده‌کرد و
ماسییه‌کی سه‌رقوپاوا^۱ قه‌پی به‌پاژنه‌مدا کرد، قه‌ت تووشی
نازاری پاژنه‌ی پی نه‌بووم. نه‌و گازه‌به‌جۆری نا‌زاربه‌خش
بوو به‌شی خواره‌وه‌ی قاچمی عاسی کرد و وه‌خت بوو له
نا‌زادا به‌رم.» پاشان گوته‌ی:

- بیر له‌شتی به‌گه‌روه‌ه‌ دلخوشت بکا پیره‌مینرد. ئیسته‌پاش
نه‌وه‌ی په‌تلیک له‌گۆشتی ماسییه‌که‌ت له‌ده‌ست دا خیزاتر
زه‌ریا ده‌بری، هه‌موو خووله‌کی‌کیش زیده‌له‌ماله‌وه‌نزیك
ده‌بیته‌وه‌.

باش ده‌یزانی نه‌و ده‌مه‌ی ده‌گاته‌ناوچه‌رگی ته‌وژمه‌کان چی
ده‌قه‌ومی، وه‌لن هه‌نوکه‌هیچ چاره‌یه‌کی‌شی شک نه‌ده‌برد. به
ده‌نگینکی به‌رز گوته‌ی:

- به‌خیر! چاره‌هه‌یه‌، ده‌توانم چه‌قۆکه‌به‌سه‌ری سه‌ولیکانه‌وه
به‌ستم.

چۆنی گوت نه‌وه‌ای کرد. سوکان له‌ژیر بالیدا بوو،
وه‌رچه‌رخینه‌ری چارۆکه‌که‌ش له‌ژیر پیندا. ئینجا گوته‌ی:

- ئیسته‌ش هر پیره‌مینردینکی پیرم، وه‌لن لانیکه‌م بینچه‌ک نیم.

^۱ Stingray

شه مالئکی خوشی دههات و به له مه کهش به باشی پښی دهکرد. تنها له به شی پښه وهی ماسیه کهی دهروانی و به مهش که میک هیوای تیگه رایوه. دواتر به خوی گوت: «نهوپه پری گه وجیثیه مروف هیوا له دهست بدا. جگه له وهش، من وهک خوم به تاوانی دهزانم. ناخر چیت داوه له بیرکردنه وه له تاوان! خوت کښه و گرفتت که مه، تا سه ریشته پپرژپته سه ر مه سه لهی تاوان! قسه ی راست خوشه، من سه ری لی ده رناکه م. له تاوان تیناگم و ناشزانم داخو بپروام پښی هیه یان نا، په نگه کوشتنی ماسیه که تاوانیک بووبی. هر ده بی واش بی، وه لی تنها له پای قوتی ژپانی خوم و هندی به دپه ختی دیکه دا کوستم. خو نه گه ر وایی نه وسا هه موو شت ده بیته تاوان. به سه ئیدی بیر له تاوان مه که ره وه پیره میزد. کار له کار تر از او وه و کهسانی هه ن پاره شیان پی دهری له پای تاوانکردندا، واز پینه با نه وان بی ری لی بکه نه وه، تو چیت داوه له و مه سه له یه. تو بؤ نه وه له دایک بووی تا بیته ماسیگر، هر وهک چون ماسیه که بؤ نه وه نافریندراوه که بیته ماسی. قه شه سان پیدرو و باوکی دی ماگیوی مه زنیس هر ماسیگر بوون.

به لام هه میسه که لکه لهی زانین و خولپای تیرامان و قرولبوونه وه له شته کان، بیروهوشی داگیر دهکرد. چونکه نه پوژنامه یه که هه بوو بیخوینیته وه، نه رادیوییه که گویی لی بگرینت، نه وهی هه یوو و نه یوو خه یالکردن و بیرکردنه وه بوو. دوباره هه لی دایه وه بابه تی تاوان و که وته بؤله بؤل و گوتی: «قابيله خو له برسان نه مردبووی تا نه و ماسیه بکوژی، یان بؤ نه وهی له بازاردا پاره یه کی پی دهست بخه ی،

به لکو له بهر به خونازین و سه رگرمی خوت وهک ماسیگریک
کوشتت. تا له ژياندا بوو خوشم دهوښت و، نښتاش هر
خوشم دهوښ. نښدی گهر شتیکیشت له دله وه خوش وښت،
تاوان نییه بیکوژی! یان ئه مه یان زور تاوانیکی دزینو و
خراپتریشه؟» به دهنکیکی بهرز کوتی:

- زور بیر ده که پته وه پیره میرد، زور زور.

بیری کرده وه: «وهلن چیژت له کوشتنی قرشه که بیني، ئه وښ
وهک تو به پهنجی شانی خوی و له سه ماسی زیندوو
دهژی. وهک قرشه کانی دیکه نییه که موخته خور بن، به لکو
جوامیز و به هیهبه ته و سل له هیچ شتی ناکاته وه.» پاشان
هاواری کرد:

- من بز بهرگریکردن له خوم کوشتم، یانی کوشتنی پښوښت
بوو و چاره یه کی دیکم نه بوو.

له بهرخویه وه کوتی: «به و جوره ښ، هه موو شته کان
به ربوونه ته گیانی یهک و یه کتری ده کوژن! پاره ماسی وهک
چون ده مژینن، ئاوه اش ده مکوژی، سا هق به هق.
کوړه کهش دووباره گوړوتینی ژیانم به بهر دا ده کاته وه و له مه
زیاتر با خوم فریو نه دم.»

به سهر قه راغی به له مه که دا چه مییه وه و له و جیهی قرشه که
قهی پتدا کردبوو، پارچه گوشتیکی لیکر ده وه و که و ته جوینی.
سه رسام بوو به به له زه تی و باشی گوشته که ی. وهک هر
گوشتیکی دیکه پته و ته و تازه بوو، وهلن سوور نه بوو و
به در بوو له پښال، باش دهیزانی له بازاردا پاره یه کی چاک
دهکات. هیچ ږیگه یه کی شک نه درد تا خوین به ربوونه که ی

بوهدستينتهوه و بهيئت، باش دهيزانى كه چ بهلا و ناشوويك
چاوه پينه تى.

با بهردهوام هلى ده كرد. كه مى پووهو باكوورى رژوهلات
ناراسته گوريبوو و پيره ميرده كesh بهمدا زانيسى كه بهم
زوانه ناخات و بهردهوام دهيت. سهرنجى بهردهمى خوى دا،
ولهى هيچ چاروكه و دووكهلى كه شتیه كى بهدى نه كرد. بى له
بالنده ماسيه كان كه له پيشكوى بهلمه كدا هله بز و دابه زيان
بوو و، گزوكى زهر دباوى كه نداد و هيچى تری بهرچاو
نه ده كه وت. چوله كه يهك چيسه بو دهرمان له ناوه دا بهدى
نه ده كرا.

بهو جزره دوو كاتژميرى ره بهق پى كرد. له پشته وهى
بهلمه كدا پالى دابووه وه و ناوبه ناو پارچه گوشتيكى
ده ناخنيه ده ميه وه، هولى دها كه مى بهسپته وه و گورپوتينى
جهستى پهيدا بكاته وه. كاتيك بينى دوو قرشى ديكه مرخيان
له ماسيه كه خوش كردووه و بهرهو بهلمه كه دين، هاوارى
كرد:

- ناي!

رينگيهك شك نابريت تا ئهم وشه يه پى پوون بكرته وه.
ده كرى ته نها دهنگيك بيت كه نااگاييانه له زارى مرقفه وه
دهرده چيت، كاتيك ههست به ئازارى بزماريك دهكات كه
دهكوتريت به دهستيدا و ئهمديوئوديو تهخته كeshى پيوه
دهسميت. پاشان هاوارى كرد:

- كالانتوس، هه يهو!

په پری دووهم قرشیانی بینی که پیش په کهم دهکه ویت و، زانیی له بهردهم دوو قرشی قهپوز خاکه نازیدایه. په پره کانیان بزور و سینگوشه یی برون و کلکیان گسکئاسا دهجوولاند. بزنی خوینی ماسیه که یان هه لده مزی و به شوینیدا ثوقره یان برابوو، وهلی برسیه تی تاقه تپروکین و په له کردنیان تاوانا توک بئی لئ بزور دهکردن و نه وهنده ی نه ده خایاند هه مدیس دهیخستنه وه شوینی. ویرای نه مهش تا ده هات نزیک و نزیکر دهکه و تنه وه له به له مه که.

پیره مېرده که پتی چاروگه جوولینه که ی توند کرد، جا سوکانه که ی جیگیر کرد و دهستی دایه نه و سه وله ی چه قوکه ی پیوه به سترابوو. تا توانی سه وله که ی به هیواشی بهرز کرده وه، چونکه دهسته کانی بیته ندازه نازاریان ددها، زووزوو په نجه کانی دهنووشتاندنه وه و دهیگردنه وه تا که میک نهم ببڼه وه و نازاره که یان بره وینیته وه. جا توند دهستی له سه وله که گیر کرد و که وته چاودیریکردنیان و نه وانیش به پرتاو به ره و به له مه که ده هاتن. دوو سه ره پانه خاکه نازئاسا که یانی بینی، له گهل په ره نووک سپیه بلا بووه کانی سنگیشیان. دوو قرشی چه پهل و دزیو، بزگن و مشه خور بوون. نه مانه کاتیک برسیه تی زوریان بو دهینیت، په لاماری دارو به رد ددهن، ته نانه ت په لاماری سه ول و قه راغی به له م ددهن و قه پالی لئ ده گرن. جاروباریش نه و کاته ی کیسه له کان له سه ر پووی ئاوه که خویان لیکه وتووه، نه م قرشه به دغه پانه په لاماری ده ست و قاچیان ددهن و دهیانخون. که برسی ده بن، ته نانه ت سل له مروغه کانیس

ناکه‌نوه و بی‌گویدانه‌نوهی که نایا بۆنی خوینی ماسییان
لنوه دیت یان نا، په‌لاماریان ده‌دهن. پیره‌میزده‌که‌گوتی:

- نای گالانوس، دهی وهره گالانوس!

وه‌لی وه‌ک قرشه‌که‌ی پینشوو ماکر نه‌هاتنه پینش. دانه‌یه‌کیان
وه‌رچه‌رخا و خوی کرد به‌بنی به‌له‌مه‌که‌دا، قه‌پالی له
ماسییه‌که‌ ده‌گرت و پیره‌میزده‌که‌ش هه‌ستی به‌له‌رزینی
به‌له‌مه‌که‌ ده‌کرد. ئه‌وی دیکه‌ش به‌چاوه‌ ده‌ری‌قوه‌وه
زهرده‌باوه‌کانیه‌وه‌ له‌ پیره‌میزده‌که‌ی ده‌روانی، جا به‌پرتاو ده‌می
کرده‌وه و په‌لاماری ماسییه‌که‌ی دا، ددانه‌کانی له‌و شوینه‌دا
گیر کردن که‌ پینشتر قه‌پی لی گیرابوو. هیله‌ خه‌یالییه‌کانی
سه‌ره‌ بۆره‌که‌ی به‌روونی دیاربوون، که‌ له‌گه‌ل ده‌ماره‌کانی
ده‌ماغیدا یه‌کانگیر بووبوون. پیره‌میزده‌که‌ نیشانه‌ی له‌و خاله
گرت و چه‌قۆکه‌ی تن چه‌قاند، جا ده‌ریه‌ینایه‌وه و ئه‌م جاره
چه‌قاندیه‌ دوو چاوه‌ زهرده‌باوه‌کانی که‌ ده‌تگوت هی پشیلنه‌.
قرشه‌که‌ چاره‌یه‌کی دیکه‌ی نه‌بوو و ده‌موده‌ست ماسییه‌که‌ی
به‌ردا. دواتر ئه‌و پارچه‌ گوشته‌ی قوت دا که‌ دایمالیبوو و به‌ره
بنی زه‌ریا شو‌رېووه‌وه و مرد.

به‌له‌مه‌که‌ هینشتا به‌هوی په‌لاماری قرشه‌که‌وه‌ ده‌له‌ریه‌وه‌.
پیره‌میزده‌که‌ په‌تی جوولینه‌ری چارۆکه‌که‌ی راکینشا تا به‌باری
پانیدا به‌له‌مه‌که‌ وه‌رچه‌رخیت و قرشه‌که‌ له‌ بنیدا پینته‌ ده‌روه‌وه‌.
قرشه‌که‌ی نه‌ده‌بینی، تا به‌سه‌ر قه‌راغی به‌له‌مه‌که‌دا چه‌مییه‌وه و
دایه‌ به‌ر چه‌قۆ، وه‌لی پیسته‌که‌ی زۆر جیر بوو و چه‌قۆکه‌ به‌
حال ده‌ییری و تیی رۆنه‌ده‌چوو. ئه‌م چه‌قۆوه‌شانده‌نی
پیره‌میزد هه‌ر به‌ته‌نھا ئازاری ده‌ستی نه‌ده‌دا، به‌لکو شانیشی

پنوهی که وته ژان. قرشه که هاته وه سهره وه و سهری له
 ئاوه که دهره نینا، له وهدا بوو لووتی بنی به ماسیه که وه و
 قه پالی لی بگریته، که پیره میزده که له سهر سهری گیرسایه وه و
 چه قوکه ی له ته پلی سهری چه قاند. پاشان چه قوکه ی
 دهر کیشایه وه و هه مدیس چه قاندیه وه هه مان شوین، وه لی
 قرشه ی به دهر ماسیه که ی بهر نه وهدا و توند ددانی تی
 گیرکرد بوو. ئه م جاره یان چه قوکه ی چه قانده چاوی چه پی،
 که چی له گه له وهدا له جینی خوی نه بزوا. پیره میزده که
 کوتی:

- ئه وهدته بهس نییه؟

چه قوکه ی له کرکراکه و ده ماغی چه قاند. هیناش و نه رم
 به نیویدا بۆچوو، ههستی کرد کرکراکه که ی له یهک جیا
 ده بیته وه. سهوله که ی وهر چه رخانده و به هه موو هینزییه وه
 چه قوکه ی له شه ویلگی چه قاند تا یه که لای بکاته وه، جا چهند
 جارینک سهوله که ی له نیویدا بادا و قرشه که خوی به ژیر
 زهریادا کرده وه. ئینجا پیره میزده کوتی:

- لیره ون به، تا قوولایی یهک میل نه وهستی، برۆ و له وی به
 براده ره نازیزه که ت شاد به. چوزانم، پهنگه دایکت بی.

دهمی چه قوکه ی سهری و سهوله که ی خسته په نایه که وه. په تی
 وهر چه رخیسنهری چارۆکه که ی گرت و ههوا کردیه وه و
 به له مه که له زهریادا رینی خوی گرتیه وه بهر. پاش که مینک
 هاواری کرد:

- قرشه کان چاره کیک له باشتترین گۆشتی ماسیه که یان
 خوارد. خوزگه هه مووی خه ونینک بووایه، خوزگه هه رگیز نه م

ماسییه م راو نه کردایه! ئه مه ته واو خه مبار و بیتاقه تم ده کا
ئهی ماسی، ته واوی په نچ به خه سار بووم.

پاشان بیده نگ بوو. پیره میترده که چاوی به دیمه نی ماسییه که
هه لته ده هات. هه رچی خوین بوو له به ری پویشته و ئاوه که ش
له لاتنه نیشته کانه وه ده شووشت. په نگی له و ته لا زیویانه
ده چوو که پشتی ئاوتنه یان پی ده رازینه وه و ده ماره کانی
هیتشتا به ده ره وه بوون. گوتی:

- نه ده بوو ئه وه نه ده دوور بکه و مه وه ئهی ماسی، ئه مه له
به رژه وه ندیی هیچ کامماندا نه شکایه وه. بمبووره ماسییه که!
به داخه وه.

که و ته دواندی خوی: «تو سه یریکی ده می چه قوکه بکه و بزانه
نه شکاوه، چا که من گرنکیش بده به ده ست، چونکه ئه م
بگروه به رده یه کوتایی نه هاتووه.» پاش ئه وه ی چه قوی پشت
سه وله که ی پشکنی گوتی: «خوزگه هه سانیکم^۱ لا بووایه تا
چه قوکه م پی تیژ بکرده یه، ده بوو هه سانن له گه ل خوم به ینم.»
جا بیر کرده وه: «شتانیک زور هه بوون پیویست بوو
بیانه ینی و نه ته ینان. ئیسته ئیدی کاتی بیر کردنه وه نییه له و
شتانه ی که نین و ده بوو هه بن، بیر بکه ره وه که به و شتانه ی
به رده ست ده تتوانی چی بکه ی.» به ده نگی به رز گوتی:

- هه یهو به سه ئیدی، ئه م هه لیت و په لیتانه م بز باس مه که،
بیزار بووم ته واو.

^۱ هه سان: جوزه به ردیکی لووسه، تیغی پی تیژ ده کریت.

سوکانی خسته بن بالی و هەردوو دەستی لە ئاوه‌که وەردا، به‌له‌مه‌که‌ش پێی ده‌کرد. ئینجا گوتی: «مه‌گەر هەر خوا بز خۆی بزانی ئەم قرشە‌ی دوا‌ی چە‌نیک گۆشتی لە ماسی‌یه‌که‌ خوارد، وە‌لێ زۆر لە جاران سووک‌تر بووه‌.» هیچ که‌یفی به‌وه‌ نه‌ده‌هات به‌شی خواره‌وه‌ی ماسی‌یه‌که‌ بێ‌نیته‌ پێش‌چاوی خۆی، پاش ئه‌و هه‌موو پارچه‌ گۆشتانه‌ی پێوه‌ی لێ‌کرا‌بوونه‌وه‌. هەر له‌ری‌نه‌وه‌ و جوولانیکی به‌له‌مه‌که‌ مانای لێ‌کردنه‌وه‌ و دامالینی گلمته‌ گۆشتیک بوو. ماسی‌یه‌که‌ به‌ خوینی له‌به‌ر‌پۆیی‌وی شار‌پیه‌کی وای دروست‌کرد‌بوو، که‌ هەر‌چی قرشی زه‌ریا هه‌یه‌ بێ‌گر‌نه‌ به‌.

له‌ به‌رخۆ‌یه‌وه‌ گوتی: «ده‌کرێ ئەم ماسی‌یه‌ زگی مرۆ‌فی به‌ در‌یژایی زستان تێ‌ر بکا، وە‌لێ واز له‌م چە‌نه‌دان و بێ‌کردنه‌وانه‌ بێته‌. ته‌نها به‌سه‌یره‌وه‌ و ده‌سته‌کانت ته‌یار بکه‌ تا به‌رگ‌ری له‌و شته‌ گۆشته‌ش بکه‌ی پێوه‌ی ماوه‌ته‌وه‌. بونی خوێنه‌که‌ی ده‌ستم له‌‌چاو ئه‌و بو‌خوینه‌ی له‌ ئاوه‌که‌وه‌ دێ هەر هیچ نییه‌. سه‌رباری ئە‌مه‌ش خۆ ده‌ستی من خوینی له‌ به‌ر نا‌پوا. هیچ برینیکی پێوه‌ نییه‌ جینی مه‌ترسی بێ و، خوین پۆینه‌که‌ش ده‌ستم له‌ کف‌ت‌بوون ده‌پاری‌زی.»

دووباره‌ بیری کرده‌وه‌: «ئێسته ده‌توانم بێر له‌ چی بکه‌مه‌وه‌؟ هیچ. پێ‌ویسته‌ مێش‌کم به‌ هیچ‌وه‌ سه‌رقال نه‌که‌م و چاره‌‌پێی قرشه‌کان بم تا دین. ئای خۆ‌زگه‌ به‌ خۆ‌زگای خوا گۆشتی خه‌ونیک بوایه‌؟ وە‌لێ کێ چووزانی؟ په‌نگه‌ ئاقیبه‌ته‌که‌ی باش بشکێته‌وه‌.»

قرشی داهاتوو قرشیکی ده موقه پوز خاکه نازی بوو، سهری
کرده نیچیره کی هر وهک به رازیک، هلبسته گه به راز
ده میکی هینده گوره ی هه بوایه که جینی سهرتی تیدا
بکینه وه. قه بیریک پیره میرده که هینستی گوستی ماسیه که
بخوات، جا چه قوکی له میشکیدا پزکرد، ده می چه قوکی شکا
و قرشه که لاره لار گه رایه دواوه و که ونه گیانه لای مهرگ.

پیره میرده که چوو به لای سوکانه که وه و ئاورپی له قرشه
گوره که نه دایه وه که هیناش هیناش له ئاوه که دا نوو قم ده بوو.
سهرتا زور گوره دیار بوو، پاشان له گه نوو قه بوونیدا
به رهو ژیر زه ریا به ووکتر و به ووکتر بووه وه. پیره میرده که
هه رده م به جوشو خر قشوه بوو بۆ دیتنی ئه م دیمه نانه،
که چی ئه وه تا ئیسته هر ئاورپیشی لئ ناداته وه. گوتی:

- بئ له گرچانه که هیچ شتی کم به دهسته وه نه ماوه، که ئه ویش
که لکیکی وه های نابئ. هاوکات دوو سهول و سوکانیه ک و
کوته کیکی گچکه م پینه.

به خوی گوت: «ئیهسته وهک پوژی پووناک پوونه که
قرشه کان به زاندمیان، من که ی له و ته مه نه دام تا به کوته ک
هه موویان شه لوپه ت بکه م! وه لئ تا ئه م سهول و سوکان و
کوته که شم پینه هر ده کوشم و کول ناده م.»

دووباره دهسته کانی وه ردایه وه ئاوه که وه، تا ته پ بن و
برینه کانیان ببری نه وه. درهنگه ختانی ئیواره بوو و بئ له ئاو
و ئاسمان هیچ شتیکی دیکه ی نه ده بینئ. با توندتر هه لی کرد و
پیره میرد هیواخواز بوو هه رچی زووو چاوی به که نار و
وشکانی بکه ویته وه. دواتر گوتی:

- تو بیته‌ندازه ماندووی پیره‌میزد، تا سر ئیسقان ماندووی!

تا خور ئاوا نه‌بوو و دنیا تاریک دانه‌هات هیچ قرشینک په‌لاماری نه‌دا. پیره‌میزده‌که چاوی به دوو پیری پانی بزر که‌وت، که شوین پینچه‌خوینی ماسییه‌که که‌وت‌بوون و له به‌له‌مه‌که نزدیک ده‌که‌وتنه‌وه. سه‌یر له‌وه‌دا بوو ئه‌م قرشانه له پیری بونکرده‌وه شوینی نه‌که‌وت‌بوون، به‌لکو یه‌کراسه‌ت له په‌نای یه‌کدا به‌ره‌و به‌له‌مه‌که ملیان ده‌نا. سوکانی به‌له‌مه‌کی جیگیر کرد و پتی جله‌وگری چاروکه‌کی به‌سته‌وه، پاشان کوته‌که‌کی له‌ژیر ته‌خته‌ی پشت‌وه‌ی به‌له‌مه‌که‌دا ده‌رکرد. هه‌لبه‌ت ئه‌م کوته‌که‌کی له سه‌ولیکی شکار که به‌تینه‌پوونی کات کورت بوو‌بووه‌وه بۆ دوو پی و نیو هیچی دیکه نه‌بوو. به‌هزی ده‌ست‌گره‌که‌یه‌وه، به‌یه‌ک ده‌ست نه‌بووایه به‌باشی هه‌لی نه‌ده‌سووراند. پیره‌میزده‌که چاونه‌ترسانه و توند به ده‌ستی راست گرتی، ده‌ستی لێ توند کرد و ده‌بیینی که قرشه‌کان نزدیک ده‌که‌وتنه‌وه، هه‌ردووکیان له توخمی گالانوس بوون.

به‌خوی گوت: «با سه‌ره‌تا یه‌که‌م دانه‌یان ده‌می تیژه‌نی، ئه‌وسا به‌رده‌بمه‌قه‌پۆز و ته‌پله‌سه‌ری.» له‌یه‌ک کاتدا هه‌ردوو قرشه‌که په‌لاماری ماسییه‌که‌یان دا. چاوی لیبوو که قرشه‌نزیکه‌که‌یان ددانی له‌سکی زیوینی ماسییه‌که‌چه‌قاند. کوته‌که‌کی تا‌حوا به‌رز کرده‌وه و به‌هه‌موو هی‌زییه‌وه سه‌ره‌واندیه‌ته‌پله‌سه‌ری قرشه‌که. کوته‌که‌وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ر لاستیکیکی جییر که‌وت‌تیت هه‌لبه‌زییه‌وه و پیره‌میزده‌که ده‌موده‌ست ده‌رکی به‌ره‌قی و پته‌وی ئیسکه‌کانی کرد. هه‌ر که

قرشه که ماسییه‌کی به‌ردا و کشایه‌ره، پیره‌میزده که دانه‌یه‌کی سره‌وانده قه‌پوزی.

قرشه‌کی دیکه پینشوه‌خته چند جاریک سهری کردبووه ماسییه‌کی و وه‌رچه‌رخسابووه‌وه و، وا‌ه‌ه‌نووک به‌دهمه داپ‌چراوه‌که‌یه‌وه خه‌ریکه به‌رهو ماسییه‌کی دینته‌وه. هر که پیره‌میزده که گوشتی ماسییه‌کی بینی له‌لینواری ده‌میدا سپی ده‌چوووه‌وه و قرشه‌کی زیاتر ددانی لی‌تونند و جیر ده‌کرد، تا توانی کوته‌که‌کی به‌رز کرده‌وه و پیندا کیتشا، وه‌لی‌ته‌ن‌ها به‌ر سهری که‌وت. قرشه‌کی به‌دهم لیک‌کردنه‌وه‌ی نه‌و پارچه‌گوشته‌وه که قپالی پیندا کردبوو، ته‌ماشایه‌کی پیره‌میزده‌کی کرد، که ویستی قوتی بدات پیره‌میزده‌کی دوباره کوته‌کی تی سره‌وانده‌وه. وه‌لی‌هه‌روه‌ک جاری پینشو ته‌ن‌ها به‌ر‌چینه‌ئ‌ستوره لاستیکیه‌کی سهری که‌وت. ئینجا پیره‌میزد گوتی:

- وه‌روه قرشه‌کی! ده‌ی دوباره وه‌روه!

قرشه‌کی به‌گوژمینی خیرات‌روه گه‌رایه‌وه، له‌گه‌ل ددانی له‌گوشته‌کی گیرکرد، پیره‌میزد به‌کوته‌ک تینی به‌ر بووه‌وه. کوته‌که‌کی بلند کرد و به‌ه‌موو هینزییه‌وه دای به‌ته‌پله‌سهریدا، ئه‌م جاره‌یان پیره‌میزده‌کی هه‌ستی کرد کاژه‌لاکی سهری پینکاوه. جاریکی تریش له‌هه‌مان شوینی سره‌وانده‌وه تا گینزی کرد و لاکی ماسییه‌کی به‌ردا. چاره‌پ‌ئ‌بوو دوباره‌بینه‌وه، وه‌لی‌هیچ قرشیک دیار نه‌مابوو. پاش که‌میک دانه‌کیانی بینی به‌سهر‌رووی‌ئاوه‌که‌وه ده‌سور‌پایه‌وه، وه‌لی‌ئ‌اسه‌واری‌په‌پی‌ئ‌ه‌وی دیکه‌یان به‌ده‌روه نه‌بوو.

بیری کرده‌وه: «بپروام نه‌ده‌کرد بتوانم بیانکوژم، گهر
 تینوتاوه‌که‌ی جارنم ده‌ما، نه‌وکات چاره‌یانم ده‌کرد، وه‌لی
 ئیسته‌ش کارینکم پی‌کردوون که به‌مزوانه نایه‌نه‌وه
 سه‌رخویان، گهر داریکی به‌یسبۆلم پی‌بووایه، به‌ه‌ردوو ده‌ست
 قایم تینم بسره‌واندنایه بی شک یه‌که‌میانم ده‌کوشت، به
 ئیستاشه‌وه!»

چاوی به‌ماسیه‌که‌دا هه‌لنه‌ده‌هات، ده‌یزانی قرشه‌کان نیوه‌یان
 له‌توکوت کردووه. هه‌ر نه‌و کاته‌ش خۆر ئاوا بووبوو، که نه‌م
 له‌گه‌رمه‌ی شه‌ردا بوو له‌گه‌ل قرشه‌کاندا. پاشان گوتی:

- که‌میکی تر شه‌و دادی، نه‌وساکه ده‌بی پرووناکییه‌کانی هافانا
 ببینم، خۆ گهر زیاد له‌ پنیویست به‌ره‌و رۆژه‌لات لامدایی نه‌وه
 پرووناکیی یه‌کیک له‌ به‌نده‌ره تازه‌کان هه‌ر به‌دی ده‌که‌م.

بیری کرده‌وه: «له‌م‌رۆ به‌دواوه زۆر دوور ناکه‌ومه‌وه له
 به‌نده‌ره‌کان. هیوادارم ئیسته‌خه‌می منیان نه‌بی و دلیان شتیکی
 نه‌کردبی. به‌دلیاییه‌وه ئیسته‌به‌س کۆپه‌که‌خه‌مییه‌تی، وه‌لی
 دلنایم که‌پروای پته‌وه به‌من و لیم بیه‌یوا نابین. هه‌ست ده‌که‌م
 زۆریک له‌ماسیگره‌پیره‌کانیش ئیسته‌خه‌فه‌تبار و نا‌په‌ه‌تن،
 بێجگه‌له‌وان زۆریکی دیکه‌ش. به‌راستی له‌نیو شارۆچکه‌و
 خه‌لکیکی که‌لکگیر و خه‌م‌خۆردا ده‌ژیم.» چیتر له‌گه‌ل
 ماسیه‌که‌دا قسه‌ی نه‌ده‌کرد، چونکه‌خراپ گۆشته‌که‌یان
 شتیواندبوو. کتۆپ بپروکه‌یه‌ک به‌سه‌ریدا هات و گوتی:

- ئی نیوه‌ماسیه‌که‌، ئی نه‌و ماسیه‌ی که‌ماسی بووی!
 بیووره‌که‌له‌به‌نده‌ر دوور که‌وتمه‌وه و قورم به‌سه‌ر
 هه‌ردووکه‌کاندا کرد، وه‌لی من و تو ژماره‌یه‌کی زۆر قرشمان

کوشتن و زۆریکیشمان سه قهت و که له لا خستن. نهی ماسیه
پیره که، چهند قرشت له ژیا ئندا کوشتروه؟ خو به گالته نه
مه درێژه به قه پۆزته وه نییه!

حه زی ده کرد بیر له وه بکاته وه، گهر ماسیه که زیندوو بووایه
و ئازادانه مه له ی بکردایه چی به سه ر نه و قرشانه دا ده مینا.
بیری کرده وه: «ده بووایه نه و پهمی قه پۆزی لی بکه مه وه و
شه پی قرشه گان پی بکه م، وه لی نه و ده م هیچ ته وریکم پی
نه بو و هه نوو که ش چه قۆکه م شکاوه. گهر بمتوانیایه نه وه
بکه م! گهر بمتوانیایه به پشتی سه ولیکیه وه بییهستم! نه و سا چ
چه کیکی تۆکه ی لی ده رده چوو! نه و کات دوو به دوو ده مانته وانی
هه موویان بکوژین. باشه چی ده کی گهر به م شه وه دایان
به سه رماندا؟ نه و کات چیت پی ده کری؟ دواتر گوئی:

- شه! تا سه ره مه رگ شه پریان له گه ل ده کم!

به لام له و تارکییه نه و ته که دا، که هیچ ته ورسکایی و
پروناکییه که به ده ره وه نییه و، ته نها گوئی له ده نگی با و
شه گانه وه ی چارۆگه که یه، هه ستی کرد که مه ردوه. ده ستی
هه لگۆفی و هه ستی به زیندوویی له پی ده سه ته کانی کرد و،
زانایی که نه مه ردوون و ته نها که میک سه پ بوون، بۆ نه وه ی وزه
و ئازاری ژیا نیان تیگه رینیتته وه، نه وه نده ی له سه ره که
بیانکاته وه و بیانته و قینیت. پالی به پشتی به له مه که وه دا و به
شه گانه ی زیاته ر دلیا بووه وه که هه شتا که زیندوه. بیری
کرده وه: «نه و هه مو ویره شه م له سه ره که قه و لم دا گهر
ماسیه که راو بکه م بیانه وینم، وه لی ئه یسه زۆر له وه

شه که ترم بتوانم ویرد بخوینم. باشته گونییه که بهینم و
به سر شانه کانمیدا بدهم.»

له پشته وهی به له مه که دا پاکشا و سوکانی گرت و ته ماشای
ناسمانی ده کرد تا پروناکییه کی تیدا به دی بکات. جا له
به رخویه وه گوتی: «نیوهی ماسییه که به ساغی ماوه ته وه،
به لکو ئوه خواجه بهخت یاوهرم بن و ئو تۆزهش به ساغی
بگه یه نمه وه به ندهر که، ئی خوهر ده بی که من بهخت یاوهرم
بن!» ده موده ست به رپرچی خوی دایه وه: «نه خیر، توهر
ئوکاته قوڤت به سر بهختی خۆتدا کرد که له به ندهر که
دوور که وتیه وه.» پاشان به دهنگیکی بهرز گوتی:

- گه وچ مبه! وریا به و خو نه تباته وه، سوکانه که بسوورپنه
و ئوقره بگره. کن نالی بهخت یاوهرت نابی.

بیری کرده وه: «گه له شوینی گوشتی ئه جۆره ماسییه
بخه نه بازه وه هه ده کهم بریکی لی بکرم.» دواتر له خوی
پرسی: «وه لی به چی ده بکری؟ به نیزه ونبوه کهم، یان به
چه قو شکاوه کهم، یاخود بهم دهسته زامدار و ماندوانه م؟» له
دلی خۆیدا گوتی: «بۆ نا؟ به وه هه شتا و چوار پۆزه ره به قه
هه ولت دا بیکری که له زه ریادا به سهرت برد. هیندهی نه مابو
پیتی بفروشن.» ئینجا بیری کرده وه: «پتوسته بیر له شتی
ترو هات نه که مه وه. بهخت به چهن دین شیوه به ره و پرومان
دی، وه لی کن ده توانی بیناسیته وه و بلی ئوه به خسته؟
به هه ر حال به هه ر شیوه یه ک بیت من کیشم نییه، سوودی لی
ده بینم و وه لی خۆم ده ده م.» دواتر گوتی: «خۆزگه
تروسکایی پروناکییه کانی هافانام به دی ده کرد، خۆزگه به زور

شت دهخوازم، وهلی له ئیستادا تهنه خوازیاری ئه وهه. «
 ههولی دا به جوریک راکشیت بتوانیت به ئاسانی سوکانه که
 بابدات، به ئازاره کانی جهسته شیدا لای هون بووبوه که
 زیندوه و هیتنا گیانی تیدا ماوه.

نزیك کاترمیز ده، چاوی به خهرمانه ی پرووناکییه کانی شار
 کهوت که له سه ر پووی ئاوه که پهرش بووبوه وه، له
 سه ر تادا ئه م خهرمانه یه وه ک پروونبونه وه ی ئاسمان پیش
 ده رکه وتنی مانگ، کال و کز ده رکه وت. به ربه ره پرووتتر و
 پهرشنگدارتر که شایه وه، ئه و شه پۆلانه ی زهریای ده رخستن، که
 له ئه نجامی باگه وه دروست بووبون. پیره میترده که به نینو
 ئاورینگی خهرمانه ی مانگدا پتی کرد و زانیی که هیتنه
 ناخایه نیت ده گاته لیواری ته وژه ئاوه کان. له به رخزیه وه
 کوتی: «هه موو شتیک کوتایی هات، تاوکی دی قرشه کان
 هه مدیس په لامارم ده دهنه وه، وهلی مرقوف له م تاریکیه
 ئه نگوسته چاوه دا بن چه ک چیی بن ده کری؟»

هه موو گیانی په ق بووبوو، وپرای ئه مهش کزه ی ساردی شه و
 سه راپای له ششی و برینه کانی ده کولاندنه وه. به خوی کوت:
 «ئومیده وارم ناچار به شه پتیکی دی نه بمه وه، له ناخی دله وه
 ئاواته خوازم که شه به رۆکم نه گریته وه.» نیوه شه و تووشی
 شه پتیکی دیکه بوو، وهلی پیره میترده که زانیی ئه م جاره
 شه پکردن و په له اویشتن هیچ سوودیکی نییه. پۆلنکی ته واه له
 قرش هیرشیان کرده سه ری، بن له هیلێ په په کانیا و بریقه ی
 فوسفوریان، که سه ریان کردبووه ماسیه که هیچی تری به دی
 نه ده کرد. پیره میترده که بیتزقرانه که وته گیانی قرشه کان و
 کوته ک دوا ی کوته کی به سه ریاندا ده سه ره واند. کوئی له جیره

دهنگی ددانیان بوو که له ماسییه که یان گیر ده کرد و ده میان
 تی ده ژهنت و هستی به له رزینکی زوری به له مکه ده کرد،
 وهک نه وهی به سر پشتیانه وه بیت. ناؤمید و بیثؤقرانه
 کوته کی بهر شوینه دا ده کینشا که دهنگی کی لیوه ده هات و
 هستی پی ده کرد. له پېر هستی کرد شتیک کوته که کی گرت،
 نیجا له هستی سندی و کوته که ش پویشت.

پیره میرده که سوکانی ده رینا، به هر دوو دست هلی بېری و
 به رده وام و یک به یک قرشه کانی پی کوتا، و هلی که لکی
 نه بوو و قرشه کان سهریان کرد بووه ماسییه که، تاوی یک
 یک ده هاتن و تاوی به کومل شالوایان بز ماسییه که ده رینا.
 قه پالیان له گزشتی خوشی ده گرت که له ژیر ناوه که دا
 ده بریسکایه وه. له کوتاییدا یه کیک له قرشه کان په لاماری
 سهری ماسییه کی دا، پیره میرده که زانیی که په نجی به با
 چووه و خریکه ناسنی سارد ده کوتی. قرشه که دانی له
 سهری په قی ماسییه که گیر بوو بوو و نهیده توانی گوشته کی
 بېچرینیت. پیره میرده که دووباره سوکانه کی به رز کرده وه و
 سره واندیبه سهری قرشه که، جا بی وهستان و جار له دوی
 جار سوکانه کی ده کینشا به سهری قرشه که دا و کولی نه ده دا،
 تا سوکانه که ش شکا. به ده سکه شکاوه که شیه وه وازی نه رینا
 و که وتوه ایندانی قرشه که. هستی کرد خریکه ده چه قیته
 سهری قرشه که، زانیی که هم ده سکه شکاوه تیژه و ده کری
 که لکی هه بیت، جا هر بهو باره دا چند جاریکی تریش به
 سهری قرشه که پیدا کینشایه وه، تا قرشه که کشایه وه و به لادا
 که وت. نه مه کوتا قرشی نهو په وه بوو که هیرشیان هینا بووه

سەر ماسییەکه، جا ماسییەکهش هیچی به به‌ره‌وه نه‌ما‌بوو تا
قرشه‌کان ببخۆن.

پیره‌میرده‌که که‌وتبووه هانکه‌هانک و له ده‌میدا هه‌ستی به
تامینکی سه‌یر ده‌کرد، تامینکی شیرینچک و مسین بوو. سه‌ره‌تا
ئه‌مه که‌میک پیره‌میرده‌که‌ی ترسانده، وه‌لی هه‌نده زۆر نه‌بوو که
جینی مه‌ترسی بیت. پاشان پیره‌میرده‌که تفی کرده‌وه زه‌ریا و
گو‌تی:

- ده‌ی ئه‌وه بخۆن قرشینه، جا هه‌ر خه‌ون به‌وه‌وه ببینن که
پیاوینکتان کوشتووه!

سوور ده‌یزانی دۆراوه، جا چ دۆرانیکیش، دۆرانیکی که
هه‌ستانه‌وه‌ی نییه. به‌ره‌و دواوه‌ی به‌له‌مه‌که ملی نا و ده‌سکی
سوکانه شکاوه‌که‌ی بینی، بیری کرده‌وه ده‌توانیت له شوینی
سوکانه‌که جیگیری بکات و کاری پیکردنه‌که‌ی پێ ده‌سته‌به‌ر
بکات. شان و ملی به‌ گۆنیه‌که دا‌پۆشی و به‌ره‌و به‌نده‌ره‌که ملی
پینی گرت. به‌له‌مه‌که به‌ کاوه‌خۆ پینی ده‌کرد و ئیسته‌ هیچ
بیروکه و خه‌یالیک می‌شکی پیره‌میرده‌ی سه‌رقال نه‌ده‌کرد.
هه‌موو شتیک کوتایی هات و هه‌نوکه ناکه شتیک که بیری لێ
ده‌کرده‌وه، که‌یشتنه به‌نده‌ره‌که بوو به‌ سه‌لامه‌تی. شه‌و دره‌نگ
قرشه‌کان په‌لاماری ئیسکه په‌یکه‌ری ماسییەکه‌یان دایه‌وه و به
چه‌شنی کۆمه‌له گه‌دایه‌ک که به‌سه‌ر پاشماوه‌ی سفره‌ خوانیکدا
بلاو ده‌بنه‌وه، که‌وتنه کرانده‌نه‌وه‌یی و پیره‌میرده‌که‌ش باکی
پێیان نه‌بوو. یانی بێ له‌ جله‌وگرتنی سوکانه‌که هۆش و خه‌یالی
به‌لای هیچ شتیکی دیکه‌وه نه‌بوو. ته‌نها سه‌نجی ئه‌وه‌ی دا که

به‌له‌مه‌که پاش له‌ده‌سستدانی کیشی ماسییه‌که که پیرویه
به‌سترابوو، چه‌نده سووک بووه و ئاسان پئ ده‌کا.

به خوی گوت: «هیچ نه‌بی به‌له‌مه‌که ساغ و سلامه‌ته، بی له
سوکانه‌کی هیچ شووخت و زیانیکی به‌رنه‌که‌وتوو. ئه‌وه‌ش
کاریکی نه‌ستم نییه و ده‌یگورم.» گه‌یشته نیو ته‌وژمه
ئاوه‌کان و پووناکیه‌کانی به‌نده‌ره‌که‌ی به‌دی کردن. ده‌یزانی
هه‌نوکه له‌ کوێه و گه‌یشته ماله‌وه‌که‌ش کاریکی ئاسانه. به
خوی گوت: «هه‌رچونی بی با یاوه‌رمانه.» به‌رپرچی خوی
دایه‌وه و گوتی: «هه‌لبه‌ت هه‌موو کات نا. زه‌ریاش به‌هه‌مان
شیوه، به‌هه‌موو دژمن و دوسته‌وه که هه‌یه‌تی بزمان.»
پاشان بیرری کرده‌وه: «ته‌خته‌وه‌که‌ش، ته‌نها و ته‌نها
ته‌خته‌وه‌که دوسته‌مه، ئای ده‌بی پاکشان له‌ سه‌ری چ
هه‌ستیکی خوش و ناوه‌زه‌ت پئ به‌خشی.» جا له‌ به‌رخویه‌وه
گوتی: «چه‌نده شته‌کان سانان ئه‌و کاته‌ی ده‌به‌زینری! هه‌رگیز
نه‌مه‌زانی که چ شتی دووچاری به‌زینم ده‌کا و به‌و جزره‌ش
ئاسانه!»

- هیچ شتی. هه‌ر ئه‌وه‌نده بوو که زۆر دوور که‌وته‌وه.

ئه‌و ساته‌ی گه‌یشته به‌نده‌ره چکوله‌که، چاو چاری نه‌ده‌بینی و
پووناکیه‌کانی بانێزه‌که خاموش کرابوون و زانیی که خه‌لکی
گشتیان نووستوون. له‌ سه‌ره‌تا‌دا بایه‌کی خۆشی ده‌هات، وه‌لێ
دواتر با زیاتر هه‌لی کرد و بووه گنجه‌لووکه. بێده‌نگی بالی
به‌سه‌ر به‌نده‌ره‌که‌دا کیشابوو. تا ته‌خته که‌له‌که‌بووه‌کانی ژیر
به‌رده‌کان به‌له‌مه‌که‌ی کرد. که‌سیک نه‌بوو بی به‌ده‌مییه‌وه و

به‌له‌مه‌که پالبنینه سهر وشکانی، دواتر به به‌ردبکه‌وه
به‌ستیه‌وه و هر له‌وی جینی هینشت.

ستوونه‌که‌ی داگرت و چارۆگه‌که‌ی تیوه‌پنچا، ئینجا دای به
شانیدا و به‌هه‌ورازه‌که‌دا هه‌لگه‌پا، له‌ر ساته‌دا زانیی که چه‌نده
شه‌که‌ت و ماندووه. ئیستیکی کرد و ناوړی دایه‌وه و له‌ژیر
پووناکی چرای کولانه‌که‌دا کلکی دریژی ماسیه‌که‌ی بینی، که
له‌پیشکۆی به‌له‌مه‌که‌دا قیت بووبووه‌وه. سهرنجیکی بربره‌ی
پشتی دا و وه‌ک په‌تیکی پووت هاته به‌رچاوی، هه‌روه‌ها سه‌ره
تاریک‌داگه‌پاوه‌که‌ی و ږمه دريژه‌که‌ی قه‌پۆزی و پیکرای ئیسک
و پرووسکه‌کانی نیوان سه‌ری و کلکی. داره‌دار که‌وته‌وه
هه‌لگه‌پان و هر که‌گه‌یشت له‌وته‌که‌ به‌ چارۆگه‌که‌ی
سهرشانیه‌وه که‌وت و هر به‌و جۆره به‌راکشایی قه‌پریک
مایه‌وه. هه‌ولی دا هه‌ستیه‌وه، وه‌لی نه‌یتوانی، به‌خۆی و
چارۆگه‌که‌ی سهر شانیه‌وه لینی دانیششت و چاوی بره‌یه
رینگه‌که. پشیل‌یه‌ک له‌وسه‌ری رینگه‌که‌وه هیناش‌هیناش پینی
ده‌کرد و پیره‌مێرده‌که‌ش لینی ده‌پوانی. دواتر ته‌نها سهرنجی
له‌سهر رینگه‌که‌ هینشته‌وه.

چارۆگه‌که‌ی له‌سهر شانی داگرت و هه‌ستایه‌وه، ئینجا دایه‌وه
به‌ شانیدا و به‌رێ که‌وته‌وه. تا که‌یشته‌ کوخه‌که‌ی پینچ جار
دانیششت و وچانی دا.

چووه‌ کوخه‌که‌ و یه‌کسه‌ر ستوونه‌که‌ی به‌ دیواره‌که‌دا
هه‌له‌په‌سارد. له‌ تاریکی نووته‌که‌دا به‌ په‌له‌کوته‌ ده‌ستی که‌یانده
شووشه‌ ناوه‌که‌ و قومیکی لێ خواردووه. یه‌که‌راست خۆی دا
به‌سهر تخته‌خه‌وه‌که‌یدا و به‌تانییه‌که‌ی تا سهرشانی هینا و به‌

قاچه کانییدا پیچای. به دهمدا و به سەر روزنامه کونه کانه وه
راکشنا و خوی لیکه وت. باسکه کانی به ره ژوور دریز
کردبوون و له بی دهسته کانی روویان کردبووه بنمیچه که.

بو به یانی روژی دواتر، کاتیک منداله که هات و له درزی
دهرگا که وه سهره تانکیه کی کرد، نهو هیشتا له خویکی قولدا
بوو. با هینده ناجور و توند هلی کردبوو و دهیلو و راند که س
زاتی نه وهی نه ده کرد به ندهر که جی بهیلتیت. هر بویه نهو
روژه کوره که تا درهنگ له خه هه لئه ستا. دواتر هر وهک
روژی پیشوو سهریکی له کوخی پیره میرده که دایه وه. کوره
بینی پیره میرده که هه ناسه ده دات، وهلی که چاوی به دهسته
برینداره کانی که وت له پرمی گریانی دا و به پندزه کوخه که ی
جی هیشتا تا که میک قاوه یی بو بهینیت. به دریزایی ریکه
ده گریا و هون هون فرمیسک به گونایدا ده هاته خواری.
زور بهی ماسیگره کان له ده وری به له مه که گرد بوو بوونه وه و
سهراسیمه و واقورماو ته ماشای نهو ماسییه زه به لاهیان
ده کرد که پیوهی به سترابووه وه. دانه یه کیان پانتوله ی تا سه
نه ژنو هه لکردبوو، په پیبووه نیو ئاوه که و به په تیک دریزی
ماسییه که ی ده پیوا. کوره که نه چووه لایان، پیشتر چووبووه
نهوی و په کیک له ماسیگره کانی راسپاردبوو تا چاویکی له
به له مه که بیت. په کیک له ماسیگره کان هاواری کرد:

- حالی چونه؟

کوره که وه لامی دایه وه: «خه وتووه.» باکی به وه نه بوو داخو
ماسیگره کان گریانه که ی نه م ده بین یاخود نا. «تکایه با که س

بیزاری نه‌کا.» نه‌و ماسیگره‌ی که ماسیه‌که‌ی ده‌پنوا هاراری کرد:

- له کلکیه‌وه تا قه‌پوزی هه‌ژده پینه.

کوڤه گوتی: «به‌لای منه‌وه شتیکی سه‌یر نییه!» پاشان چووه بانیزه‌که و داوای قوتویک قاوه‌ی کرد.

- با گهرم بێ و شه‌کر و شیریشی تندا بێ.

- هیچی دیکه‌ت ناوئ؟

- نه‌خیر، با بزائم دواتر چیی بێ ده‌خورئ.

خاوهمی بانیزه‌که گوتی:

- به‌راستی ماسیه‌کی گه‌وره بوو! هیچ که‌س هاوشینه‌ی نه‌وی نه‌دیوو. توش دوینن دوو ماسیی چاکت ڤاو کرد.

کوڤه گوتی: «نه‌فره‌ت له ماسیه‌کانی من!» له پرمه‌ی گریانانی دایه‌وه.

خاوهمی بانیزه‌که گوتی:

- هیچ خواردنه‌وه‌یه‌کت ناوئ؟

کوڤه وه‌لامی دایه‌وه:

- نه‌خیر، پێشان بلی با سانتیاگو بیزار نه‌که‌ن. هه‌ر ئیسته ده‌گه‌پیمه‌وه.

- پنی ڤاگه‌یه‌نه زور به‌ داخم سه‌باره‌ت به‌وه‌ی که ڤووی داوه!

کوڤه‌که‌ش گوتی:

- سوپاس

کوربه به قوتووه قاوه گرمه که وه به ره و کوخی پیره میزده که
ملی پنی گرت به. له په نایدا دانیشیت تا بیدار بوو وه، که من
جوولا و کوربه که وایزانی به ناگا هاتووه، وه لی له پرخی
خووی دایه وه و چوو وه خویکی قبول. جا بق نه وه
قاوه که ی ساردر نه بیته وه کوربه به پری که وت تا چند چیلکه و
داریک به نینیت و پیی گرم بکاته وه. سه رنه نجام پیره میزد
به ناگا هات و کوربه که گوتی:

- هه لمه ستوه و نم قاوه یه بخوره وه.

کوربه سه ره تا که میکی له پهرده خه که دا پژاند، تا به
پیره میزده که دا نه پژیت و بیسووتینیت. پیره میزد قوتووه که ی
له دهستی وهرگرت و هه مووی خوارده وه. دواتر گوتی:

- منیان به زاند مانولین. خراب به زاند میان!

- هه رچونیک بی گرت نه وه یه ماسیه که تری نه به زاند.

- به لی راسته، پاش راوکردنی ماسیه که به زینترام.

- پیدریکو ناگاداری به له م و که لوپه له کانتته. ده ته وی چی له
سه ری ماسیه که بکه ی؟

- با لئی بکاته وه و وهک ته له ی ماسیگرتن سوودی لن بینن.

- نه ی رمه که ی قه پوزی؟

- گه ده ته وی، هه لی گره بق خوت.

- من ده ته وی، نیسته پنیوسته قسه له سه ر شته کانی دی
بکه ی.

- به دوامدا گه ران؟

- بی گومان، به یارمه تیی پاسه وائانی به ندهر و فرۆکه کان.

پیره میرده که کوتی:

- زه ریا گه لیک گه ورهیه و به له میش بهووک، هر بۆیه
ئهسته مه ببینری.

پیره میرده که ههستی کرد که چهنده خوشکه یف و شاده
هه نووکه که سێکی لایه و قسه ی له گه لدا ده کات، بن ئه وه ی
ناچار بیت ته نها خۆی و زه ریا بدوینیت. کوتی:

- بیرم ده کردی مانۆلین، چیت راو کردووه؟

- دانیه ک له رۆژی یه که م و دووه مدا و دوو دانه ش له سێیه م
رۆژمدا.

- ئافه رین.

- له مرق به دواوه به یه که وه راو ده که یه وه.

- نا، من کابرایه کی بیتشانسم. هه لبه ت ده بی بلیم به یه کجاری
بیته خت بووم.

- چش له به خت! من به خت له گه ل خرمدا دینم.

- ئی دایابا ت چی ده لین؟

- چی ده لین با بیلین. دوینن دوو ماسیم راو کرد، وه لن له مرق
به دواوه به یه که وه راو ده که یه، چونکه شتانیکی زۆر هه ن که
پنویسته فتریان بيم.

- پيوسته ږمیکي نووکتیز دروست بکین و بږدهوام له گډل
خوماندا بيبهين. دهتوانين په يکانه کې له ئيسپرينگي فزورده
شرهيه کې کون دروست بکين. جا له گواناباکو تيزی بکين.
دهين زور تيز بې و مادده کې قلب و ناسک نه بې، به جزوی
که بقرتن. چونکه چه قوکه ی من شکا.

- چه قويه کې توت بږ پيدا ده کم، ئيسپرينگي ئوتومبيله که ش
تيز ده که موه. پنت وایه نه م ږه شه بایه تا کې بږدهوام
دهين؟

- پيدچن سن ږوژ، يان زیاتر.

- خرم هه موو شتيک جه م ده کم، تو ئاگاداری دهسته کانت به
مامه پيره.

- ئوو، من باش ده زانم تیماری بکم. دويشه و شتيکی سه یرم
هه له پتايوه، هه ستم کرد شتي خريکه سنگم کون ده کا.
کوږه که گوتي:

- بيرت نه چن و پشتگونی نه خه ی. باش ئاگات له خوت بې
باپيره، له سر ته خته خوه که ت ږاکشن و منيش ده چم
کراسه که ت بږ دينم، دواتریش شتيک تا بېخوی.
پيره ميرد گوتي:

- هه رچی ږوژنامه ش هيه هی ئو ماوه يی من ليره نه بوم،
هه ولېده بوم پيدا بکي.

- پښوېسته به زووی چاک بیته وه و کورجوگولانه بکویته وه
کار، شتانیکي زور ماون که ده توانی فیرمیان بکې. نازاریکی
زورت چهشت، وا نیه؟

پیره میرد وه لامي دایه وه:

- بهلې، زور زور.

- خوراک و پوژنامه شت بۇ دینم، بهس تو به باشی پشوو بده
باپیره. ده چمه دهرمانخانه یه ک و مهره میکت بۇ ده کرم تا
برینه کانتی پښ تیمار بکې.

- له بیرې نه کې، به پیدریکو بلې سهرې ماسیه که بل خوی
هه لگړی.

- خمت نه پښ، بیرم ناچې.

کاتیک کوړه کوخه کې جی هښت و به سهر به رده
مهرجانیه کاندې داگه را، هژن هژن ده گریا و فرمیسک به
پوومه تیدا ده خزایه خورای. عه سړی نه و پوژه کومه لیک
که شتیار هاتبوونه بانیزه که و شاهه نگیان ده گنړا. ژنیک چاوی
برېبوه و پوخی زه ریا و قوتووه بیرې خالی و نیسک و
پروسکی ماسی به دی ده کرد. نه ونده دی پینه چوو سهرنجی
خزایه سهر برېبویه کی گه وره و کلکیکی دريژ، که له گهل
باکه دا ده هات و ده چوو، وای وړما و کوتی:

- نه وه چیه؟

شاگرده که هاته گډ و ویستی به زمانه کوباییه کې
به سهرهاته کې بۇ پوون بکاته وه. کوتی:

- تیبورون، قرش!

وای زانیوو بربره‌ی پشتی یه‌کیک له قرشه‌کانه.

ژنه وه‌لامی دایه‌وه:

- پینشتر نه‌مده‌زانی قرشه‌کان وه‌ها کلکیکی جوان و نازداریان
هه‌یه!

هاوده‌مه‌که‌شی له په‌نایه‌وه کوتی:

- منیش نه‌مده‌زانی!

که‌می له‌ولاتر و له‌کوخی سه‌ر هه‌ورازه‌که‌دا، پیره‌مینرده‌که
وه‌ک جاری جاران له‌سه‌ر دهم خۆی دابوو به‌سه‌ر پوژنامه
کونه‌کاندا و چاوانی چوو‌بوونه‌وه‌خو‌یکی قوول، کوپه‌ش له
په‌نایدا دانیشتبوو و لینی ورد ده‌بووه‌وه. پیره‌مینرد خه‌ونی به
شینره‌کانه‌وه‌ده‌دیت.

كورتەبەك لە ناوەرۇكى پۇمانەكە

پېرەمىزد و زەريا چىرۇكى مەلانىيەكى دورودىزى نىوان
پېرەمىزدىك و گەرەترىن نىچىرى ژىانيەتى. بۇ ماوۋى
ھەشتاۋچوار پۇز سانتيماق، پېرەمىزدىكى نىشتەجىنى كۇبا، مىلى
پىنى بەنىتو زەريادا گرتە بەر و لەو سەرەوۋە بە دەستى بەتال
گەرپايەو. پېرەمىزدەكە بە جۇرىك چارەپەشى تەنگى پىنى
ھەلچىو، كە و لە دايىبى كورىژگى ياوەر و ھارپىنى
سانتيماقۇ پىر دەكات، كورەكەيان ناچار بىكەن ئەو جى بېلىت
و لە بەلەمىكى دىكەى بەبەختدا دەستبەكار بېيت. لەگەل
ئەوھشدا، ھەموو شەۋىك كە پېرەمىزدەكە لە پرا دەگەرپەتەو،
كورەكە دىگەرمانە دەچى بەدەمىوۋە و يارمەتى دەدات.
كەلوپەلەكانى تا لاي كووخە كۈنەكەى لەگەل ھەلدەگىت و
خواردەمەنى بۇ دابىن دەكات و قسەوباس لەسەر دواھەمىن
ھەوالەكانى بەسىبۇلى ئەمىرىكا دووبەدو دەگەرپەتەو، بە
تايىت پالەوانە دلخوازەكەى پېرەمىزد، كە دى ماگىزى مەزە.
سانتيماقۇ دلنپايە كە دەرچەى بەختى ھەروا بە داخراوى
نامىنپەتەو و بۇ پۇزى دواتر بەرەو پانتايى زەريا بەرپى
دەكەوت.

لە ھەشتاۋپىنچەمىن پۇزى بەدەبەختىدا، سانتيماقۇ وەك چۈن
بەلىنى دابو، بەرەو پانتايى زەريا و دور لە تەنكەئاوۋەكانى
كەنار مىلى پى دەگىت و سەركىشانە بە نيازى دەستكەوتىكى
باش خۇى بەدەم شەپۇلە ترسناكەكانى زەرياۋە دەدات بەرەو
قولايەكانى گۇلف سترىم. پېرەمىزدەكە پەتەكانى ئامادە دەكات

و فرنیان ددهاته قولایی زهریاوه. دهمه و ئیواره، ماسییه کی گه وره که سانتیاگو وهک پوژی روشن ده زانی که مارلینه، قهپ بهو چه شه یاندا دهکات که له قولایی سه د بالدا شوپ کراوه ته وه. پیره میزده که لیزانانه قولاپه که ده رخواوردی ماسییه که ددهات و پتوه ده بیت، به لام له توانایدا ناییت رای بکیشیته ناو به له مه که، هر بویه ماسییه که به له مه که به شوین خویدا کیش دهکات.

پیره میزد له ترسی نه وهی که گهر په ته که توند به به له مه که وه گری بدات، ماسییه که به ته کانیک ده یفرتینیت، تا دوا خولهک بهرگی مهینه و نازاری په ته که به سه ر شان و پشتیه وه ده گریته. ماسییه که هر بهو جوره، به له مه که به دریزایی نه و پوژه و شه وهکی و، پوژی دواتریش به شوین خویدا کیش دهکات. سه ره تا ماسییه که به ناراسته ی باکووری پوژ ناوا دهوات، به لام دواتر که مانوویه تی ته واو برستی لی ده بریت، به ره و پوژه لات ناراسته ی خوی ده گریته تا ته وژمه کان که مینک له رویشته که پدا کومه کی بکن. به دریزایی نه و کاتهش، سانتیاگو بهرگی نازاری به رده وامی په ته کی سه ر شانی ده گریته و له گهل هر ته کان و هلبه زین و هولیکی ماسییه که بق قوتار بوون، په ته که بیترهمانه دهست و شانەکانی سانتیاگو داده بریت. ویرای نه و هه موو نازار و مهینه ته ی که ماسییه که به پیره میزدی ددهات، ده بینین پیره میزده که له ناخی دلیه وه، جوره هاوخمیه کی به رانه بر به مارلین هیه. به رانه بر براگی، که وهک خوی، له نازار و گوشاریکی قورسدایه.

سینیم پوژ، ماسییه که به یه کجاری برستی لی ده بریت و سانتیاگوی پیر که شه که تی گه یشتوه ته موخی ئیسکه کلنی و

بڼخه‌وی به‌رو حالنکی وای بردووه که له به‌رخویه‌وه وړینه
 ده‌کات و قسه‌ فږی ده‌دات، ماسیبه‌که کښ ده‌کاته نژیک
 به‌له‌مه‌که و به‌نیزه‌که‌ی ده‌یکوژیت. کاتیک له‌په‌نای
 به‌له‌مه‌که‌وه به‌مردوویسی ده‌گیرسیته‌وه، سانتیاگو بڼوی
 دمرده‌کویت که‌نمه‌ که‌وره‌ترین ماسیبه‌ له‌ته‌منیدا بینیتتی.
 بواتر به‌به‌له‌مه‌که‌وه ده‌یبه‌ستپته‌وه و چاروکه‌کی هله‌ده‌دات و
 به‌رو مال‌وه پڼی خوی ده‌گریته‌ به‌ر. له‌کاتیکدا سانتیاگو
 سه‌رقالی حساباتی خویه‌تی سه‌بارت به‌وه‌ی ماسیبه‌که‌ چه‌نیک
 پاره‌ی له‌بازاردا بڼ ده‌کات، نیکه‌رانی‌ نه‌وشه‌ که‌ نه‌وانه‌ی
 دمېخون، به‌ دلنیاپه‌وه شیاوی گوشته‌کی نین.

له‌و کاتدا که‌ سانتیاگو به‌ ماسیبه‌ گړیدراوه‌که‌ی به‌له‌مه‌که‌یه‌وه
 ږی ده‌کات، خوینی ماسیبه‌که‌ پڼچه‌یه‌که‌ی وا به‌شون خویدا
 و به‌سه‌ر‌ ناوه‌که‌وه جی ده‌میلیت که‌ هرچی قرشی‌ ناو
 زه‌ریایه‌ به‌ په‌له‌ شوینی هله‌ده‌کن. یه‌که‌م هیرش له‌لایه‌ن
 قرشیکې ماکووه‌ ده‌کړیت، که‌ پیره‌میرد به‌نیزه‌که‌ ده‌یکوژیت.
 له‌م ململانییه‌ی نیوان پیره‌میرد و قرشه‌که‌دا، سانتیاگو نیزه‌که‌
 و برنکی باشی‌ په‌تی له‌ده‌ست ده‌چیت و نه‌مش‌ وا ده‌کات که‌
 بیده‌سه‌لات و ده‌سته‌پاچه، له‌به‌رده‌م‌ نه‌گری هیرشی
 قرشه‌کانی دیکه‌دا بمینیته‌وه. پیره‌میرد به‌هم‌وو توانای
 خویوه‌ به‌ریه‌رچی قرشه‌کان ده‌داته‌وه و شه‌ریان له‌گل
 ده‌کات، به‌و‌ ږمه‌ لار و ناته‌واوه‌ی خویوه‌وه، که‌ داریکه‌ و
 چه‌قویه‌کی به‌ سه‌ره‌که‌یه‌وه به‌ستوه، به‌ر ده‌بیته‌ گیانیان. هر
 به‌وه‌شه‌وه‌ ناوه‌ستیت، به‌لکوو سوکانی به‌له‌مه‌که‌ش‌ لڼ
 ده‌کاته‌وه و یه‌ک له‌دوای یه‌ک سه‌ری قرشه‌کانی پڼ ده‌کویتت.
 له‌م نیومنده‌دا سانتیاگو چه‌ند دانه‌یه‌کی دیکه‌یان لڼ ده‌کوژیت،

بهلام تا دیت ژماره‌یان زیاد ده‌کات و ئیدی له‌گه‌ل
 نزیک‌بوونه‌وه‌ی ئنواره و تاریک‌داهاتنی دونیادا، سانتیاگو
 تینه‌ده‌کات که ئه‌مه شه‌پنکی بیه‌ووده و بی‌مانایه. قرشه‌کان
 گوشتی ماسیه‌که هه‌لا هه‌لا ده‌که‌ن و ته‌نها ئیسکه‌په‌یکه‌ره‌که‌ی
 ده‌هیننه‌وه. دواتر سانتیاگو ده‌که‌وێته سه‌رکونه‌کردنی خزی، که
 زیاد له پتویست دوور که‌وته‌وه و نیچی‌ره مه‌زن و
 جوامێزه‌که‌ی له‌و نێوه‌نده‌دا کرده قوریانی. به‌ر له‌وه‌ی خزر
 هه‌لبێت و یه‌که‌مین پرشنکی دنیا بۆشن بکاته‌وه، سانتیاگو
 ده‌گاته‌وه کوو‌خه‌که‌ی و یه‌کسه‌ر خویکی قوول ده‌بیاته‌وه.

به‌یانیی پوژی دواتر، کۆمه‌لێک ماسیگری سه‌رسام و
 واقورماو ده‌وری ئیسکه‌په‌یکه‌ری ماسیه‌که ده‌ده‌ن، که
 هیشتا‌که به‌ به‌له‌مه‌که‌وه گری دراوه. هیچ ورده‌کارییه‌ک
 سه‌باره‌ت به‌ ململانی و کیشمه‌کیشی پیره‌مێرده‌که نازانن و
 که‌شتیاره‌کانی ئه‌و ناوه‌ش هه‌ر زوو تیبینی که‌لاکی مارلینه‌که
 ده‌که‌ن و وا ده‌زانن که ئیسکه‌په‌یکه‌ری قرشینکی گه‌وره‌یه.
 مانۆلین که بزربوون و نه‌گه‌رانه‌وه‌ی پیره‌مێرده‌که ته‌واو په‌کی
 خستبوو، کاتیک پیره‌مێرده‌که له‌نێو جینگه‌که‌یدا به‌ نووستووی
 ده‌بینیت، یه‌کسه‌ر له‌ پرهمی گریان ده‌دات. جا کوپه‌که قاوه‌یه‌ک
 و پوژنامه‌کانی به‌یسبۆلی ئه‌و ماوه‌یه‌ی که پیره‌مێرده‌که له‌وی
 نه‌بووه، ده‌هینیت و داده‌نیشیت و ته‌ماشای پیره‌مێرده‌که
 ده‌کات. هه‌ر که پیره‌مێرد به‌ ئاگا دیت، هه‌ردووکیان له‌سه‌ر
 ئه‌وه پێک ده‌که‌ون که په‌یکه‌وه راوه‌ماسی بکه‌ن. دواتر
 پیره‌مێرده‌که خوی له‌ ده‌که‌وێته‌وه و وه‌ک هه‌میشه، خون به
 شیزه‌کانی پو‌خ زه‌ریای ئه‌فریقاوه ده‌بینیت.

لیستەى كەسایەتییەكان

سانتیاگو - پیرەمێردى ناوێشانى پۇمانەكەىە. ماسیگریكى كوییە و بۇ ماوێەكى دوور و درێژ دووچارى بەدەختى بوو. سەرەرای ئەزموون و لێزانى لە كارەكەى خۆیدا، كەچى بۇ ماوێەى هەشتاوچار پۇژ هیچ ماسییەك راو ناكات. كەسێكى تا بلىنى سادە و بێفیزە، بەلام لە هەمان كاتدا، جوامێزى و شانازیەك لە توانا و لێهاتوییى خۆیدا بەدى دەكات. زانیارى و شارەزایی سەبارەت بە زەریا و بوونەوهرانى ناوى و كارەكەى، تەواو بێوێنە و وردن و بى گویدانە حالەتەكەى، یارمەتیی دەدەن گەشبینانە پێشبینى جۆریك لە هیوا بكات، ئەمە جگە لەوێ كە وەرەى بەرز دەكەنەوێ و وا دەكەن زیاتر برۆای بە كارەكەى خۆى هەبێت. بە درێژایی ژيانى، سانتیاگو چەندین مەملانێى كردووە، تا هیز و توانای پشوو درێژی خۆى بسلەمێت. ئەو مارلینەى كە سى پۇژ بە قولاپەوێ دەبێت و پیرەمێردەكە هەولێ كوشتنى دەدات، گەورەترین نیچیر و پكابەرى ژيانەتێ. لەگەڵ ئەوەشدا كە ماسییەكە لە دەست دەدات، بەلام بە شیوێەكەى ناكوك و دژێك، دەكرێ بوتریت كە هێشتا گەورەترین دەستكەوت و سەرگەوتنى پیرەمێردەكەىە.

مارلین - سانتیاگو هەر لە یەكەمین ئێوارەى راو كردنیدا، مارلینەكە راو دەكات، كە لە كۆتاییدا دەردەكەوێت هەژدە پى درێژە. بە هۆى گەورەیی مارلینەكەوێ، سانتیاگو لە توانایدا نابێت كە كێشى بكاتە پەناى بەلەمەكە و بیکوژێت. هەر بۆیە،

ههردووکیان له شه پینکا پینکوه ده به سترین، که زیاتر له
 هاوپه یمانیه که ده چیت نه وهک ململانی! په تی قولایه که زیاتر
 ئاماژه به به پویه ندی و ههسته براییانه یی که پیره میزده که
 به رانبر به ماسیه که ههستی پی دهکات. کاتیک که مارلینه که
 ده کوژیت و دواتر له لایه ن قرشه کانه وه هه لاهه لا ده کریت،
 سانتیاگو ههست به هه مان هه لاهه لا بوون و تیکشکان دهکات.
 هه وهک سانتیاگو، مارلینه کهش به هه مان شیوه چوینراوه به
 مه سیح.

مانۆلین - کوپیکه له تافی هه رزه کاریدا. به ردهست و هاوکار
 و هاو پنی سانتیاگو یه. کاتیک که ته مهنی ته نها پینج ساله،
 پیره میزده که بۆ یه کهم جار سواری به له می دهکات. به هزی
 به ده ختییه که ی سانتیاگو وه، که له و دوا یانه دا تووشی بووه،
 دایایی مانۆلین، کوپه که یان ناچار دهکن که سانتیاگو چی
 به یلینت و له به له میکی دیکه دا دهستبه کار بیت. به لام مانۆلین
 هه ر دلی لای پیره میزده که ده بیت، دلگه رمانه یارمه تی دهات
 و وهک سه رمه شق و ماموستایه کی خوی لینی ده پوانیت.
 خوشه ویستی مانۆلین بۆ سانتیاگو، خوشه ویستییه کی بیپه رده
 و ئاشکرایه، وهک چوون به پروونی ئاسه واری نه م
 خوشه ویستییه به دی ده که یه ن، کاتیک دو به دوو قسه له سه ر
 به یسه بۆل دهکن و مانۆلین هه ول دهات گۆمه ک له
 لادینشینه کان کو بکاته وه، تا حالی پیره میزده که باشتر بکات و
 نه و درۆخه سه خته تینه رینیت.

دی ماگیۆ - هه رچه نده که سایه تی دی ماگیۆ، بۆ جارینکیش له
 رۆمانه که دا ده رناکه وینت، به لام رۆلیکی گرنگ و بایه خداری له
 چیرۆکه که دا هیه. سانتیاگو وهک نمونه ی هیز و پابه ندبوون

سەیری دەکات ئەو کاتانەى کەمىک بېنھىوا دەبىت، پەنا دەباتەو بەر بىرکردنەو لە گەورەى دى ماگىز، تا لە ڕىنەو وەرەرزى و ئومىدى خۆى قەرەبوو بکاتەو. وىرەى ئەوێ کە نەخۆشى دەرهۆقنى ئىسكى پاژنە زۆرى بۆ ھىناو، بەلام ئەمە نایبە کۆسپىک لەبەردەم یارىزانىکى گەورەى وەک دى ماگىزدا تا ڕێ لە سەرکەوتن و پاراستنى دەستکەوتەکانى بگرت. لە سالانى ۱۹۳۶-۱۹۵۱دا دى ماگىز یارىزانى ناوەرەستى یانەى یانکىيەکان بوو و بە باشترین یارىزانى ناوەرەستىش دادەنریت لە مێژوودا.

پىرىکۆ - ڕەنگە خوینەر سەرنجى ئەوێ دابى، کە ئەم کەسایەتییە لە شارۆچکەدا خاوەنى بۆدیگایە. ھەرگىز لە ڕۆمانەدا ھەر ناکەوێت، بەلام ڕۆلىکى گرنگى لە ژيانى ماسىگرەکەى ئىمەدا ھەيە، کە ڕۆژنامەکانى تايبەت بە بەيسبۆلى بۆ دابىن دەکات. ئەم جۆرە ھەلسوکەوت و کارانەش، کەسایەتیی پىرىکۆ، وەک یارمەتیدەرێکى سانتياگو پىر دەخاتە پىشچاوى خوینەر.

مارتین - وەک پىرىکۆ، مارتىنى خاوەنى قارەخانەکە، ھەرگىز لە ڕۆمانەدا ھەر ناکەوێت. بەلکو خوینەر لە ڕى مانۆلینەو، کە بۆ ھىنانى نانى شىوى سانتياگو دەچىتە لای، پى ئاشنا دەبىت. وەک پىرەمێردەکە دەلى، مارتىن لە پىاوە بەخشنە و دەستبەلارەکانە و لەبەرانبەردا دەبىت پاداشت بگرت.

شیکاری گرنترین که سایه تیه کان

سانتیاگو - هر له لاپره‌ی یه که می کتیه که دا بزمان پروون ده‌بسته وه که سانتیاگو هشتا و چوار پوژ هیچ ماسییه کی پاونه کردوه و به‌م‌ش بووه ته گالته چاری نیو ماسیگره‌کانی دیکه. دواتریش له‌گه‌ل مارلینه که دا ده‌که‌وینه ململانی و به‌رگه‌ی ئه وه‌موو ئازار و شه‌که‌تیه ده‌گریت تا له کوتاییدا به چاره‌کانی خزی ببینت که له لایه‌ن قرشه‌کانه وه به ته‌واوی شه‌لوکوت ده‌گریت. به‌لام ئه وه شکسته که وا له پیره‌میزده که ده‌کات ئه زموونیکی تازه به‌چیزیت و سه‌رکه‌وتن و ژیانیکی نوی له و شکسته‌ی خزیه وه ده‌ست بخات. دواچار سانتیاگو پیره‌میزدیکه که توانا جه‌سته‌یه‌کانی به‌ره‌و لاوازی و له‌ناو‌چوون ده‌چن، به‌لام خوینهر تیده‌گات که سانتیاگو له پنی مانولینه وه پاش مهرگی خزیشی به‌رده‌وام ده‌بیت، چونکه مانولین وه‌ک به‌رده‌ستیک چاره‌پیشه که وانه‌ی زیاتر له پیره‌میزده که وه فیر بیت و به‌م جزره‌ش، پاش مهرگی سانتیاگو هه‌مان ئه زموونی ئه وه‌لده‌گریت. به‌م جزره‌ش په‌نگه سانتیاگو بگات به‌برزترین پله‌ی جوامیزی په‌رجوئاسای خزی: که دۆزینه‌وه‌ی دینگه‌یه که تا دوا‌ی مهرگی‌ش هر به‌رده‌وام بیت و له‌ناو نه‌چیت!

سووربوونی سانتیاگو له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که دوور له‌هر ماسیگریکی دیکه به‌چیته پانتایی زه‌ریا، ئاماژه‌یه به‌هستی قول و توکمه‌ی به‌خون‌ازین و براهه‌خوبوون له‌ناخیدا، هاوکات دلنایی خزیشی نیشان ده‌دات سه‌باره‌ت به‌گورانی رنج‌که‌ی

بهختی. دواتر و پاش نهوهی قرشهکان دهسنگه و ته کی دهخون، سانتیاگو دهکویته سه رکونه کردنی خوی، که به هوی بهخونازین و لووتبه رزیه وه هم پهنجی خوی و همیش می ماسیه کی به با دا. دهکری ئه م قسه یه له جینی خوی بیت، به لام ئه مه تنه ا لایه کی مه سه له که یه، چونکه له لایه کی دیکه وه شانازی وا له سانتیاگو دهکات که بگات به که سایه تی ته وار و راسته قینه ی خوی، پیزیکی زیاتری له نینو ماسیگره کاندای بۆ دهسته بهر بگات و یاوه ریکردنی و کارکردنه وه شسی له گهل کوپه که دا بۆ مسوگر دهکات. ئیدی سانتیاگوش خوی باش ده زانی، که هرگیز پیویست ناکا بهرگی ئازار و نهشکه نه یه کی وا زۆر بگریته وه.

نهوهی که توانای بهرگه گرتن ده داته سانتیاگو، شانازی و بهروابه خۆبوونه. دهکری بلین که کۆلنه دان و پشوودریژی گرنترین لایه نی جیهان و دونیایینی هیمینگووین - جیهانیک که مهرگ و شکست به شیکی دانه براری سرووشتی ژیان و هرگیز ناکریت پشتگویی بخوین و مرووف خویانی لن بدزیته وه. هیمینگووی لهو بهروایه دایه که له م نیوه نده دا تنه ا دوو بژارده هه ن: به زین یاخود بهرگه گرتن تاکوو تیکشکان. ئیدی وهک پۆژی پۆشنیش دیاره، که سانتیاگو دووه بژارده هه لده بژیریت. کۆلنه دان و پشوودریژی لای سانتیاگو تا راده یه که نه فسانه یی و مه سیحنا سایه. بۆ ماوه ی سنی پۆژ سانتیاگو ئه و په ته ی که دهستی داده بریت و پشتی نهشکه نه ده دات، توند دهگریت و بهری نادات. هه له بهت ئه م ئازاره جهسته بیانه وا له سانتیاگو دهکهن که په یوه ندیه که له سهروو سنووری په ته که وه له گهل ماسیه که دا بیهستیت. دواچار ئه م

نازاره جهسته بیانه‌ی جهخت له‌سه‌ر لینهاتووی و توانای خوی ده‌که‌نوه و نه‌وه‌شی که ماسیه‌که پرکابه‌ریکی شایسته و لینهاتوره، ئیدی خۆشی مادام له توانایدا هیه به‌رکه‌بگریت و به سه‌ختی به‌ره‌نگار بینته‌وه، مانای وایه که ماسیگریکی لیوه‌شاهویه. له لایه‌کی تریشه‌وه، ئه‌و په‌یوه‌ندییه‌ی که له‌گه‌ل جیهانی ده‌روه‌دا هیه‌تی، سانتیاگو ده‌که‌یه‌نیته‌ پله‌یه‌ک که له سه‌روو ئه‌و شکسته‌ویه که تروشی بووه. ریک وه‌ک مه‌سیح. سانتیاگو ئاشکرا چوینراوه به مه‌سیح، وه‌ک له کوتایی پۆمانه‌که‌شدا ده‌بینین، نازار و ده‌ردیسه‌ریه‌کان، پیره‌مێرده‌که به‌ره‌و سه‌رکه‌وتن و ئاسووده‌گیه‌کی پۆخی گه‌وره‌تر ده‌بن.

مانۆلین سه‌نه‌ها له سه‌ره‌تا و کوتایی پۆمانه‌که‌دا ده‌رده‌که‌ویت، به‌لام گرنگیه‌کی نه‌وتوی هیه له چیرۆکه‌که‌دا، چونکه گرنگیدان و خزمه‌تکردنی سانتیاگو له لایه‌ن مانۆلینه‌وه، پێکه و پیزی پیره‌مێرده‌که له‌ناو ماسیگره‌کاندا به‌رزتر ده‌کات. مانۆلین خۆشه‌یستی و ملکه‌چی خۆی بل پیره‌مێرده‌که ده‌رده‌بێت و دله‌یا ده‌بیته‌وه له‌وه‌ی که به‌شی پتویست خوارده‌مه‌نی و به‌تانی و جلی هیه و که‌سیش بینزاری ناکات. وێرای سووربوونی هه‌مینگوه‌ی له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که‌سایه‌تییه‌کانی، پیره‌مێرد و کورپژگه‌یه‌کی پاسته‌قینه‌ بن، گه‌ر ورد سه‌رنج ده‌دین ده‌بینین که پاکی و ته‌نیایی مانۆلین زیاتر وه‌ک سیمبولیک ده‌ر ده‌که‌ویت. بن گومان کردار و چالاکییه‌کانی مانۆلین له‌ دوودلی و دووه‌سته‌که‌وتنه‌وه، یان خۆبه‌زلزانییه‌کی هه‌رزانه‌وه سه‌رچاوه‌ ناگرن، به‌لکو‌ر زۆر به‌ ساده‌یی، هاوده‌میکی پیره‌مێرده‌که‌یه، که جگه له یارمه‌تیدان و خۆشه‌یستی، هه‌ست به‌ هه‌چ شتیکی دیکه‌ ناکات.

همينگونه ناماژه به وهفا و گوڤرايه لى مانولين ديدات بو
 باوکی، که نايه وي بيگونييان بکات و له گهل پيره ميرده که دا
 بمينسته وه که هه شتا و چوار روزه هيچ ماسيه کی راو
 نه کړدوه. نه م کرده ی چينيشتنه ش کورپه که زياتر وهک
 مروښکی راسته قينه نيشان ديدات، مروښک که له وهفا و
 ملکه چى بو خيزانه که ی راپايه، دوو چاري برپاري سهخت
 ده بيه وه. له کوتايي رومانه که شدا، کورپه کاره که ی که له لايه
 باوکه وه پتي راسپيرد رابوو، جى ده ميليت و برپار ديدات که
 دوو باره له گهل سانتياگو راو بکاته وه، نه وه ش بي گويدانه
 نه وه ی که تووشی چ سزا و دهر نه نجاميک ده بيت. له کوتايي
 چپروکه که دا مانولين وهک ناماژه يه کی پاکی و خوشه ويستی
 به تين دهرده که ویت. دواتر وهک به رده ستيکی پيره ميرده که، نه
 به رده وامبوون و ژيانی پاش مهرگه نيشان ديدات که به
 سانتياگو ی ده به خشيت. که لکه له ی فیربوونی مانولين له
 سانتياگو وه، نه وه مان بو پشتر است ده کاته وه که سانتياگو پاش
 مهرگيشی له ناخی کورپه که دا رهنګ ديدات وه و له ژيان
 به رده وام ده بيت!

شانازی له ململانی، بهزین و مهرگدا

هر له لاپهړه کانی سه ره تادا، سانتیاگو وهک که سایه تیه که
یشان دراوه که له ململانی شکستدایه. جا هره وهک
یرخه ره وهیه کی بارودوخه کی، وهسفی چاروکه کی کراوه،
که وهک بهختی له ئالایه کی بهزیو و شکستخواردوی
مه تاه تایی ده چیت. پیره میرده که به هه موو شیوهیه که شکست
و کولدان په ده کاته وه و بریار ده دات دور له هه موو
ماسیگره کانی دیکه، پی خوی به ره و ئه و جینییه کی که
گوره ترین ماسی لینه، بگریته بهر. پاش هه شتاو حوت پوژ
که ژماره پخوانیه کی هه وه و دواي مان دوبرونیکي
تاقه تپروکینی سن پوژسی به رده وام، له کوتاییدا مارلینه که
ده کوژیت. دواتر، وپرای نه وهی که ده زانیت شه پی قرشه کان
بپه ووده یه و کار له کار ترازووه، له بهر هنگار برونه ویهان
به رده وام ده بیت.

له بهر نه وهی پیره میرده که به زه یی به گیاندارانی ده ریادا
دینه وه، خوینهر په نگه چیروکه که به چیروکی پیاوینک که
به رنگاری ژینگه یی ده ره وه و سرووشت ده بینه وه، ببینن،
به لام گر وردتر لینی به روانین، تیده گه یین که نه مه چیروکی
پیاوینکه له نیوجه رگی سرووشتدا. هه ردو وکیان، سانتیاگو و
مارلینه که، نمایشی چه مکه کانی، شانازی، نه به ردی، که رامه ت
ده کن و هاوکات هه ردو وکیان له به رده م یاسایه کی نه گوډ و
هه میسه بییدا وه ستاون، که یان نه وه تا ده بیت بکوژن، یان
بکوژین! نه م بیروبو چوونه ش، دروست له و ساته دا ده په ریته

سهری پیره میرد که تهماشای بالنده چکوله که دهکات، که بهرو پوخ زهریا دهفریت و، دلنیا به دهبیت به توشی هلهو، یان بالنده به کهی درنده ی دیکه وه. دواچار جیهان به درنده تهنراوه و هیچ بوونه وهریکیش نییه له مملانییه قوتاری بیت و خوی له داوی مهرگ بزگار بکات! سانتیاگو به پشتبستن بهو برپا و نه ریتانه دهژی که باوه پی پیتانه. «مرؤف بو ئه وه نه نافریندراوه که به زیت، دهکری تینک بشکیت، وه لی ههرگیز نابه زیت.» له دنیا بینی هیمینگره یدا، مهرگ حاله تیکی نه گوپ و نه به دییه و هه مووان پرو به پروی ده بنه وه، وه لی به هیزترین مرؤف یا خود بونه وهره کان نه وانن که به ئاسانی وزه و توانای خویان رادهستی ئه پینشاته دزیو و سامناکه ناکه ن. بهم جوهرهش، ماسیه که و پیره میرد و نه نانه ئه و قرشانهش که به سهر دهستکوتی پیره میرده که دا ده دن، له مملانی مهرگان.

پرومانه که رینگه کمان نشان ده دات، که دهکریت ئه م به ما و یاسایانه تیپه پینرین. راستیه که ی نه گهری تینکشان و دلنیا ی توشیوون که حاله تیکی ناجور، وه ها دزخیک له مرؤفا دروست دهکات که به ئاسانی ئه م به ما سرووشتیانه تیپه پینیت. دهکری بلین ئه م کرده ی تیپه پاندنه، له رینگه ی پرو به پرو به وه ی ئه و به ما نه گوپانه ی شکست و مهرگ وه دیته ئارا، که مرؤف دهکری خوی تیناندا به لمیتیت. بی له مهش، دهگونجیت مرؤف ئه م برپا به خوبوون و سووربوونه وه یی خوی له نه جامدانی کاریکدا، له پی ئه و دژمن و رکابه ره لیها توو و به هیزانه وه به لمیتیت که خوی هه لیان ده بژیریت. سانتیاگو مارلینه که به کم سهر ناکات و

شیاوی ئەر ململانئییە دەزانیت، وەك چۆن پیشتر
 رەشپێستەكەى كۆنڤیگۆسى بە شیاوی ڕووبەر و ڕووبەر و
 زانی. ویستی سانتیاگو بەرانبەر ڕەكابەرەكانى، جۆرىك لە ڕیز
 و خۆشەویستى دەهینیتە نیو ھاوکیشەى مەرگ، وەك بلیت
 تێکشاندن و كوشتنى ئەوان دەبێتە شانازی و ڕیزىك بۆ ئەو
 و، ھەستى بالابوون و پالەوانى لە ناخى ئەودا زیاتر چەكەرە
 دەكات. دەكرى ئەم قسانە، لەو ڕەگەپەدا لێك بدەینەو ەكە
 سانتیاگو دەلیت: لەبەر ئەوەى خۆشم دەوییت، پێویستە
 بتكوژم. لە دوابەدواى ئەمانەشدا دەكریت ھاوتەریبى و
 ھاوڕایەك لە شیعەرەكەى جۆن كیتدا/ سەبارەت بەم پرسە
 ھەبیت، كە پێى وایە ئیمە تەنھا لە ساتەكانى پیش مەرگدا لە
 جوانى تێدەگەین، ئەو كاتانەى كە جوانى خەرىكە مل بۆ
 لەناوچوون كەچ دەكات. سانتیاگۆش ھەرچەندە لە كۆتایى
 ڕۆمانەكەدا تێك دەشكێت، وەلى نابەزیت، بەلكوو بە
 پێچەوانەو، وەك پالەوانىك لەنیو ئەم ڕووداوانەدا دەرباز
 دەبیت. ئەم ململانئییە دەبێتە ھۆكار، تا سانتیاگو بە
 چارەنۆسى شكۆدار و بەرزى خۆى شاد ببیت.

شانازی وهک سه رجاوه یه کی مه زنی و هه ته ری.

لیکچوونیک ی زور هه یه له نیوان سانتیاگو و که سایه تییه کلاسیکیه کونه کانی رابردو. ئەم جزره پالوانانه له پیناو نیشاندا نی هیزیکی تۆقینه رانه، نازایه تی و ناکاربه رزیدا، زور کات به ره و هه لدیر ده چن. گهر شانازی خالی کوشنده ی سانتیاگو بیت، نه وه خۆی زور باش ناگاداره. پاش نه وه ی قرشه کان ماسیه که له تله ت ده کن، پیره میرده که چه ند جاریک داوی به خشین له مارلینه که، هاوپی و پکا به ره قهرگرانه که ی ده کات، له بهر نه وه ی که زور دور که وته وه، سنووری خۆی وهک ماسیگریک به زاند و به وهش په نجی هه ردوکیانی به با دا. بی گومان ئەم کاردانه وه یهش به پوونی دهرده که ویت، کاتیک کزتا قسه ی داوی به زینه که ی ئەمه ده بیت: «هیچ، تنها زور دور که وته وه و به س!»

له کاتیکدا که هه ر به راستی هه شتاوچار پوژ که پانه وه به دهستی به تال له خۆیدا جۆریک سووکایه تییه به شانازی و شکری سانتیاگو و، هه ولدانیشی بۆ نه وه ی تواناکانی خۆی به سه لمینیت و له وانی دیکه دور بکه وینه وه، جگه له وه ی کاره ساتیکی لێ که وته وه، هیچی دیکه ی لێ به ره م نه هات. هه یینگی وه ی لێ ره دا که سایه تییه که ی به شانازی کردن و به روا به خۆبوون تاوانبار ناکات، به پهنه وانه وه، سانتیاگو وهک نمورنه یهک وه ستاوه، که سه لمینه ری نه و راستیه یه، که شانازی مروفه کان به ره و مه زنی و په یه کی بالا ده بات. جا له بهر نه وه ی سانتیاگو ناگاداره که مارلینه که وره که ی به هزی

به خونازین و بروابه خوبوونه وه کوشت و، کوشتنی
 ماسییه که ش که یاندیه به زینکی پالوانانه و سهر به رزانه!
 لیره دا شانازیکردن و به خونازین ده بنه سهر چاوهی مزنیی
 سانتیاگو. چونکه به بیی هه سترکردن به شانازی،
 بروابه خوبوونیکي له و جزره، هرگیز سانتیاگو نهیده توانی له
 ململانیه کی وادا سهر که وتوو بیت. یانیش بهر له وهی کوتایی
 بیت، کولی ددها و پاشگهز ده بووه وه.

به خونازینی سانتیاگو جگه له وهی که وزه و گوروتینکی باشی
 به بهردا دهکات، له لایه کی دیکه شه وه یارمه تیی ددهات که
 به رهنگاری هیزه له ناو بهر و تووشه کانی سرووشت بیته وه. به
 دریژایی پۆمانه که ده بینین که گرنگ نییه پیره میرده که چه نیک
 حالی خراپه و ده نالینیت، به ردهوام یه یک قسه دوو پات
 دهکاته وه، نهویش نه وهیه که ماسییه که بکوژیت و بیاته وه
 به نده ره که. کاتیک یه که م قرش به ره و به له مه که هیزش
 ده هینیت، بیرو را و هیوای سانتیاگو له و چند پهره یه دا به دوو
 شیوهی جیاواز دهر ده که ویت. یه که م، پیمان ده لی که سانتیاگو
 به تهوای له سهر هیز و گوروتینی خوی بوو، به لام هیوای
 که م بوو. دواتر پیمان ده لی که هیوای پراوانه قرشه کانی به
 هه موو هیزی خویه وه ده کوتی! پیره میرده که هه موو
 پکه به رایه تییه کان به هه مان وره ی پۆلاین و به رزه وه قبول
 دهکات. سهر تا له پیناو کوشتنی مارلینه که و به ستنه وهی به
 به له مه که وه، ناماده یه بمریت، دواتریش تا مهرگ سووره
 له سهر نه وهی شه پی قرشه چلیس و برسییه کان بکات. هر
 ئه م برپاره ناگییانه ی که هه لویستی هه بیت، شه پ بکات و کۆل
 نه دات، وا له سانتیاگو دهکات که به زین تییه رینیت. له گه ل

ٺوه شدا كه به دهستي خالي دهگه پټه وه هافانا، به لام له ناخي
 دليه وه باش ده زانیت كه سهر به رزانه و وهك پياوینكي به شكو
 گه راوه ته وه. ليره دا هتمينگوهی دهكړی مه به ستي ټوه بیت
 پيمان بليت، كه سهر كه وټن هه موو كات مه رجي به ده سته پنانی
 ړيز و شكو نيه له نيو ټه وانی ديكه دا. سهر كه وټن پشت به يه
 شت ده به سستيت، ټه ویش ټه وه يه كه سه كه بروای به خزی
 هه بیت و تا دوا ساتی ململانیکه به وره يه کی به رزه وه
 بمینيټه وه، بن گویدانه ټه و شتانه ی كه دینه ړی. ټه نانه ت گه ر
 به مارلینکی ساغیشه وه بگه راواوه، ټه و ساته وه ختی
 سهر كه وټنه کی، هه روهك گزشتی خراپه كراوی مارلینه كه
 كورتخاين ده بوو! ټه و سهر كه وټن و شانازی به كه ساتیاگو
 ده ستي خست، له خودی ململانیکه وه نایه ت، به لكوو له ویستی
 كوله دان و براهه خوبوونی خویه وه بق ململانی دیت.

په يکه‌ری له خاچدراوی مه‌سیح

له‌پښاو پښدانی مانا په‌کی قولتر به‌و قوربانیه‌ی که سانتیاگو ده‌یدات و نه‌و سه‌رکه‌وتنه‌ش که لڼوه‌ی سه‌رچاوه ده‌گریت، هیمین‌گوه‌ی به‌قه‌ستی سانتیاگو ده‌چوینیت به‌عیسای مه‌سیح، که به‌پښی ښایینزانی مه‌سیحی، ژپانی خزی له‌پښاو شتیکی که‌وره‌تر کرده قوربانی، که ناشتی و دادپه‌روه‌ری مروفه‌کانه. په‌یکه‌ری له‌خاچدراوی مه‌سیح، په‌کیکه له‌دیارتین نه‌و رڼگانه‌ی که هیمین‌گوه‌ی ده‌یه‌ویت له‌رڼیه‌وه په‌یوه‌ندیه‌کی ښاژنه‌اسا له‌نیوان پیره‌میرده‌که و مه‌سیحدا دروست بکات. کاتیک بڼ په‌که‌م جار په‌ته‌که له‌پی ده‌ستی پیره‌میرده‌که ده‌بریت، خوڼه‌ر خونه‌ویستانه بیري بڼ سه‌ر جیبرینه‌کاني ده‌ستی مه‌سیح ده‌چیت که له‌خاچ درابوو. دواتر کاتیک سه‌روسه‌کوتی قرشه‌کان ده‌رده‌که‌ویت، هیمین‌گوه‌ی پیره‌میرده‌که وه‌ک که‌سینکی له‌خاچدراو نیشان ده‌دات، کاتیک ده‌نگیک ده‌رده‌کات، که وه‌ک گنډه‌وه‌وه پیمان ده‌لپت ته‌نھا له‌و کاتانه‌دا مروف نه‌و ده‌نگه ده‌رده‌کات که بزماریک بکوتری به‌ ده‌ستیدا و له‌ودیویش‌وه ته‌خته‌کاني پڼوه کون بکريت. گر سه‌رنج بده‌ین، له‌شوینیکی دیکه‌شدا و نه‌و کاته‌ی سانتیاگو نه‌ستون و بایه‌وانه‌که‌ی به‌شانیدا داوه و به‌گرده‌کدا هله‌ده‌که‌ریت، هه‌مان دیمه‌نی مه‌سیحمان ده‌هینیت‌وه یاد که مارشیک به‌ره‌و کالفاری چوو. ته‌نانه‌ت کوتا شینوازی خه‌وتنی سانتیاگو که له‌سه‌ر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌ی وه‌ک داره‌مه‌یت راکشاوه و ده‌سته‌کاني دریز کردون، له‌پی ده‌سته‌کانیشی به‌څاراسته‌ی سه‌ره‌وه راگرتون، هه‌مان دیمه‌نی مه‌سیحمان ده‌هینیت‌وه یاد

که به خاچه‌کوه نازار ده‌چیژیت. هیمینگوهی کزی نه‌م وینانه
له کوتایی رۆمانه‌که‌دا ده‌خاته ږوو، تا که سایه‌تیی سانتیاگو به
مه‌سیحه‌وه کړی بدات، که که‌سیک بوو دږانی کړده
ده‌ستگه‌وت، به‌زینی گوږی بڼو سه‌رکه‌وتن، ته‌نانه‌ت مه‌رگی
خویشی کړده هه‌وینی زیانیکي تازه.

ژيان له مهرگهوه

مهرگ هنزيکي پشتگوينه خراو و نه به ديه له پښمانه که دا، به جوړيک که نه وه پاستيه کي حاشاهلنه گره که هيچ بوونه وهریک ناتوانيت لني دهر باز بيت، به لام هيمينکوهی پيمان دهلي که مردن له خويدا کوتايي نيه، چونکه له مهرگدا همدوم نه گري ژيانکي نه پراوهی ليونپژ له وزه بوونی هيه، کاتيک پيره ميرد مارلینه که ده کوژيت، نه وه تنها نه و نيه که ناچار به چالاکبوونه وه و کارکردن دهيت، به لکوو ماسيه کهش، له گهل نه ودا که مردوه، دووباره ژياني تن دهگه پته وه! ژيان و نه گري نويبوونه وه، بن گومان به شوين کوتا چرکه ساته کاني مهرگدا دين.

نه و کتپانهش که باس له مهرگي عيسای مهسيح دهگن، جهخت له هه مان په يوه ندي خيرا و په يوه ستي نيوان ژيان و مهرگ دهگه نه وه، وهک چنن له ململاني نيوان سانتياگو و ماسيه که شدا دهيبينين، کوشتني ماسيه که و سرکه و تني له گریدانی به به له مه که وه، سام و پيزيکي تازهی له نيو ماسيگره کاندو بق دهسته بهر دهکات، جگه له گه پانه وه و هاوده ميکردني کوپيژگه که، که وهک به رده ستیک به رده وامي به هه مان پيچکي سانتياگو ده دات پاش مهرگيشي. ليبره دا دهگه ينه نه و ده رنه نجامي، که نه وهی به لای هيمينکوهيه وه گرنگه، نه وهی که مروث کاريک بکات له ژياندا، که دواي مهرگيشي هر سيپهري دهسلات و نه زموونی به سر مروثه کاني پاش خويه وه بمينيته وه. نه مهش له پني، کولنه دان

و بهر هنگار بوونه وه، هه ولدان بۆ گه یشتن به جه وهه ری خودی
که سه که وه دیت. چونکه مرۆف تا خۆی نه دوزینه وه، ناتوانیت
ئهوانی دیکه ش فیر بکات که خویان بدوزنه وه و، دواچار نه وه
گرنگه که مرۆف، نه و وزه و توانایه ی خۆی هه ر وا پووچ و
بیمانا رادهستی مه رگ نه کات.

شیزه‌کانی پۇخ زەریا

سانتیاگو سى جار خەونە خوشەكەى خۇى، كە خەونىيىنە بە
شیزه‌كانى پۇخ زەریای ئەفرىقاو، دەبیىت. یەكەم جار لە
كووخەكەى خۇیدا كە راكشاو و سى پۇژ بەر لە مەلانىكە.
دواتر لەنىو بەلەمەكەدا و لە بارىكى ناجۆر و خراپدا خەونىان
پنۆه دەبیىتەو. سىيەم جاریش لە كوتایى پۇمانەكەدا كاتىك
بە شەكەتى دەگەپتەو سەر تەختەخەوەكەى و دەخەویت. بى
گومان، بەلىنى سەرکەوتن و جۆرىك لە نۆیوونەو و
هەستەنەو دواى بەزىن لە ناوەرۆكى پۇمانەكەدا، بە
جۆرىك لە جۆره‌كان لە كوتا دیمەنى شیزه‌كاندا دەر دەكەویت.
سانتیاگو شیزه‌كانى بە تەمەنى گەنجى خۇیه‌و گریداون،
ئەمەش جۆرىك لە سووپی سرووشتى ژيانمان نیشان
دەدات. جا لەبەر ئەوێ سانتیاگو خەون بە شیزه‌كانەو، كە
گیاندارى پاوكەر و دپندن، دەبیىت كە گەمە دەكن، ئەوا
خەونەكەى جۆرىك لە هارمونیەت و خالى پێكەو بەستن
لەنێوان هیزە دژ بە یەكەكانى سرووشت دروست دەكات،
وێك: ژيان و مەرگ، بق و خوشەویستی، لەناوچوون و
نۆیوونەو.

هیماکان

مارلین

ماسییه کی ناوازه، به هیز و به شکویه. مارلینه که وهک هیمای
پکابه ریکی نمونه می دانراوه. له جیهانیکدا که «هموو
شته کان یه کدی له ناو ده بن.» سانتیاگو هست دهکات که
که سیکی زور به به خته، که به پکابه ریکی وا به هیز و به تواناوه
گری دراوه، که نه مهش وای لی دهکات به کم سهیری نهکات
و هموو هیز و توانا، خوشه ویستی و نازایه تی خزی له
مملانیکه دا نمایش بکات.

قرشه قه پوزخاکه نازییه کان

قرشه قه پوزخاکه نازییه کان له چند بوونه وهریکی جولای
برسی و چلیس و هه له شه که هیزش دهکته سه مارلینه که،
زیاترن. وهک چون دژمنی پیره میرده کهن، به هه مان شیوهش
دژی مارلینه که، که گه وره ترین دهسکه وتی سانتیاگویه،
وهستانه ته وه. ثم قرشانه نیشاندهری یاسای تیکشکینه ر و
ویرانکهری گه ردوونن و وهک هیمایه ک بق پیره حمیی ژیان و
پیشهاته کان دانراون. هاوکات نه و راستیه نیشان دهن که
ثم یاسا گه ردوونیه پیره همانانه، ته نه کاتیک نیده به رینرین،
که مروژ تا دوا سات به ره ورویان بوهستیه وه و کول
نهدات. جا له بهر نه وهی که قرشه کان، قرشگه لی به دفهر و

دزیوی مه‌لقولوی نیو تاریکی سرووشتن، سانتیاگو به
شه‌کردن له‌گه‌لیان هیچ سه‌رکه‌وتنیک به‌ده‌ست ناهینیت.
شیکاریی پروژه‌کان

یه‌که‌م ږوژ

یه‌که‌م په‌ره‌ی ږومانه‌که که‌سایه‌تیی سان‌تیاگو‌مان بډ ناشکرا ده‌کات و دواتر ږیچکه‌یه‌ک بډ نه‌و ږووداوانه داده‌نیت که به شوی‌نیدا دین. ویرای نه‌وه‌ی که کوپریزگه‌که‌ی زور خوش ده‌ویت و، نه‌ویش به هه‌مان شپوه هژگري سان‌تیاگو بووه، وه‌لن ده‌بینین سان‌تیاگو که‌م تا زور وه‌ک بیگانه‌یه‌ک ده‌ژي. نه‌و سلاوانه‌ی له لایه‌ن ماسیگره‌کانی دیکه‌وه به سان‌تیاگو ده‌گه‌ن، به تایبته نه‌وانه‌ی که گالته‌ی پڼ ده‌گه‌ن سه‌بارته به‌و هه‌موو گه‌شته ده‌ریاییه بی‌هوودانه‌ی، نه‌وه ده‌سه‌لمینن که سان‌تیاگو که‌سایه‌تییه‌کی دووره‌په‌ریز و په‌راویز‌خراوه. نه‌م جوړه که‌سایه‌تیانه‌ش، که که‌سانی دووره‌په‌ریز و نامون، زوربه‌ی زوری پاله‌وانه‌کانی هیمینگوه‌ی پتک ده‌هینن. به جوړیک که ده‌کری بلین گه‌وره‌ترین سه‌رکه‌وتنیان، پشت به جیابوونه‌وه و خو‌به‌دوورگرتن له‌وانی دیکه ده‌به‌ستیت. له کاره‌کانی هیمینگوه‌یدا، هر نه‌وه‌نده تاک له ساردوسری، بی‌هه‌ستی و ثامانجه ساخته‌کانی کومه‌لگه‌ی مؤدیرن دابرا، ئیدی توانای تیگه‌یشتن و به‌رگه‌گرتنی زورترین نه‌و پاستی و حالته گه‌ردونیانه ده‌گریته که ده‌وریان داوه. بډ نمونه له ږومانی مال‌ناوایی له چه‌ک‌دا، کاتیک فریدریک هینری واز له پتگه سوپایه‌که‌ی خوی ده‌هینیت و ده‌چینه جوړیک له خه‌لوه‌ت و باریکی دابراڼ له کومه‌لگه‌وه، دووباره تیده‌گات و فیر ده‌بیت که مهرگ په‌ره‌ی ره‌ش و تاریکی خوی به‌سه‌ر پرسه‌کانی شانازی و شه‌ره‌ف و خوشه‌ویستیدا ده‌داته‌وه. له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا که په‌یامی هیمینگوه‌ی له پیره‌میرد و زه‌ریادا له زور لایه‌نه‌وه تال و تراژیدیه، به‌لام چیروکسی سان‌تیاگو و خورانی

ماسییه‌ک‌ئی له لایهن قرشه‌کانه‌وه، نه‌ندازه‌ی چیرۆکی فریدریک هینری ناخۆش و تال نییه! به پینچه‌وانه‌ی فریدریک، سانتیاگو به‌هۆی ئاگایی و وشیری خۆیه‌وه، نه‌به‌زینرا. گیره‌روه‌وه‌هر له سه‌ره‌تاوه‌ جه‌خت له‌سه‌ر کۆلنه‌دان و گه‌وره‌یی سانتیاگو ده‌کاته‌وه، کاتیک وه‌سفی چاوه‌کانی ده‌کات که دوا‌ی سی مانگ له پاره‌ماسیی بیهووده، هینشتا «نه‌به‌زیو و شاد» ده‌یاننواد. هه‌روه‌ها نه‌وه‌ش که هه‌رچه‌نده سانتیاگو تینک ده‌شکیت و ماسییه‌ک‌ئی هه‌لاه‌لا ده‌کریت، به‌لام وه‌ک براوه‌یه‌ک له ململاتیکه دینه‌ ده‌روه‌وه. چونکه بۆ کوپه‌ک‌ئی باس ده‌کرد، که بۆ نه‌وه‌ی ماسییه‌کی وا بگریت، ده‌بوو دوور له هه‌مووان به‌رهو پانتایی زه‌ریا به‌پێ بکه‌ویت.

له‌م پۆمانه‌دا، سانتیاگو له سه‌روو په‌له‌ی هه‌ر پاله‌وانیکی دیکه‌وه‌یه و مرقۆنکی بالایه، یانی وه‌ک که‌سایه‌تییه‌کی نه‌فسانه‌یی وایه. به‌کورتی سه‌ر به‌و په‌وتی پاله‌وانانه‌یه، که له‌پیناو به‌ده‌سته‌پینانی پیکه‌یه‌کی بالادا، به‌پتووستی ده‌زانن که له‌خه‌لکی ئاسایی دا‌برین و به‌جددی له‌بابه‌تیکدا هه‌موو وزه و گوپوتینی خۆیان بخه‌نه‌گه‌ر. جا له‌به‌ر نه‌وه‌ی مانۆلین یارمه‌تی و پیز و متمانه‌ی خۆی بۆ سانتیاگو نیشان ده‌دا، ئه‌مه وا ده‌کات که مامۆستاک‌ئی وه‌ک نمونه‌ی مرقۆنکی بالا و لیزان ده‌ر بکه‌ویت، وێرای ئه‌و هه‌موو سه‌ختی و ئاسته‌نگیه‌ی هه‌شتاوچار پوژی پابردووی. له‌کاتیکدا که ماسیگره‌کانی دیکه فشه‌یان به‌سانتیاگو دینت و گالته‌ی پێ ده‌کن، مانۆلین ده‌رک به‌به‌های راسته‌قینه‌ی سانتیاگو و راده‌ی شارمه‌زایی نه‌و سه‌باره‌ت به‌زه‌ریا و ژینگه‌ی ده‌ورو به‌ر ده‌کات. له‌پیرمه‌ی‌رد و زه‌ریادا، هه‌مینگوه‌ی نمونه‌ی که‌سینکی باش و ساده‌ بۆ

خوینەر دهخاته ږوو. سانتیاگو نه هامة تی و گرفته کانی جیهان
- برسییه تی، هه ژاری، پسوایی- له پړی بهرگه گرتن و
پشوودریزیه وه تیده په رینیت.

لهم چهند دیمه نه ی سهره تادا، هیمینگوهی چن کینشه و
گرفتیک دهخاته ږوو که به دریزایی چیروکه که دووباره
دهبڼه وه. به کهم، پرسسیارکودنه دهرباره ی پشوودریزی
سانتیاگو. وه سفی کووخه کونه که ی، کهم تا زور حزنه کړدن
به خواردنی هیچ شتیک، جهسته له و لارازه که ی وا له
خوینەر دهکن که توانایی جهسته یی سانتیاگو بخاته ژیر
پرسیاره وه. سانتیاگو چوڼ ده توانیت بهرگه ی ململانیته کی
سهختی وا بگریت له گهل مارلینه که دا، له کاتیکدا که ژیانی به
نه ستم و له پړی خواو نه ی قاوه خانه یه کی به خشنده وه
دهگوزره رینیت؟ هر به ده ستنیکردنی رومانکه، ئیدی نه م
پرسیاره به پرسسیاریکی ناپه یوه ست دیت بهرچاوا! چونکه
ململانیته کی سانتیاگو چهنیک جهسته یی و په یوه ست به هیز و
تواناوه بیت، دوو نه ونده په یوه ست به باری پوچی
سانتیاگو!

هر لهم به شه دا، نیمه دوو هیمای گرنگمان لا ږوون ده بڼه وه:
شیره کان که له پوځ زهریادا که دهکن، هه روه ها دی
ماگیزی مه زن، یاریزانی به یسبولی نه مریکی. بق سانتیاگو، دی
ماگیو وهک نمونه یه کی سرکه وتووی ژیان وایه. سهره پای
نه وهی که ترووشی نه خوشی ده پوچینی ئیسک یوه له
پاژنه ی پیندا، به لام نه خوشیه که پیکر نه یوه و دی ماگیو
دووباره که راوه توه مهیدانی یاریه کانی به یسبول، تا وهک
ه ندیک ده لین، بیت به باشتیرین یاریزانی میژوو. شیره کان تا

رادهیهک ئاماژهیهکی نادیار و ته‌ماوین! گنڤه‌ره‌وه پیمان ده‌لێت
 که شیره‌کان، تاکه خه‌ونیکن که له‌گه‌ل سانتیاگو‌دا ماونه‌ته‌وه.
 کاتیک ده‌خه‌ویت، خه‌ون به‌ گنڤه‌-لووکه و ئافه‌رت و
 ماسیه‌کانه‌وه نابینیت، به‌لکوو ته‌نها خه‌ون به‌و شیرانه‌وه
 ده‌بینیت که له‌ پوځ زه‌ریادا گه‌مه‌ ده‌که‌ن و زو‌ری خو‌ش
 ده‌وین وه‌ک چو‌ن کو‌ریژگه‌که‌شی خو‌ش ده‌ویت. جا چونکه
 وینه و دیمه‌نی ئه‌م شیرانه‌ هه‌ر له‌ گه‌نجیه‌تی سانتیاگو‌ه تا
 پیری ماونه‌ته‌وه، کو‌تایی ئه‌زموون و ته‌مه‌نی سانتیاگو‌ به
 سه‌ره‌تایه‌وه گرڤ ده‌ده‌ن و جو‌ره سو‌ورپکی بازنه‌یی
 ده‌به‌خشنه‌ بوونی سانتیاگو‌ه. شیره‌کانیش وه‌ک سانتیاگو‌ به
 سرووشتی خو‌یان راو‌چین. جا پاستی ئه‌وه‌ی که سانتیاگو‌
 زیاتر له‌ کاتی گه‌مه‌کردندا شیره‌کان ده‌بینیت نه‌ک راو‌کردن،
 ئه‌وه ده‌سه‌لمینیت که ئه‌م خه‌وانه‌ بۆ ئه‌و وه‌ک وچانیک وان-
 هه‌لبه‌ته وچانیکی کو‌رت- تا که‌میک له‌ چنگی بارودو‌خی
 سه‌ختی ژیان پزگاری ببیت.

دووهم پو‌ژ

هه‌ر که سانتیاگو‌ پی ده‌نیته‌ پو‌ژی هه‌شتاو‌پنجه‌مین، خو‌ینه‌ر
 لای پو‌ون ده‌بیته‌وه ئه‌و هۆکارانه‌ چین که وا ده‌که‌ن سانتیاگو‌
 ئه‌و ماسیه‌ گه‌وره‌یه راو‌ بکات. پیره‌میره‌که ده‌ریاوان و
 راو‌چیه‌کی ته‌واو شاره‌زایه و له‌ توانایدا هه‌یه ئاماژه‌کان له‌
 زه‌وی و ئاسمان و گیانه‌وه‌ره‌کاندا بخو‌ینیته‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی
 کتێپیک هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی پێ بلێت که پێویسته‌تی.
 بالنده‌ماسیه‌کان، هه‌میشه ئاماژه‌یه‌کن بۆ نزیکبو‌ونه‌وه و

ده‌رکه‌وتنی دۆلفینه‌کان، ئەمە لە کاتی‌کدا که بە‌پێی ئە‌زموونی
 سانتیاگو، ڕاتە‌کاندییکی توند و خیرای پە‌تە‌که، تە‌نها و تە‌نها
 ئاماژە بە‌ یە‌ک شت دە‌دات، ئە‌ویش: مارلینە. ماسییە‌کی گە‌وره،
 که دە‌کرێ کێ‌شه‌که‌ی زی‌اد لە‌ سه‌ر پاوه‌ند بیت. بە‌ پێ‌چه‌وانه‌ی
 ماسی‌گره‌کانی دی‌که‌وه، سانتیاگو به‌ره‌و ئاوه‌ قوله‌کانی گولف
 ستریم به‌له‌مه‌که‌ی ده‌ئاژوویت و به‌روای به‌ وردی و جدیه‌تی‌کی
 تە‌واو هه‌یه‌ له‌ کاره‌کانیدا. پە‌تە‌کانی ڕیک و ڕاست له‌و ئاسته‌دا
 که خۆی ده‌یه‌ویت، ڕاده‌گریت، نه‌ک وه‌ک ماسی‌گره‌کانی دی‌که،
 که ڕینگه‌ ده‌ده‌ن شه‌پۆله‌کان یاری به‌ پە‌تە‌کانیان بکه‌ن. ئە‌مه‌ش
 ئە‌وه‌ ده‌گه‌یه‌نیت که سانتیاگو هه‌رده‌م ده‌زانیت که پە‌تە‌کانی له
 چ مه‌ودایه‌کی قولاییدان. وردی و لیزانیی سانتیاگو، له‌گه‌ل
 توانای ڕووبه‌‌ڕووبوونه‌وه‌ی ئاسته‌نگیه‌کان و کارامه‌یی له
 ڕاپه‌راندنی یە‌ک به‌ یە‌کی کاره‌کانیدا، سانتیاگو وه‌ک پاله‌وا‌نیک
 ده‌رده‌خه‌ن. سانتیاگو له‌ دوو لایه‌نه‌وه، ده‌چیت‌وه‌ سه‌ر پاله‌وانه
 کلاسیکیه‌کان. یه‌که‌م: شینوازیکی ده‌گه‌من و سه‌یر نیشان
 ده‌دات له‌ تی‌گه‌یشتنی گه‌ردونده‌دا، وه‌ک چۆن به‌ خۆی ده‌لێت که
 زه‌ریا جوان و به‌خشنده‌یه، به‌لام له‌ هه‌مان کاتیشدا ڤه‌نده‌یه. به
 جو‌ری‌ک که ئە‌و بالنده‌ به‌‌جووک و ناسکانه‌ی که به‌سه‌ر
 ئاوه‌که‌یدا ده‌فهرن و چاوه‌‌ڕێی به‌خشنده‌یی لێ ده‌که‌ن، زۆر له‌وه
 سیسه‌له‌ و بێ‌ده‌سه‌لات‌ترن که به‌رگه‌ی زه‌ریا بگه‌رن. دووه‌م: به
 هۆی شانازی‌کردن به‌ خۆیه‌وه، به‌ره‌و هه‌لدێر ده‌چیت. شانازی،
 سانتیاگو به‌ره‌و جێ‌یه‌کی دوور ده‌بات، تە‌نها به‌ شینوه‌یه‌کی
 خاوه‌یه‌ی نا، به‌لکو کرده‌بیش. وه‌ک هه‌ر پێ‌ش‌هات و ڤووداوی‌کی
 گرنگی کلاسیکی، گرنگ‌ترین ڤووداو و مملانیی نێ‌و
 ڤۆمانه‌که‌ش بۆ هه‌مین‌گوه‌ی، مملانیی مرقۆ‌ئیکه. ماسیه‌که‌ش به

پلهی دووهم، چونکه بڼ سانتیاگو وهک کوته‌لیکی سرکه‌وتن و ده‌ستکه‌وتیکی ماددی وایه.

گه‌لیک په‌خنه سه‌باره‌ت به شتیوازی گنرانه‌وهی کتیبه‌که، پروبه‌ووی هیمینگووی کرانه‌وه، گوايه له‌و پټیاز و پټچک‌یه لای داوه که نووسر خوی بانگه‌شهی بڼ کردووه. هیمینگووی به پلهی سره‌کی، په‌که‌مین گه‌شه‌پنده‌ری پټیازی ریالیزم بووه. هرده‌م ناواته‌خواز بوو که نه‌ده‌ب له‌و پروه پروکه‌شی و پازیتندراوه‌یهی خوی دامال‌پټ و خویشی زیاتر وهک پوژنامه‌نووسیکی نووسر ناوی ده‌رکرد، که له‌ هر که‌سیکی دیکه زیاتر له‌ نووسینه‌کانیدا پاستی سه‌باره‌ت به ژيان و واقعی که‌سایه‌تییه‌کانی خستووه‌ته پرو. به‌براوورد به ورده‌کاریه‌کانی ژيانی پوژانه، پاشخانیکی میتافیزیکی و فلسفه‌فیه‌کی بالا له‌پشت نووسینه‌کانی هیمینگوویه‌وه ده‌بینن. وهک چوڼ له‌ *مالتاواپی له‌ چه‌کدا ده‌لیت*: «وشه‌گلی پروت و ناکرده‌یی چه‌شنی شکر و پټز و نازایه‌تی و پیروژپراگرتن، ته‌واو شه‌رمه‌زارکه‌رن له‌ پال ناوی به‌رجه‌سته‌ی گونده‌کان، ژماره‌ی جاده‌کان، ناوی پروباره‌کان، ژماره‌ی پټکه‌کوت و که‌تیبه‌کاندا.»

زوریک له‌ په‌خنه‌گران پټیان وابوو که هیمینگووی خه‌ریکه به‌رو ریپازیکی نویی نه‌ده‌ب هه‌نگاو ده‌نیت، پټیازیک که له‌ به‌رترین ناستی ناماژه و کورته‌پدایه. هاوکات هیمینگووی هاوپرای قسه‌کانیان نه‌بوو. چونکه نه‌و فلسفه‌فیه‌ی که له‌م پرومانه‌یدا په‌نگی داوه‌ته‌وه، هه‌مان نه‌و فلسفه‌فیه‌یه که له‌ پرومانه‌کانی دیکه‌شیدا بالی کټشاهه به‌سر گشت پروداو و که‌سایه‌تییه‌کاندا، به‌لام به‌ شتیویه‌کی جی‌اوازتر. له‌

چاپینگوتینکی سالی ۱۹۵۸دا، هیمینگوهی سه‌بارت به پیره‌میزد و زه‌ریا ده‌لیت: «به هر حال، بز نه‌وی باب‌تی چۆنیته‌ی نووسینی رۆمانه‌که تته‌پنن، نه‌وا ده‌بیت بلیم که به شیوه‌یه‌کی چاره‌روانینه‌کراو به‌خت یاوه‌رم بوو له گواسته‌وه‌ی نه‌زموونی سانتیاگو. به جۆریک که هیچ که‌سیکی دیکه نه‌یده‌توانی به‌و جۆره بیگوازیته‌وه. به‌ختی من له‌وه‌دا بوو، که پیره‌میزد و کوپیزگه‌یه‌کی زیندوو و چاکم هه‌بوون و بهم دوا‌یانه‌ش، نووسه‌ران به ته‌واوی له‌بیریان کربووه که شتانیکی له‌و جۆره هه‌ن!»

بز هیمینگوهی، سانتیاگو و مانۆلین ته‌نها دوو که‌سایه‌تی نیو دووتونی کتێبه‌که نه‌بوون، به‌لکو دوو مرقۆی راسته‌قینه و خاوه‌ن‌نه‌زموون بوون. به هه‌مان شیوه‌ی فریدریک هینری مالئاوی له‌ چه‌ک و جه‌یک بارنیسی خۆریش به هه‌مان شیوه هه‌ل‌دیت.

بادگاری پیره‌میزده‌که له‌ ڤاوکردنی مارلینیکی مێینه، له‌ نێر و مێیه‌ک، تیره‌وانین و دنیا‌بینی هیمینگوه‌یمان سه‌بارت به‌ ئافه‌رت نیشان ده‌دات، که له‌م جیهانه‌دا پنگه‌یه‌کی وای نییه‌ که باس بکریته‌ - وه‌ک چۆن ده‌بینین که سانتیاگو وینه‌ی هاوسه‌ره‌که‌ی به‌ دیواره‌که‌وه‌ لێ ده‌کاته‌وه. هه‌ر له‌م سۆنگه‌یه‌شه‌وه، ده‌کرێ بگوترێ که ڤاوان کرۆکی کاره‌کانی هیمینگوه‌ین، به‌ تایبته‌ پیره‌میزد و زه‌ریا.

خۆ هه‌روا گه‌له‌ و به‌ هه‌لکه‌وت نییه‌ که سانتیاگو دوا‌ی سه‌رنجدانیکی ورد، به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان به‌روای به‌ خۆی

هینابوو که دژمنه‌که‌ی، مارلینکی نیره! راستیه‌که‌ی هرگیز
نه‌ده‌کرا به‌ر له بینینی ماسیه‌که به‌و جوړه د‌لنیا بیت!

سټیم پوځ

گنډه‌ره‌وه‌ی پ‌ومانه‌که پیمان ده‌لی که سانتیاگو باسی نو ه‌لو
د‌پانه ناکات که چاوه‌پ‌ینی بالنده چکوله‌کن، چونکه پ‌ینی وایه که
خوی به‌و زوانه به‌شی خوی وانه‌یان له باره‌وه فیر ده‌بیت.
هینینگوه‌ی لیره‌دا زیاتر جه‌خت ده‌خاته س‌ر س‌رنجی
سانتیاگو له‌س‌ر بالنده و ه‌ستکردن به‌و په‌یوه‌ندییه قوله‌ی که
له‌که‌لیدا ه‌یه. پیمان ده‌لی که ه‌رچه‌نده جیهان به‌و ج‌وریک
نه‌خ‌ش‌ت‌راوه که ه‌میشه م‌رگ‌مان پ‌وبه‌پ‌وو ده‌کاته‌وه، به‌لام
له‌ه‌مان کاتیشدا توپ‌یکی فراوانی گریدراوه به‌و ژپانه‌وه. به
کورتي ه‌ستکردن به‌و شه‌که‌تی له‌لاین بالنده‌که‌وه و
چاره‌نووسی- که بوونه نیجیری ه‌لوکانه- ه‌مان په‌نگدانه‌وه
و نواندنې ماندوویه‌تی و خورانی ماسیه‌که‌ی سانتیاگو له
لاین قرشه‌کانه‌وه. واته له‌پ‌ینی بالنده‌که‌وه پ‌یش‌وخته نیمه
س‌ره‌داوینکمان ده‌ست ده‌که‌ویت.

په‌یوه‌ندیی سانتیاگو به‌و ژپانی د‌ره‌وه، له‌و کاته‌دا له‌پ‌ینی نو
بالنده چکوله‌یه‌وه پ‌وون ده‌بیت‌وه. پیره‌میرده‌که ه‌ست به
په‌یوه‌ندییه‌کی به‌تین و گیانی به‌گیانی ده‌کات له‌که‌ل ماسیه‌که‌دا،
زه‌ریا و نه‌ستیره‌کان و ه‌موو ج‌اریک‌یش خ‌وشه‌ویستی و
پ‌یزی خوی ب‌و مارلینه‌که دوپات ده‌کاته‌وه. هر له‌به‌ر نه‌م
هوکاره‌شه که مردنی ماسیه‌که، تا نو پاده‌یه‌ش تراژیدی و
ب‌یره‌حمانه نییه! له‌دیدي سانتیاگووه و پ‌وونتر بلین

هیمینگووی، مادام مردن بوونیکی حتمیه و بهرژکی هه مووان دهگرت، باشتره له سهه دهستی رکا بهر و دژمنیکی لئوه شاهه و بههیزهوه بیت.

لئهاتوویی و که سایهتی بههیز و به توانا، هه میسه جینی سه رنجی هیمینگووی بوون، هه بزیهش ده بینین که کتیه کانی هه میسه پر له که سایهتی، ماسیگر، راوچی - نیچیری گوره، سه ربارز، گاباز، یاریزانی بۆکسینن. ئه ده بی هیمینگووی جیهانیکمان بۆ دروست دهکات که کهم تا زۆر دهگرت بلین به نترینه ته نراوه، ئه و پیاوانه ی که له پنی لئهاتووی و توانای خو یانه وه، ژیان و پنگه یه کی سه رکه وتوو و شه ره فمه ندانه یان له ژیندا دهسته بهر کردوو. له ئه ده بی هیمینگوویدا، ده ربارز بوون و ژیانگوزه راندن به کوله مهرگی بهس نییه. به لکو له پشناو تپه پراندنی ناخوشی و کیشه کاندایا، پتویسته تاک به ته وای شاره زای ئه و یاسا و دابونه ریتانه بیت که له و کومه لگه یه دا به پشت به ستن پیا یان هه لده سه نگینریت. هه بزیه بهردهوام و هه موو جاریک ده بینین سانتیاگو نمایشی ئه و نه ریت و شینوازه سه رکه وتوانه ی خوی دهکات که وای لئ ده که ن بیتته ماموستای خپله که ی خوی! ئه وه سانتیاگو یه، که په ته کانی له شه پۆله کاندایا لار نابنه وه و ته نها ئه ویشه که جیاواز له وانی دیکه دوور دوور به ره و پانتایی زه ریا به له مه که ی ده ناژویت.

یاسا و دابونه ریته کان سه راپای ژیا نی پیره میزده که یان داگیر کردوو. ئه و کاتانه ی بیر له ماسیگرتن ناکاته وه، بیر ده چته سه ر نا یین و به یسبۆل. جا له بهر ئه وه ی وهک خوی ئاماژه ی پی دهکات، که سینی دیندار نییه، نزاکانی بۆ مریه می پاکیزه

زیاتر وهک پارانه وه و په نابردنیک بڼه و هینه
 سهروسروشتیه خوداییه و خوونکی پژانه که وره و
 هیوای پی ده به خشن درده که ون. به هه مان شیوه ش،
 په رستنی دی ماگیزی مه زن له لایه ن سانتیاگو وه کهم تا زور
 وهک خودایه ک و، به راوردکردنی به رده وامی خوی به نه و، نه و
 خوپه سه ندییه ی خویمان نیشان دهاد که پیاوان له
 کومه لکه یه کدا، له سر چه ند بنه ما و کولتوور و نه ریتیک
 هه لده سه نگیزین. دی ماگیزی مه زن به هاویشتنی توپ بڼ
 دوورترین مه ودا ناوبانگی درکردوه، وهک چو ن سانتیاگوش
 به راوکردنی ماسیه کی چل پی دریژ ناوبانگ در ده کات.

له گډ نه وه شدا که سانتیاگو خوی به که سیکی دیندار دانانیت،
 پژمانه که له قوناغه کانی مللانی و گهرمه ی
 به رنکار بوونه ودا وهک چیرو کیکي مه سیحیانه ی لن دیت و تا
 مللانی که ی سه ختر ده بیت، سانتیاگو زیاتر ده چپته وه سر
 مه سیح. هینینگوه یش نه م کاریگارییه له سر دوو بنه ما
 داده نیت، یه که م پشته بستن به هینز، دووم نه و هینما و
 ناماژانه ی که خوینتر له ژیان و مرگی مه سیحدا پتیا ناشنا
 بووه. جیبرینه کانی نیو له پی دهستی سانتیاگو، هه مان
 جیژماری نیو له پی دهستی مه سیح و کاتی له خاچدانه که ی
 وه بیر خوینتر ده هیننه وه. له لایه کی دیکه شه وه، دوورده پریزی
 و دابرا نی سانتیاگو له وانی دیکه، هه مان بارودوخی مه سیحه
 که بڼ ماره ی چل پژ ویلی ده شتو در ده بیت. به ناژو رتنی
 به له مه که شی به ره و دوورترین شوینی زه ریا، سانتیاگو له ژیر
 بال و سنووری کومه لکه ی خویدا ده چپته در.

هیمینگوهی له پښی به ردهوام دووباره کړنه وهی دهربرینه کانی
 پیرهمیرده که سبهارهت به برایه تیی خزی و مارلینه که،
 هر دووکیان پښکوهه گری ددات و نامازه به وه دهکات که
 چارهنووسی هر یه کښکیان، چارهنووسی نهوی دیکه شیان،
 نه مهش وا دهکات که له یه ک کاتدا، هم وهک دژمن، هم وهک
 برای یه کتری دهر بکهون. له پښی نهو دهربرینه شهوه که
 سانتیاگو هاوار دهکات: « ناخر یا مه سیح! من نه مده زانی بهو
 رادهیه گورهیه. له گهل نه وه شدا، بهو هموو مه زنی و
 جوامیرییه شیهوه، هر یوړی ددهم.» هیمینگوهی وهک چوڼ
 سانتیاگو به مه سیحه وه ده به سستیته وه، به هه مان شیوهش
 مارلینه که.

دهربرینی «مه سیح!» به هاواریک و برگهی «بهو هموو
 مه زنی و جوامیرییه شیهوه» به دهنگی بهرن، چارهنووسی
 ماسیه که به مه سیحه وه گری ددات. ئیدی مادام سانتیاگو
 ماسیه که به برای خزی ده زانیت، بهو جوړه هه مان
 چارهنووسی یه کتریش هاوبه شی پی دهکن. دواتر کاتیک
 قرشه کان هیرش دهکنه سر که لاکی ماسیه که، هیرشیش
 دهکنه سر سانتیاگو به هه مان شیوه! له م نیوه نده شدا
 هستی برایه تی و هاوده می نیوان سانتیاگو و ماسیه که زیده
 پوون دهردهکه ویت.

چوارهم پوځ

کوتا قوناغی ململانیکه دوو پرسپاری گرنګ سبهارهت به
 رهوت و پروداوه کانی پیشووی پومانه که دهخاته بهر باس.

یه کهم، بیرکردنه وه یه له شوین و پیگه ی مرۆف له نیو سرووشتدا. دووهم، خودی سرووشت. ده کړی گه شته که ی سانتیاگو، به چیرۆکینکی ناگایانه ی فره بابەت لیک بدهینه وه، که تیندا ئو وانه دلته زینانه مان لا پوون ده بینه وه، که فتریان ده بین کاتیک ده بینین مرۆفیک سنوور ده به زینیت و به هوی شانازی و به وابه خو بوونی خۆیه وه له جیگه ی شیاو و راسته قینه ی خۆی له جیهاندا لا ده دات و دوور ده که ویته وه. مهلبەت ئەم لیکدانه وه یه، لیکدانه وه یه کی پر به پست نییه و لاوازه، چونکه سانتیاگو به سه رکیشیکردن و پویشتن به ره و جیگه یه کی دوور، ده گاته ئو شوینه ی که توانای راسته قینه ی خۆی تیندا ده دۆزیته وه و ده توانی به بن خوشاردنه وه و پواله تباری، بیته وه به خودی خۆی! بن گومان سانتیاگو جیگه ی راسته قینه ی خۆی چی نه هینشت، به لکوو به پنچه وانه وه، دۆزییه وه. لیره دا لامان پوون ده بیته وه که ده کړی مرۆف له پنی گه پانه وه بۆ نیو سرووشت، به های راسته قینه ی خۆی بدۆزیته وه. چونکه مرۆف به رده وام له لایه ن کالا و جوولانه وه تازه کانه وه به ند کراوه و گه می ده ستنی ئاره زووه کانی ئو جیهانه مۆدیرنه یه که مرۆفه کان به پنه وه ده بات.

له قوناغیکدا سانتیاگو به ره و به په یوه ندی و برایه تیی نینوان خۆی و ماسیه که ده دات و ده لی: «ئه ی ماسیه که، خه ریکه ده مکۆژی و بۆ ئەمه ش ناهه قت ناگرم، چونکه به ته مه نم بوونه وه ریکی هینده ی تو نازدار، قه شه نگ، جوامیز و گه وره و ئۆقره گرم نه دیوه براله گیان. ده ی بمکۆژه! ئیدی باکم به وه نییه کن کن ده کۆژی.» ئەم جۆره بیرکردنه وه یه، فیکری

هیمینگوی و په یامی پښمانه که مان سه بارهت به سرووشت لا
 پروون ده کاته وه. کاتیک سانتیاگو به ته وای شه که ت به ووه و
 مللانیکی وه خته کوتایی بیت، تیده گات که له جیهانیکدایه
 مرگ و ژیان ده ست له ناو ده ست، وهک دوو دلداری
 لیکریندراون. هه موو بوونه وهریک دواچار ده مریت، به لام به
 رای سانتیاگو ته نها برایه تی و په یوهندی نیوان مروژ به
 سرووشت و گیانداره کانی ده ورو به ریوه ده توانی که می نه و
 ناشیرینییه مان لا جوان بکات! مردنی مارلینه که، له خویدا
 پرسیکی سه ره به خوی جوانیه. چونکه مردن ماسیه که
 ده گوپیت به نامرازیکی گه وره تر، شتیک که لیوانلیوه له ژیان.
 وهک چون له پښمانه که دا ده لیت: «دواتر ماسیه که به
 مردوویی، ژیانی تن گه پایه وه!» سه بارهت به سرووشتی
 ژیان، هیمینگوی لای وایه که جوانی کوشنده یه، ته من هیزه
 و مرگیش گه وره ترین حالتی زیندو بوون و ژیانه!

نه و گورانکاریانه ی که ماسیه که دوی مردنی پشاندا
 تیده په پیت، هه مان نه و گورانکاریانه نیشان دعات که له دوا
 په په کانی پښمانه که دا چاوه پنی سانتیاگون. مللانی پیړه میرد
 له گهل ماسیه که دا، به نه شکه نجه و نازاری نه براهه جوش
 دراوه. به لام پیړه میرده که له جیهانیکدا ده ژی که ده کری زور
 نازارچه شتن سه رچاوه ی سه رکه و تن بیت نهک دوران، نهینی
 سه رکه و تنی سانتیاگو، وهک چون له کوتا پرسته کانی
 پښمانه که دا لمان پروون ده بیت وه، کولنه دان و به رکه گرته
 مه سیحنا ساک یه تی و نه و شتانه شی که به راستی له کرنکی و
 به های راسته قینه یان تیگه یشته ووه. سانتیاگو به رده وام بیر خوی
 ده هینته وه که نازاری جه سته یی شتیکه که نابن پیاو گونی پی

بدات، بهردهوام جهخت له سەر ئهوه دهکاتهوه که میسکی به
سافی بهیلتنهوه و وهک پیاوینکی راستهقینه، بهرگهی ئازار و
چهرمه سهریه کانی بگریت.

بهلام دواى نهوهی قرشه ماکوکه بهرهو پروی دیت، هیوای
سهرکهوتنی پیره میردهکه جۆریک گومانی تی دهکهویت. لێره دا
دهکرێ بلین که هیوا و پشوودریژی، دوانهیهکی له یهک
دانه براون و پۆمانه کهش پینشپاری ئهوه دهکات که ههر کات
هیوا و ئازار به یهک گهیشتن، ئهوا پشوودریژی و
کۆلنه دانیش دهووزینهوه. کاتیک سانتیاگو پێ دهکات و
قرشهکانیش بهردهوام پهلاماری ماسیهکهی دهدهن، گێهرهوه
دهلێت: «تهواو چالاک و بهگورپوتین بوو، وهلی هیوای کهم
بوو.» ههر چهند برهگهیهک دواتر، گێهرهوه دهلێت: «به هه موو
هیزییهوه قرشهکانی دهکویتن، وهلی هیوا براوانه.» بهلام گهر
هیوا نهبوایه، ئهوا سانتیاگو هیچ هۆکاریکی نهبوو تا شه پێ
قرشهکان بکات و بگه پتهوه مال!

ههر بۆیه، سانتیاگو زوو دهرک بهوه دهکات که گه مژهیه
مرۆف هیوا له دهست بدات، هاوکات دوورپویشتنی خۆیشی به
تاوان له قهلم دهدات. دواچار سانتیاگو له پێی کۆلنه دانهوه،
به سهر قرشهکه دا زال ده بێت. دیلمور شوارزی شاعیر
پیره میرد و زه ریا وهک بهرهو پینشچوونیکى دراماتیکیانهی
کایه ی نووسینی هیمینگوهی ده بینیت، چونکه «هیوای
ئاگاییان» هی سانتیاگو، جۆریک له یهکانگیری، له نیوان
گورپوتینی لاوی خزی و شهکتهی و ماندوویهتی پیریدا
دروست دهکات. بهر له م پۆمانه، هیمینگوهی دوو جۆر
پالهوانی له کتێبهکانیدا دهئاfrاندن. یه کهم، پالهوانی هاوچهشنی

نيكي ئادەمى «كامبى ھىندى» كە سىخناخە لە گومان و وەھم.
 دووھم، كەسايەتى وەك فريديك ھينرى «مالئاوايى لە چەك»
 كە بەھزى ئاگايى و وشيارى خۇيەو سەبارەت بە جىھان و
 دەورووبەرى، تىك شكاو.

پىنچەم پۇز

بە پوانىن لە حالەتى قولى تراژىدىي سانتياگو، تىدەگەين كە
 دەگمەنە سانتياگو ھەلىكى دىكەي لەو چەشنەي بۇ
 بىرەخسىتەو، تا ماسىيەكى لەو جۇرە پراو بكات. سانتياگو
 دووبارە لەگەل مانۆلیندا يەك دەگريتەو، كە بيشۆقرانە
 چاوەروانى دەكات تا مەشقەكانى كوتايان بىت. ھەموو ئەو
 ئاكار و خووە بالا و جوامىزانانە و گرنگر لەوانيش، ئەو
 وانانەي كە لە ئەزمونەكانى خۇيەو فەريان بوو، بۇ كۆرەكە
 دەگوازيەتەو. بەم جۇرەش، ماسىگرەكەي ئىمە، سانتياگو، بە
 جۇرىك لە جۇرەكان پاش مردنیشى ھەر بە زىندووئەتى
 دەمىنیتەو! بەلینى سەرگەوتن و نوپوونەو، لەپنى وینەي
 داخراوى پۇمانەكەو پاساو دراو. بۇ جارى سىنەم سانتياگو
 خەون بە شىزەكانى كەنار زەريای ئەفريقاوە دەبينیت. ئەم
 شىزانە سەردەمى لاويىتى بىر سانتياگو دەھىنەو و ھاوكات
 ھارمۇنيەتيكىش لەنيوان ھىنزە دژ بە يەكەكانى سرووشندا
 دروست دەكن. ئەو ھىوايەي كە سانتياگو لە كوتا لاپەرەكانى
 پۇمانەكەدا ھەيەتى، ھىوايەك نىيە كە لە سادەییەو
 سەرچاوەي گرتبیت، بەلكوو ھىوايەكە لە ئەزمونىكى تازەو،
 كە بەرئەنجامى پروداوينكى كۆنە، دەستەبەر بوو! وەك

قهقهه سیک که دووباره له خۆله میشی سووتاوی خۆیدا زیندور
 ده بیهتوه. په یامی پزمانه که ږووتتر دینه پېشچاو، کاتیک
 سانتیاگو پیمان ده لیت: «مرؤف ده کړی تیک بشکیت، وهلی
 هرگیز نابیهیت». هه لاهه لاکردن و خورانی مارلینه که مانای
 به زینی سانتیاگو نییه، به پېچه وانه وه ئه م دڅخه وه، سانتیاگو
 ږزگار ده کات. بې گومان پاش ئه م ږووداوانه، ئه و ماسیگرانې
 که به سانتیاگویان راده بوار، ئیسته ترسیکیان به رانه بری
 هیه. لاری له وه دا نییه که له ده ستدانی ماسیه که، شکستیکی
 گوره یه و قرشه کان شکو و مه زنی سانتیاگو داده مالن، وه ک
 چوڼ ماسیه که له پیستی خوی داده مالن و چه په لووشتی
 ده کن. به لام هیرشی قرشه کان و په لاماردانی ماسیه که، ته نها
 نیوه ی وینه که یه و کوی بابه ته که نییه. کاتیک سانتیاگو ده لیت:
 «ماسیگران چنده له ژياندا ده مه پلټنه وه، ئه ونه ش ده مکوژی»،
 ئامازه به و گرزی و ناکوکیه ده دات که له نیوان له ده ستدان و
 به ده سته پنان، به زین و سرکه و تن، ژیان و مه رگدا هیه.

شیوازی نووسینی هیمینگووی

له دواهه مین خویندنه وه کانی سه دهی بیستدا سه بارهت به
پومانی پیره میزد و زه ریا، که له لایه ن مالکولم کولیه وه کرا،
مالکولم سه رنجی دا که هیمینگووی کۆنترین و کورتترین
وشه ی به کارهیناوه، له گهل ئاسانتترین دارشتن. وهک نه وهی
زمانی ئینگلیزی زمانیکی نامۆ بیت و ئهم هاتبیت دایهتنبایت
یان دوزبیتیه وه بقوخی و، ههولی دابیت تهواو پهتی و
پوخت لهو زمانه دا بنووسیت. به دلنیا ییه وه، هیمینگووی له
خویدا نووسهریکی شوهرشگێژ بوو. به دوا ی نووسهرانی وهک
هینری جهیمس و له ویش کۆنتر هیرمان میفلد هات، به لام
به راود به وان هیمینگووی وهک نووسهری «چیرۆکی
ماسیگران» تهواو خوینه رانی سه رسام کرد. له کاتیکدا
پومان نووسه کانی پیش خو ی ههولیان ده دا، به دارشتن و
رسته سازیه کی تهواو ئالوز هه ندیک پرس ی کۆمه لایه تی و
وجوودی بخه نه روو، هیمینگووی دلنیا بوو که بهو زمانه ی
پوژانه قسه ی پین ده کات، ده توانیت هه مان کار بکات.

هیمینگووی شانازی بهو شیواز و فهلسفه تایبه ته ی خو یه وه
ده کرد، سه بارهت به نووسین، که پینی دهگوتریت «بنه مای
به سه ته له ک». له سالی ۱۹۵۸ له چاوپیکه وتینیکدا له پاریس،
هیمینگووی بهم جوړه باسی له شیوازی نووسینی خو ی کرد:

من هه میشه هه ول ده دم به شیوازی بنه مای به سه ته له ک
بنووسم. هه ر به شیک که دیاره و پوونه لای خوینه ر، حهوت
له سه ر هه شتی له ژیر ئاودایه! هه ر شتیکت بو ی ده توانیت لای

بیهیت و شه‌ش تهنه‌ا به‌سته‌که‌که‌ی خؤت به‌هیز ده‌کات و ده‌بیته به‌شی ون‌بوو. خو نه‌گر نووسه‌ر ږووداو یان که‌سایه‌تیه‌ک له‌ چیرۆکه‌که‌دا لا بیات به‌هزی نه‌وه‌ی که زانیاری له‌سه‌ر نه‌بووه، نه‌وا که‌لینیک له‌ چیرۆکه‌که‌دا دروست ده‌بیت.

هه‌ندیک جار خوینه‌ر له‌ژیر چه‌ند وشه‌یه‌کی که‌می هه‌مینگوه‌یدا، هه‌ست به‌هه‌بوونی مانایه‌کی ناروون و قول ده‌کات. یانگاری جوان و وردی سانتیاگو سه‌باره‌ت به‌ شیره‌کانی قه‌راخ زه‌ریا، جیهان و کاتیک جیاوازان نیشان ده‌ده‌ن. له‌ کاتیکدا نه‌و هه‌لسوکه‌وت و قسه‌ چاره‌پوانینه‌کراوه‌ی که‌ سانتیاگو ده‌یانگات وه‌ک: «به‌س نیه‌ ناچار نیین نه‌ستیره‌کان بکوژین!» ئاماژه به‌ ژیاپنیک په‌نهان و نه‌پنی ده‌که‌ن له‌ ناخیدا، که‌ خوینه‌ر تهنه‌ا که‌میک له‌باره‌وه ده‌زانیت و ئاماژه‌یه‌کی وا گرنه‌گ و زه‌قی ده‌ست نه‌که‌وتووه، تا به‌ ته‌واوی لای ږوون بیه‌توه. جاروبار شیوازی نووسینی هه‌مینگوه‌ی، زیاتر ږمگدانه‌وه‌یی ده‌رده‌که‌ویت، کاتیک ده‌بینین قسه‌کانی سانتیاگو زیاتر وه‌ک لاساییکردنه‌یه‌کی خودی هه‌مینگوه‌ی ده‌رده‌که‌ون، نه‌وه‌ک کاریکه‌ریه‌که‌ی ناوه‌کی په‌یوه‌ست به‌ بارودوخ و حاله‌تی خودی سانتیاگووه. سه‌رکونه‌کردن و نه‌فره‌تکردن له‌ قرشه‌کانیش، بن‌گومان شانازی و ږروابه‌خو‌بوونیک پیاوا‌نه و نیرانه‌ی دویابینی هه‌مینگوه‌یمان نیشان ده‌ده‌ن کاتیک سانتیاگو به‌ قرشه‌که‌ ده‌ل‌یت: «میلنیک به‌ قولایی ئاوه‌که‌دا بچۆره‌ خوار و له‌وی به‌ براده‌ره‌که‌ت شاد به‌، کن چووزانی! ږه‌نگه‌ دایکت بن». له‌و کتیبانه‌دا که‌ پاش خوی بلاو کرانه‌وه، ده‌کریت بلن‌ین که‌ دیمه‌ن و ساتی له‌و جزره‌ زۆر نووباره

دهبنه وه، وهلی خوشبهختانه له پیره میرد و زه ریادا زور کهم
دینه پیمان.

سه رچاوه:

Sparknotes, The guide and Analysis of: The
Old Man and The Sea

Contributors: Jesse Lichtenstein, David
Hopson, Patrick Flanagan, Sarah Friedberg.

پیکداچوونی مروف له گهل خزیدا، له کوشه نیگایه کی
بوونگه رایبانه وه

ناساندن

پۆمانه که له سالی ۱۹۵۲دا بلاو کرایه وه و خهلاتی پلێتزه ری
ئهو سالی وه رگرت و بووه هۆی ئه وهی که له سالی ۱۹۵۴دا
خهلاتی نوبل بیه خشریته هیمینگووی. ههلبهت نکوولی له وه
ناکریت که ئهم پۆمانه کاریگه ریه که ی راسته وخۆی له سه ر
گه شه سه ندنی ئه ده بیاتی مۆدی رنی ئه مریکی هه بوو، به هۆی
ئهو شینوازه کورتب و تۆکه یه ی که هیمینگووی له کتیه کانی دا
به کاری ده برد. زۆریک له کاره کانی ئیسته به ئه ده بیاتی
کلاسیکی ئه مریکی داده نرین.

بوونگه رای، پێیازیکی فیکری فله سه فیه که کار له سه ر بوونی
مرۆف و دۆزینه وه ی جه وه ری مرۆف ده کات، به پێچه وانه ی
ئهو مانا و جه وه ره تاییه ت و ساختانه ی که ئایین و
ده سه لاته کان ده یده نه مرۆف. له سه ره تاکانی سه ده ی بیست
دامه زرێندرا و پێیازه که گه واهیده ری ته نها ئهو جووله و
پیشکه و ته ته که نه لۆژی و پیشه سازییانه ی ئه وکات نه بوو، به لکو
ئاگادار بوو له هۆشیار بوونه وه ی بیرری خه لکیش.
کاولکارییه کانی جه نگی جیهانی یه که م و قهیرانه داراییه کانی
ئهو سه رده مه، بیرری خه لکیان بزواند و که و ته پرسیارکردن و
گومانبردن سه باره ت به ده سه لاته کان. له م گێره شیوینی و
که سه به که سییه دا، مرۆف به ده گمه ن برۆای به ده سه لات و
یاسا ساخته کانی دارایی ده کرد که بۆ چه ندین سه ده کوێزانه
شینیان که و ته بوو! هه ر بۆیه هه ست و برۆایه کی به هینزی
سه باره ت به نه پارێزراوی بوونی خۆی له وه سه رده مه دا لا

دروست بووبوو. بهم جزرهش بوونگه رای، بههزی ئو
 تیروانینهی خویهوه که پیی وایه قسه کردن و پرسیار کردن
 سه بارهت به بوون، تاکه دینگه ی بزگار بوونه له پووچی و
 نازارچه شتن و ترسی مردن، له دایک بوو. خه لکی زور به
 تاسه وهن تا بزائن به دریژیی ژیانیان و سهروهختی ئو
 بریارانهی که له پیی ئه زموون و به دوا داگه پانه وه دهیده، کی
 و چین! هه له بهت بریار دانیک که یاسا و کولتوور و نه ژاد
 دهستی تن وهرنه داییت، چونکه هه ریه کیکیان له گوشه یه که وه
 به دوا ی نازادی تاکدا ویته.

ئو کاتهی هیمینگوهی خه ریکی نووسینی پیره میرد و زه ریا
 بوو، دوو هۆکار کاریگه ریان له سه ر نووسینی هه بوو. یه کهم،
 هیمینگوهی کاتیک که چیرۆکه که ی نووسی، بوونگه رای له
 ترۆپکی گه شه سه ندی خۆیدا بوو. دووهم، له کاتانه دا
 هیمینگوهی به بارودۆخیکی سه خندا تیده په پی و که وتبووه
 سه رنجدان و وروژاندنی پرسه ی بوونی مرۆف. سه ر نه نجام،
 ئهم پۆمانه ی لئوه به ره هم هات، که ده کری بلین به فیکر و
 به نه ماکانی بوونگه رای په نگ کراوه.

بوون بهر له جهوهري مرقهوه دیت

کاتیک فیلوسفی بوونگهرا سارتر پیمان دهلیت که بوون له پیش جهوهري مرقهوه دیت، مهستی لهوهیه که بهر له هممو شتیک مرقف بوونیکه هیه، دواتر دهست دهکات به ژیان و گهران بهنیو جیهاندا و له دوابه دواي ثمانه شدا بهو جورهی که خوی دهیخوازیت، پیناسهی خودی خوی دهکات و شوناسیک ده به خشیت خوی. تا نهو ساتهی که بوون و جهوهري مرقف پرسیار و جیکهی سهرنج بن، نهوا پرسهکانی «بوون له خویدا- being-in itself» و «بوون بو خوی- being-for itself» دوو کیتشه و هاوکات دوو کلیل دهبن که پنیوست دهکات به وردی بخوینرنهوه. سارتر له کتیبه کلاسیکیه فلهسفهیه کهی خویدا به ناوی بوون و نه بوون، هاواتایه کی دیکهی به خشیه چه مکی بوون. بوون لای سارتر دوو جوره: بوون له خویدا و بوون بو خوی. بن گومان دووهم دانهیان بکهری یه کهم دانهیانه. بوون له خویدا، بوونیکه نااگاییه، نهو بوونی دیارده و لیرژانی معرفیهیه که همانه. تا نهو کاتهی که مرقف جینی سهرنج بیت، بوون له خویدا، اماژه بهو نه ندام و لاینه دهکات که مرقه که پیک دههینن، وهک ده موچاو، جهسته، پیست، توانای خویندن، شیوازهري قسه کردن، توانای جهستهیی و گشت نهو پالنه ر و کهرهستانهی که به شیکن له مرقه که. بوون بو خوی، نهو بوونیه که له بیر و ناگایماندایه، که ده کری بلین له نیستادا بوونی نییه و نهو بوونیه که وهک وینهیک دامانناوه و ده مانه ویت له داهاتودا پنی بگین و وا ده زانین خودی

خۇمانە! بە شىۋەيەكى گىشتى، بوون لە خۇيدا، خودى خۇمانە
 و بوون بۇ خۇى، ئەۋەيە كە ھىواخوازين پىنى بگىن. بە
 پىشتەستىن بەو بوونە خۇيىيەى كە لە مىشكى مرۇفدا ھەيە، ئەو
 مرۇفە ھاۋكات بوون بۇ خۇىيەكىشى كە ھانى دەدات كار
 بكات و بەرەۋپىش بچىت و لە بەرانبەردا يارمەتتى دەدات كە
 بوون لە خۇيداىەكى تازە دروست بكات. لەبرى ئەو بوونە
 سادەيەى، كە مەبەست لە خۇيدا ھەيەتسى، مرۇف ۋەك
 مەبەستىك بۇ خۇى، دەكەۋىتە پىكداچوون و دژ بە يەككىيەك
 لەگەل خۇيدا، لەرپى ئەو مەملانى ناۋەكەيىيەى كە لەنيوان بوون
 لە خۇيدا و بوون بۇ خۇى دەگوزەرىت.

كاتىك دەلىين كە بوون لەپىش جەۋھەرى مرۇفەۋە دىت،
 سارتەر ئەۋەمان پىن دەلىت كە مرۇف سەرەتا بوونىكى ھەيە،
 پاشان پىتاسەى خۇى دەكات و شوناسى خۇى دەۋزىتەۋە،
 بەم جۇرەش بوون دەبىتە ھۇكارىكى گىرگ بۇ ئەۋەى كەسەكە
 بگات بە جەۋھەرى خۇى. پىرۇكەى بىچىنەيى بوون پىشت بەۋە
 دەبەستىت كە شوناسى مرۇف بە ھىچ جۇرىك لە لايەن
 سىروشت و كۆلتوورەۋە دىارى ناكرىت، بەلكو گەر ورد
 سەبرى بگەين ئەۋە بوونى مرۇفەكەيە كە شوناسەكەيمان بۇ
 دىارى دەكات. مرۇف بىن لەۋ دەرھاۋىشتەيەى كە لە بوونى
 خۇى و ئازادىيەۋە بەرھەمى دەھىتت، ھىچى دىكە نىيە. ئەۋە
 ئازادىيە، كە كانگەى ھەمور جەۋھەرەكانە و مرۇف بەبىن
 بوونى ناتوانىت بىرىارى خۇى بدات و ئەگەرەكان لە بەرچاۋ
 بگرىت. ھەمور كەس ماف و ئازادىي ئەۋەى ھەيە، كە لە
 داھاتوودا بىتە ئەۋ كەسەى كە خۇى دەيەۋىت!

هموو مروفیک که له م جیهانه دا بوونی هیه، نامانجی نه وهی
 که جهوهر و نامانجی ژبانی خوی بدوزیتوه. له پیره میرد و
 زه ریادا چیرۆکی پیره میردیک ده خوینینه وه، که ههشتاو حوت
 پوژ هیچ ماسییه کی راو نه کردوه، هه بزیهش دووباره به
 مه به سنی نیچیر و ده سته و تیکی چهور، به ره و پانتایی زه ریا
 ده که ریتوه پئی، تا کوو له وئ مارلینه که راو بکات و پاش سنی
 پوژ له کوشتنی، قرشه کان به سه ریدا بدن و به و جوهرهش به
 ده سنی خالی و ئیسکه په یکه ری ره قوته قی ماسییه که وه
 بگه پیتوه. له ده سته دانی ماسییه که له خویدا کاره ساتیکه بز
 پیره میرده که، پاش نه و سنی پوژه تاقه تپروکینه ی که چند
 جارینکی که می لی ده رچیت، هیچ پشوویه کی نادات. به لام
 له بری نه وه ی تیک بشکیت و به ته وای کول بدات،
 ده که پیتوه بز کوخه که ی و وه که هه میشه خون به
 شیره گانه وه ده بینیت. چیرۆکه که ته نها پیره میردیک نشان
 نادات که بیهوودانه خه ریکی راو کردنی ماسییه که، به لکو
 پرۆسه یه کی ژبان نشان ده دات، که پیره میرده که له مملاندابه
 له گه ل خویدا، تا له پئی بار و پینشهاته خوازراو و
 نه خوازراوه کانی بوونی خویه وه، بگات به جهوهری خوی.

ماسیگرتن به تهنیا، که وزه و توانایه کی جهسته یی ئیجگار زور ده خوازیت. له گهل نه وه شدا پیره میرده که پیشه یی راوه ماسی وهک سه رچاوه یهک بۆ مانه وه ی له ژياندا ههلبژارد، چونکه له پنی پیکداچوون و ناکوکیه کانی ناخی خویه وه، توانیویه تی بوونیک بۆ خۆی، که نهو بوونه یه مرۆف ئاواته خوازه پنی بکات، لهو بوونه ی که خۆی تیندا ژیاوه به ده ست بهینیت. گهر سهیری بوون له خۆیدای تایبهت به پیره میرده که بکهین، ده بینین که تنها و یستویه تی به رهو زه ریا مل بنیت و خه ریکی راوه ماسی خۆی بیت تا نهو کاته ی سه ر ده نیته وه و ده مریت. هه لبهت نه مهش بوونیکه که ته واو شیاوه و له گهل به مای ژیا نی راسته قینه ی خۆی و نهو کارانه ی که کردوونی و نه وه شی که هه رگیز هیوا ی تووشی نه بووه، دیته وه.

له سه ره تای چیرۆکه که دا وا ده رده که ویت، که پیره میرده که به ته واوی بین بهش بووینیت له پیروزی و به خشنده یی خوا. گوندنشینه کانی دیکهش، وهک ئامازه یه کی به ده بختی له پیره میرده که ده روانن و تا بتوانن لینی دوور ده که ونه وه، ته نانهت پیکریشیان له هاو پیکه ی، که کوپه که یه، کرد تا کوو واز لهو بهینیت و بجیت له به له میکی دیکه دا ده سته کار بیت. هه موو نه مانه به شیک بوون لهو بوون له خۆیدایه ی که پیره میرده که هه یه تی: به بن راوکردنی هه چ ماسیه ک، بین بهخت، بن نه وه ی که س ده سته یارمه تی بۆ دریتز بکات. نه مه له کاتیکدا که پیره میرده که هه شتا سووره له سه ر نه وه ی به تهنیا ده ست به راوکردن بکاته وه. هه ر بۆیه بۆ به یانی پوژی دواتر ده که ویته وه پئی تا ببیته نهو ماسیگره ی که هه میشه له ناگای خۆیدا بوونی هه بووه، بن گویدانه نه وه ی که چه ندیک بپیره و

ماسیگرتن به تنیا، که وزه و توانایه کی جه سته یی ئیجگار زور ده خوازیت. له گهل ئه وه شدا پیره میرده که پیشه یی راوه ماسی وهک سه رچاوه یک بۆ مانه وه ی له ژیاندا هه لیزارد، چونکه له پئی پیکداچوون و ناکوکیه کانی ناخی خویه وه، توانیویه تی بوونیک بۆ خۆی، که ئه و بوونه یه مرووف ئاوا ته خوازه پئی بگات، له و بوونه ی که خۆی تیندا ژیاوه به ده ست به ئینیت. گهر سه یری بوون له خۆیدای تایبته به پیره میرده که بکه ین، ده بینین که تنها ویستویه تی به ره و زه ریا مل بنیت و خریکی راوه ماسی خۆی بیت تا ئه و کاته ی سه ر ده ئینته وه و ده مریت. هه لبه ت ئه مه ش بوونیکه که ته واو شیاوه و له گهل به های ژیاانی راسته قینه ی خۆی و ئه و کارانه ی که کردوونی و ئه وه شی که هه رگیز هیوا ی تووشی نه بووه، دپته وه.

له سه ره تای چیرۆکه که دا وا ده رده که ویت، که پیره میرده که به ته واوی بینبه ش بووینیت له پیروزی و به خشنده یی خوا. گوندنشینه کانی دیکه ش، وهک ئاماژه یه کی به ده بختی له پیره میرده که ده روانن و تا بتوانن لینی دور ده که ونه وه. ته نانه ت پئیریشیان له هاو پئیکه ی، که کوپه که یه، کرد تا کوو واز له و به ئینیت و به یت له به له میکی دیکه دا ده سته کار بیت. هه موو ئه مانه به شیک بوون له و بوون له خۆیدایه ی که پیره میرده که هه یه تی: به بن راوکردنی هه یج ماسیه ک، بیه خت، بن ئه وه ی که س ده سته یارمه تی بۆ دریز بکات. ئه مه له کاتیکدا که پیره میرده که هینشتا سووره له سه ر ئه وه ی به تنیا ده ست به راوکردن بکاته وه. هه ر بۆیه بۆ به یانی پوژی دواتر ده که ویته وه پئی تا ببیته ئه و ماسیگره ی که هه میشه له ئاگایی خۆیدا بوونی هه بووه، بن گویندانه ئه وه ی که چه ندیک بپیره و

چهنده نازاری چهشتووه. هر له بهر نه مهش، چالاک و بههیز، به ورهیهکی بهرزوه سواری به له مه که ی ده بیت و ده که ویت ری، تا له پنی نهو بوونه ی که له و ساته دا هه یه تی، بگات به و بوونه ی که خوی ده یه ویت. له و پیکداچوون و ناکوکیانه ی که له گهل خویدا هه یبوون، پیره میرده که بریاری دا وهک ماسیگر بمینیتوه و، له پنی چالاکیه کانی خویه وه توانی به شیک له جه وهاری بوونی خوی بدوزیتوه. به وردبوونه وه له ناگایی بوونی خوی، پیره میرده که خوی لیورپژ کرد له هیز و ویستی کولنه دان، چونکه تنها بهم جزره ده توانیت بیست به و ماسیگره ی که خوی له میشکیدا دایناوه. خۆشبهختانه توانی بوونی خوی و نهو بوونه ی که ده یه ویت پنی بگات، به یه که وه گری بدات، دروست له و کاته دا که ده لیت: «مرؤف بۆ نه وه نه نافریندراوه که به زیت. ده کری تیک بشکیت، وه لی هه رگیز نابیه زیت.» هر بویهش به هه موو توانا و گوپوتینی خویه وه تا دوا خوله کی هه لاهه لایرونی گوشتی جوانی ماسیه که شه ری کرد و کولی نه دا.

گو تراوه که خه ون په نگدانه وه ی بیرۆکه کانی ده روونی مرؤفه. به پنی ده روونشیکاریی فرۆید، خه ون به رچه سترکردنی نا ناگایی مرؤفه. له چیرۆکه که دا پیره میرده که جگه له شیره کان، خه ونی به هیچ شتیکی دیکه وه نه ده یینی. نه و کاتانه ی که ههستی به ته نیایی و شه که تی ده کرد و پینویستی به هانده ریک بوو، ئاواتی ده خواست که خوی لسی بکه ویت و خه ون به شیره کانه وه ببینیت. له کوتایی چیرۆکه که شدا و نه و ساته ی پیره میرده که له زه ریا ده که پسته وه، خه وی لسی ده که ویت و دووباره خه ون به شیره کانه وه ده یینیت! خه ون بینینی

به‌رده‌وامی پیره‌میرده‌که به شیره‌کانه‌وه، په‌رده له‌سەر ئه‌و
 راستیه هه‌لده‌مالیت که پیره‌میرده‌که ده‌یه‌وینت وه‌ک شیره‌کان
 بژی. شیره‌کان ئاماژه‌یه‌کن بۆ باری پ‌وحیی پیره‌میرده‌که. به
 یارمه‌تی ویست و پ‌وحیکی نه‌به‌زیو و کارکردنکی زور و
 قورس، توانیی شکو و پ‌یزی خ‌وی له‌نیو ماسیگره‌کانی دیکه‌دا
 بگه‌رینیته‌وه. له‌لاپه‌ره‌کانی سه‌ره‌تادا باس له‌وه ده‌کریت که
 پیره‌میرده‌که به‌ه‌وی به‌دبه‌ختیی خ‌ویه‌وه، بو‌رته‌ه‌ بنیشته
 خوشه‌ی سه‌ر زاری ماسیگره‌کانی دیکه، به‌لام له‌بری نه‌وه‌ی
 پنی ناخ‌وش بینت و به‌ره‌په‌ریان بداته‌وه، گن‌په‌ره‌وه پیمان
 ده‌لینت که پیره‌میرده‌که به‌بای خ‌یالی‌دا نه‌ده‌هات و خ‌یالی
 نیش‌تبه‌وه‌وه سه‌ر پ‌وژانی راب‌ردووی ته‌مه‌نی. به
 له‌به‌رچا‌و‌گرتنی ئه‌و ژیا‌نه پ‌ر ناس‌ور و د‌زواری که
 پیره‌میرده‌که پیندا گ‌وزه‌ری کرد‌وه، هه‌رگیز هه‌ستی به‌شکان،
 یاخ‌ود شه‌رم و ته‌ریق‌بو‌نه‌وه، ده‌ره‌ق به‌گالته و توانج و
 قسه‌ی ماسیگرانی دیکه نه‌کرد‌وه. به‌به‌روا و شانازییه‌کی
 زوره‌وه، پیره‌میرده‌که به‌ره‌و پانتایی زه‌ریا ده‌پوات، تا له‌وی
 ماسیه‌که راو بکات و دواتر ته‌نها ئیسکه‌په‌یکه‌ره‌کی به‌ینیته‌وه
 که‌نار زه‌ریا. به‌لام له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا که ماسیه‌که‌ی له‌ده‌ست دا،
 توانیی پ‌یزی خ‌وی بگه‌رینیته‌وه و دووباره له‌نیو ماسیگرانی
 شار‌و‌چکه‌که‌یدا توانای خ‌وی به‌سه‌لمینیته‌وه. له‌و پ‌وژانه‌دا که
 دیار نامینیت و له‌زه‌ریا ده‌بینت، خ‌ه‌لکی ناوچه‌که به‌شویندا
 ده‌گه‌رین و که ده‌شگه‌پ‌ته‌وه به‌نده‌ره‌که، که‌لوپه‌ل و
 به‌له‌مه‌کی ده‌سه‌پ‌زیته‌ پ‌زیک‌و. له‌کو‌تایی‌دا، له‌پ‌زی ئه‌و
 به‌ریانانی که پیره‌میرده‌که په‌یوه‌ست به‌ژیانی خ‌ویه‌وه داین،

توانیی به‌رگیکی شه‌رفمه‌ندان و وینه‌یه‌کی نه‌بزیو به‌هر
بوونی خویدا بکاته‌وه.

هه‌لبژاردنی کوپه‌که وه‌ک هاوپیته‌ک له‌لایهن پیره‌میرده‌که‌وه

هه‌موو که‌سینک وینه‌یه‌ک سه‌بارته به‌برادر له‌ئاگایدایه، که
له‌و بره‌وایه‌دایه‌ ئه‌و که‌سه‌ی ده‌بینه‌ براده‌ری، پیوسته‌ به‌و
جۆره‌ بیت. هاوپی ئه‌و که‌سه‌یه، که‌ مروف‌ حز و خولیا و
بروا و هه‌سته‌کانیی له‌گه‌لدا ده‌گوپیته‌وه. ئه‌و که‌سه‌یه که‌ تنه‌ا
له‌ ساته‌وه‌ختی بوونی که‌سه‌که‌دا ئاماده‌گی نییه، به‌لکوو
به‌شیکیشه‌ له‌و داهاتوویی که‌ ده‌یه‌ویت پنی بکات. هه‌لبژاردنی
هاوپی، له‌ زۆر باردا ده‌رئه‌نجامی ناکوکی و پینکداچوونه‌کانی
ناخی مروفه. پیره‌میرده‌که‌ش مانۆلینی له‌و شارۆچکه‌یه‌دا
هه‌لبژارد، که‌ تنه‌ا گرنگیه‌که‌ی له‌وه‌دا نه‌بوو که‌ بتوانیت
قه‌سی له‌گه‌لدا بکات، به‌لکوو کوپه‌که‌ ده‌توانیت یارمه‌تی بدات
و پینکه‌وه‌ ده‌سته‌یه‌ک دروست بکهن و له‌ هه‌موویشی گرنگتر،
پیناسه و شوناسیک ده‌به‌خشیت پیره‌میرده‌که‌. گوته‌یه‌کی
چینی کۆن هه‌یه که‌ ده‌لێت، مروف‌ ده‌کری له‌ پی
هاوپی‌که‌یه‌وه‌ بناسریته‌وه. که‌سایه‌تی هاوپی، به‌ جۆریک له‌
جۆره‌کان په‌نگدانه‌وه‌ی ناخی ئه‌و که‌سه‌یه که‌ هه‌لی بژاردوه.

پیره‌میرده‌که‌ کوپیژگه‌یه‌کی هه‌لبژارد، که‌ له‌ ته‌مه‌ن و
ئه‌زمونده‌ له‌ یه‌کتر جیاواز بوون. وه‌ک هاوپیته‌ک فیری
شنگه‌لینکی زۆری کرد، پینکه‌وه‌ قسه‌یان ده‌کرد و پیره‌میرده‌که‌
بروای پنی هه‌بوو. هه‌ر بزیه‌ش کاتیک له‌ یه‌کتری داده‌برین،
پیره‌میرده‌که‌ ده‌که‌ویتته‌ گۆمیک قوڵی خه‌م و په‌ژاره و هه‌ستی

نه‌نیایی. کاتیک دووردوور له زه‌ریادا له‌گه‌ل ماسییه‌که ده‌که‌وینه ململانی، چه‌ندین جار خوی ده‌دوینی و ئاوات ده‌خوازیت که کوپه‌که‌ی له‌لا بووایه تا که میک بیدواندایه. کوپه‌که و پیره‌میزد نه‌و کاته‌ی په‌وه‌ماسی ده‌کن، هه‌ستیکی هاوبه‌شیان هه‌یه. کاتیک جارنیکیان مارلینکی مینان، له جووتیکی نیر و می راوکرد، حاله‌تی ناشارام و لیوپیژ له په‌ژاره‌ی ده‌روونی مارلینه نیره‌که‌یان ده‌بینی، که ناچار و بن نه‌وی بژارده‌یه‌کی دیکه‌ی هه‌بیت، ده‌بوو به‌له‌مه‌که جی به‌یلت. له‌و کاته‌دا «پیره‌میزده‌که بیرى کردوه: نه‌وه ناخوشترین رووداو بووه که له‌گه‌ل مارلینه‌کاندا نه‌زموونم کردبى. کوپه‌که‌ش به‌هه‌مان شینوه دلگران بوو.» په‌نگه نه‌مه‌ش، نه‌وه‌مان بۆ روون بکاته‌وه که بۆچی بوونه هاوپی یه‌کتری. چونکه ده‌رکیان به‌هه‌مان هه‌ست و نه‌زموونی هاوبه‌ش ده‌کرد له‌گه‌ل یه‌کدی‌دا. پیره‌میزده‌که به‌وه‌ی که له‌گه‌ل کوپنکی چاونه‌ترس و بویردایه، زیاتر به‌ر بوون و که‌سایه‌تی خوی ده‌که‌وته‌وه! له‌گه‌ل کوپه‌که‌دا، پیره‌میزده‌که له‌پنی که‌یشتن به‌جه‌وه‌ری خوی، ته‌نیا نه‌بوو و هاوده‌مینکی پۆحیی هه‌بوو.

ململانی ده‌روونیه‌کان و نه‌و بوونه‌ی که ده‌یویست پنی بگات، پیره‌میزده‌که‌یان کرده نه‌و که‌سه‌ی که خوی ده‌یویست و بوونی نه‌ویان له‌پنی نه‌و هه‌لبژارده و بریارانه‌وه خسته پوو که سه‌باره‌ت به‌خوی و هاوپی‌که‌ی ده‌یدان. هه‌موو نه‌و بریارانه‌ی که په‌یوه‌ست بوون به: نه‌وه‌ی که ببیته ماسیگر، خه‌ونی شیره‌کان، هیشته‌وه‌ی شکر و پین، بوونه هاوپی مانولین.

ئازادىي كۆرەكە لەبەرانبەر خۇيدا

لە دىدگەي فەيلەسوفانى بوونگەراو، ئاگايى كەسىك بەرانبەر
يەككى دىكە، تەواو ئاگايەكەي ئازادە. لە واقىعەشدا، دەكرى
ئەو ھەلچوون و گورانكارىيە خىرايەي كە بەسەر ئاگايىدا دى،
لەپىنى ئەو بېرارانەوھى كە دەدرىن روون بىكرىتەوھ. دەپى
بلىن كە ھەموو كەس ئازادە لەوھى كە بىھەيت لە داھاتوودا
بىت بە چى! جيا لەو سنووردارىيەي كە مانولن ھەبىو، بە
ھاوكرى لەگەل ئاگايى خۇيدا تەوانى بېرار بەدات كە دەيەيت
بىت بە چى.

ئەو بېرار و ھەلبۇزاردانەي كە كۆرەكە دابىن، كەسايەتى
كۆرەكەيان روون كەردەوھ. قەسە و كەردارى بە جۆرىك لە
جۆرەكان پەردەيان لەسەر لايەكى بوونى ئەو ھەلمالى. ئىدى
لەو كاتەوھى كە پېرەمىردەكە بۇ ماوھى ھەشتاوپوار رۆژ
ھىچ ماسىيەكى راو نەكردبوو، دايىبابى فرمانيان پى كەرد كە لە
بەلەمىكى دىكەي بەبەختدا كار بىكات. كۆرەكە بېرارى دا كە
شۆين بېرارى دايىبابى بىكەويت و بەمەش خۇي وەك كۆپىكى
گۆيزايەل لاي ئەوان ناساند. بەلام لە كاتىكدا كە نەيدەتەوانى
لەگەل سانتياگو بچىتەوھ راو، دىڧىي نەدەكەرد لە يارمەتيدانى
و بەمەش وەفائى خۇي وەك ھاوڧىيەك نىشان دا. چۆنكە
كاتىك كۆرەكە زانىي كە پېرەمىردەكە ھىچ خۇراكىكى نىيە
بىخوات، رۆزىشت و ژەمەخۇراكىكى بۇ ھىنا، چۆنكە دەيزانى
بەيانى دەچىتە راو.

له پښې بېراره کانيه وه، کوږه که هم وهک هاوړنېهک، هممیش
 وهک کوږنکی گوږپرايه لې دايبابې خڅی، به شوناس و
 ناسنامه ی خڅی ناشنا بوو. له گهل ته وهشدا ثم ناسنامه دژ
 به په کپه کيان تندا به دی دهکړیت، که نه مهش واقعی کوږه کی
 هتیا به ناراه! وهک سارته ر دهلن: «واقعی نازادی، نه و
 راستیه به که نازادی ناکړی نازاد بیت!» کوږه که هممو کات
 نازاد نه بوو که نه و شته هه لېژنیت که خڅی دهیه ویت، له
 کاتیکدا کوږه که له کومه لکه په کدا و له گهل خیزانه که یدا ده ژیا.
 واقعی به تیکسی ده رباره ی نازادی هه بوو. ده شیا به له می
 پیره میزده که جی به یلنیت و به یت له به له مینکی دیکه ی به به خندا
 ده سته کار بیت، به و جوره ی که دايبابې ده یا نخواست. ثم
 بېراره شی به پشت به و که سایه تیه ی که نه و کات هه ییوو دا،
 نهک نه وهی که دواتر پنی ده گات. با نه وهش له بیر نه که ین که
 له و کاته دا، مانولین نه و که سه نه بوو که خڅی ناواتی پنی
 ده خواست!

ماسیگره کان و خیزانه که ی گومانیان بز کوږه که دروست
 ده کرد، که کاریکی باش ناکات نه گه له گهل پیره میزده که
 به رده وام بیت له راوکردن، هر بزویه ش له ویان دور
 خسته وه. له و کاته شدا، کوږه که ین له وهی ملکه چیان بیت، هیچ
 ږنګه چاره یه کی دیکه ی نه بوو. له دیدګه یه کی بوونګه رایانه وه
 کوږه که بوونی خڅی پشتراست کردبو وه و ملکه چی
 خیزانه که ی بوو، به لام له گهل ته وهشدا نه یده توانی یارمه تی
 خڅی بدات له دوزینه وهی نه و بوونه ی که دهیه ویت پنی بګات،
 چونکه هر دهم به ناګا بوو له وهی که هاوړنې پیره میزده که ی و
 هرګیزیش جینی ناهیلنیت. دوا ی نه وهش که پیره میزده که

چووبووه زهريا، كوپره كه زووزوو سهري له كووخه كه ي ددها
 تا بزانيت گهراوته وه يان نا، نه و كاته شي كه پيره ميرده كه
 گهرايه وه، كوپره كه بيني كه هه ناسه ددهات و دواتریش
 سه رنجی دهسته كانی دا، خونه ویستانه دایه پرمه ی گریان.
 كوپره بهو گریانهی، سنووردارییه كه ی خوی تیپه پاند و لای
 روون بووه وه كه به راستی چیی ویستوه، هه بویه ش
 بریاری خوی دا و گوتی: «نیسته، دووباره پیکه وه راو
 ده كهینه وه.» له پنی هه ردوو جوری بوون له خویدا و بوون بو
 خوی، كوپره كه كهوته ململانی و پینكداچوون له گهل بریاره كانی
 خویدا. دواچار له پنی نه م بریارانه وه كوپره كه بوونی خوی
 دوزییه وه و بوو بهو كه سه ی كه ئاواتی بز دهخواست.

سه رچاوه:

**Man's Interaction With Himself in The Old Man
 and the Sea, With the View of Existentialism.**

Li Li-juan. Yibin University. Yibin City, China.

"مروء ده کړی تیک بشکې،
وهلې هه رگیز نابۀ زینریت"
- لیرنیت هیمنگواي -

The old Man and the Sea
Ernest Hemingway
Translated By: Isa Osman

له بلوکړوه کافي ناوله دی پوښنې ددین

